

ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ

THÁNH NGÔN
HIỆP TUYÊN

Quyển II

In Lại Theo Ấn Bản Năm 1972

HỘI THÁNH GIỮ BẢN QUYỀN

Đánh máy lại: **Huỳnh Trọng**
Trình bày: **Tấn Hưng**
Xếp chữ: **H&L Typester**
Đóng tập: **H&L eBooker**
Làm tại: **Chicago - U.S.A.**

Copyright © 2006 — Hội Thánh

LỜI TỰA

hương vào lối văn minh vật-chất; món ăn đủ sơn trân hải vị; chỗ ở lại nguy nga đài các: y phục tiện dùng gấm nhiễu che thân, ra một tác đường thì có ngựa xe đõ gót. Các lạc thú hiện thời trên cõi tạm này làm cho con người mê mẩn; rồi đua chen nhau tranh giành phúc lộc; lãng-xăng xạo-xự trên chốn võ-đài; mạnh đặng, yếu thua khôn còn, đại mất. Phần đông bực thông minh, lại đem trí khôn làm món binh khí hại người; kẻ tước trọng lại dùng thế quyền mà đè ép dân đen ra bạc trắng. Quanh năm chỉ lo xác thân hưởng điều khoái lạc, vợ ấm con no, được ngày nào vui ngày ấy; cho kiếp chết là kiếp mát; gọi Thiên- đường, Địa ngục là câu chuyện hoang-đàng. Bậu bạn lối câu tín-nghĩa, vợ chồng quên đạo tào-khương; mắng vạ chữ kim thời mà phong đời tục đổi. Than ôi! Lượng sóng văn-minh tràn đập tới đâu thì nền luân-lý ngửa nghiêng tới đó.

Nếu Đạo-Trời không sớm mở lần ba, nền phong hóa mới cang- thường, sau vì đó mà hư hoại.

Đức Ngọc Hoàng Thượng Đế vì đức háo sanh, không nỡ ngồi xem nhơn-sanh sa vào nơi tội lỗi

nên dụng quyền-diệu tiên-thiên giảng cơ giáo Đạo; hơn một năm trường tô vẽ biết bao lời châu tiếng ngọc. E dụng văn từ cao xa người thường không rõ lý, rồi ra dạy cũng như không, nên Đấng Chí-Tôn tiện dùng quốc-âm cho dễ hiểu.

Chư Đạo-Hữu nhập-môn sau thời kỳ ngưng cơ bút không hữu hạnh mà nghe đến lời vàng tiếng ngọc của Đức Đại-Từ-Bi. Nay Hội-Thánh trích lục những Thánh-Ngôn giảng cơ dạy Đạo, in làm hai bản để truyền bá cho mọi người thông hiểu.

Thiết tưởng, trong Đạo-Hữu, dầu xưa dầu mới, ai có Đạo-tâm mà không tiếp được Thánh-Ngôn này lại không hết dạ hoan nghinh?

Vậy xin chư Đạo-Hữu, chư Thiện-Nam, Tín-Nữ, hết lòng trân- trọng, vì là lời châu ngọc của Phật-Trời. Con nhân rảnh, nên lưu tâm đọc đến trước là rõ thông mối Đạo nhiệm màu sau để trau giồi đức hạnh của mình.

Nhà nào có Thánh-Ngôn là nhà đó treo được ngọn đèn thiêng-liêng tỏ rạng vậy.

TÒA-THÁNH TÂY-NINH

Hai mươi một tháng mười năm Đinh-Mão.

Hội-Thánh Căn Từ

Thánh-giáo Đạo là chi?

Tây-Ninh (Chùa Gò-Kén) năm Bính-Dần

1926.

Thầy các con

Cõi trần là chi?

Khách trần là sao?

Sao gọi khách?

Trần là cõi khổ, để đọa bậc Thánh, Tiên có lâm-lỗi. Ấy là cảnh sầu để trả xong quả, hoặc về ngôi cũ, hoặc trả không xong quả, phải mất cả chơn-linh là luân-hồi, nên kẻ bị đọa-trần gọi là khách trần.

Đạo là gì?

Sao gọi là Đạo?

Đạo, tức là con đường để cho Thánh, Tiên, Phật đọa trần do theo mà hồi cựu-vị. Đạo là đường của các nhơn-phẩm, do theo mà lánh khỏi luân-hồi. Nếu chẳng phải do theo Đạo, thì các bậc ấy điều lạc bước mà mất hết ngôi phẩm. Đạo, nghĩa-lý rất sâu-xa, nhưng phải hiểu trước bao nhiêu đó, rồi mới học các nghĩa huyền-bí khác cho đích-xác đặng. Đời cũng thế, Đạo cũng thế, chẳng Đạo chẳng nên đời, đời đạo chẳng trọn, lấy Đạo trau đời, mượn đời giồi Đạo, Đạo nên đời rạng, giữ áo phồn-hoa, nương bóng khổ trăm năm mãn cuộc, tự thanh cao, nếm mùi tự-toại, dưỡng chí thanh-nhàn thì có chi hơn.

Vậy là màu, vậy là trí.

Thăng.

Thánh-giáo của Lý-Thái-Bạch về việc công cử Bàn-Trị-Sự.

Tây-Ninh (Chùa Gò-Kén) năm Bính-Dần

1926.

Lý Thái Bạch

Về việc công-cử Bàn-Trị-Sự chư hiền-hữu làm không hiệp Thiên-ý, vì một người mà lãnh nhiều trách-nhiệm thì sao cho tiện. Thượng-Trung-Nhật, hiền-hữu rõ việc lắm chớ.

(Thượng-Trung-Nhật bạch:.....)

Lão y lời hiền-hữu mà xin sửa lại, vì không phải thiếu người mà làm như thế. Việc đó là việc của chư hiền-hữu, Lão đâu dám tiến- cử ai. Nhưng có một điều là một người không nên lãnh hai phần việc.

Thái-Thơ-Thanh Thủ-Bổn và Phó Hội-Trưởng không đăng (hai người trong hội ký tên mới được xuất phát); lấy theo việc hành-chánh thì không phải tính như vậy được. Đạo cả, chẳng nên tư-vị, nghe à!

Lão còn ít lời khuyên chư hiền-hữu rằng: công-quả cho kịp kỳ kéo để nhiều người còn chìm-đắm trong khổ-hải mà không đăng sớm gặp Tam-Kỳ Phổ-Độ, nên Lão cũng lấy làm thương-xót. Có người thì rủi đường ấy, còn nhiều kẻ may gặp chánh Đạo, lại có ý cáo-thối, lui bước lại đường đời, ấy là điều đáng lo cho chúng sanh, vì cái gương Đạo mà đem chiếu giữa công-chúng, nêu gương trong thì tỏ-rạng, còn gương lờ thì mới sao?

Phần nhiều để dạ lo thế sự, không hay lẽ chánh, lẽ tà. Trong Đạo, kẻ ấy, khi nghe lời nghị phản-đối, thì ngã theo liền vì quanh năm cứ mang lấy thói mờ-hồ nên phải thua kẻ ngoại Đạo. Vậy cái tiếng mình là người Đạo chẳng là tiếng hổ-thẹn lắm sao?

Chư hiền-hữu, nếu lấy lời của Lão làm phải,

thì nên lưu-ý mà lo Đạo, và cũng đem truyền ra cho hết thầy đặng nghe.

Còn có nhiều đạo-hữu cũng cố công nữa, Lão sẽ nài xin phong thưởng.

Lão xin chào chư đạo-hữu.

Thăng.

Thánh-giáo của Đức Chí-Tôn dạy rằng: Nếu thế-gian biết tu, thì có thể cải-sửa thiên-cơ.

Saigon (tại nhà Cao-Thượng-Phẩm), ngày 12 tháng 6 năm Bính-Dần (21- 7-1926)

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế

Viết Cao-Đài Giáo-Đạo Nam-Phương

Chư nhu, chư tín-nữ khá nghe,

Nếu cả thế-gian này biết tu, thì thế-gian có lẽ cải lý Thiên-đình mà làm cho tiêu tai, tiêu nạn đặng, hưởng lựa mỗi cá-nhân biết tu, thì là Thiên-đình cầm bộ Nam-tào cũng chẳng ích chi. Tu là chi? Tu là trau-giồi đức-tính cho nên hiền, thuận theo ý Trời đã định trước. Nếu thế-gian dữ thì thế nào đặng bảo toàn, còn mong-mỏi gì đặng bền-vững. Cá nhân dữ, thì thế nào bảo toàn tánh-mạng. Đã bị tội cùng Thiên- đình thì bị hành phạt. Nơi kiếp sống này, nếu không biết tu, buổi chung-qui sẽ mắc tội nơi thiên-đình. Phẩm vị Tiên Phật để thưởng cho kẻ lành mới đáng phẩm-vị, chớ chẳng phải của để treo tham cho thế-gian phòng toan đạt đặng. Tuy luật lệ siêu phàm nhập Thánh thì vậy mặc dầu, chớ cũng do cơ thưởng-phạt của Thiên-đình mới đạt phẩm-vị ấy đâu chắc ai muốn lấy thì lấy tùy-ý. Nếu làm Tiên Phật đặng dễ-dàng thì cả thế-gian, miễn có học chút ít thì đã đặng làm Tiên Phật

rồi, vì luân-hồi đâu có phòng sanh sanh tử tử.

Kinh-điển giúp đời siêu phàm nhập Thánh chẳng khác chi đũa ăn cơm, chẳng có đũa, kẻ có cơm bốc tay ăn cũng đặng. Các con coi kinh- điển lại, rồi thử nghĩ lại sự công-bình thiêng-liêng mà suy-gẫm cho hay lẽ phải. Thầy khuyên các con theo sau Thầy mà đến phẩm-vị mình thì hay hơn tuông bờ lướt bụi, đi quanh kiếm quất nghe à.

Thăng.

Thánh-giáo của Đức Chí-Tôn dạy rằng: Cái gì hữu hình thì hữu diệt, chỉ có vô-vi là trường-cửu.

Ngày 27 tháng 6 năm Bính-Dần (04-8-1926)

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế

Hỉ chư môn-đệ,

Thầy muốn các con hội-hiệp đặng nghe dạy:

Th... nghe dạy:

Thời-kỳ

Thầy đến chuyển Đạo, lập lại vô-vi, các con coi thử bên nào chánh- lý: hữu-hình thì bị diệt đặng, chớ vô-vi, chẳng thế nào diệt đặng.

Th..., Thầy đã khiến con đi "Đế-Thiên Đế-Thích" đặng xem cho tạng mặt hữu-hình, nội thể gian này, ngày nay ai cũng nhìn nhận cho là tối đại, mà con đã thấy nó còn bền vững đặng chăng? Lòng đạo-đức con Thầy thấy rõ, nhưng thời giả-dối đã qua, thời kỳ chân-thật đã đến, Thầy không muốn cho con hao tài, tổn của, mà gìn-giữ sự giả-dối.

Chẳng cần chi con lo lập Thánh-Thất của Thầy và sùng tu Phật tượng chi hết. Con hiểu bốn-nghuyên "Bảo-Sanh" là bốn-nghuyên "Thánh- chất

Thầy."

Thầy khuyên con để dạ lo cho nhơn-sanh mà thôi; phần hồn về Thầy.

Con có biết sự chơn-thật nơi nào mà phải khổ thân lo-lắng. Con có phận-sự rất lớn, thánh-danh con cũng lớn, Thầy dặn con nhứt nhứt phải do mạng lệnh Thầy mà thôi. Con phải lập cho thành một nền tư-bổn, chung lo cùng môn-đệ Thầy, ngày-ngày hằng góp-nhóp, tùy sức mỗi đứa lo lập:

- Một sở trường học,

- Một sở dưỡng-lão, ấu,

- Và một nơi Tịnh-Thất.

Còn chùa-chiền, thì ngày sau e cho con không đủ sức cai-quản cho hết, ấy vậy đừng lo-lắng đến nữa. Nghe và tuân theo, con phải đi công- quả với Tr... mà độ-rỗi nhơn-sanh.

Con có thể giúp phương-tiện cho mấy đứa nhỏ đi truyền Đạo, thì chung lo với nhau mà định-liệu.

Con khá nghe theo lời Thầy.

Thăng.

Thánh-giáo của Bát-nương dạy: Phận-sự tu hành là phải biết người, quên mình,...

Bát-Nương

Chào quý anh, quý chị. Mời bình thân,

Năm mới, chùa mới, vạn-sự đều mới, vậy em đến cầu chúc cho quý anh, quý chị đặng những điều mới-mẻ may-mắn Tân-Xuân đây, quý anh, quý chị, coi bộ ráng nông-trang hành Đạo. Em cho biết, phàm mỗi năm, những vị nào trong lúc ngày xuân biết lo

phụng-sự Thần, Thánh, Tiên, Phật, thì công đức đặng xấp bằng hai lần ngày thường. Còn việc các Đấng phúc thác cho mình, hoặc yêu cầu mình thi-hành một vấn-đề nào, nếu mình trọn tin mạng-pháp thì các Đấng ghi công cho. Nhược bằng mình không tuân hoặc lười-biếng, trễ-nải, thì các Đấng lại ghi tội cho. Vậy xin các anh, các chị ráng hiểu giùm: muôn việc chi khởi đầu đều khó. Nhưng cái khó mình lướt qua đặng mới có công, mới anh-hùng, mới chí-sĩ, mới đáng đạo-sĩ.

Quý anh, quý chị đều ăn sung mặc sướng, ngày nay đổi lại chịu phận nàu-sông, cũng khá thương đó. Nhưng chưa nghèo phải học nghèo, chưa khổ phải học khổ, kể chí quân tử: "cư bất cầu an, thực bất cầu báo", chỉ cặm-cui quanh năm lo cho xã-hội được no-ấm thôi; biết người quên mình, đó là phận-sự kẻ tu-hành, đến bậc tối thượng- thừa cũng phải như thế, mới tròn nghĩa-vụ.

Luôn dịp, em sắp chương-trình hành-lễ Đức Chí-Tôn. Đến ngày mùng 8, các anh, các chị cũng ráng công-quả hai ngày, nhang đèn hành đại- lễ. Quý anh tầm một phương-pháp, dùng tạm thời một ngọn đèn có đủ yếng-sáng, vì chúng ta không có những đèn có đủ yếng-sáng, nên cùng chẳng đã, phải tạm đó thôi. Đèn bảy ngọn cũng có lẽ đặt tên là thất tinh. Quý anh, quý chị luận coi. Em xin tạm năm phút đồng-hồ cho quý anh, quý chị suy-nghĩ rồi trả lời từ anh, từ chị (ngừng cơ một lúc).

- Xong chưa?

(Bạch rằng: Có cái đèn của anh Phối-Sư, tuy cũ nhưng chùi lau có lẽ cũng tốt.)

- Em gọi rằng tạm, thì vật chi có đủ bảy ngọn đèn thì có thể dùng được.

(Bạch: Đèn thất-tinh bà định treo ở đâu?)

- Để tại đây, thế cho ngọn đèn trước hết, để khi nào có cầu đàn mới dùng. Còn thường ngày, khỏi phải đốt lên, vì một là cho đủ yếng-sáng, hai là rọi chơn-thần của quý anh, quý chị cho sáng-lạng minh-mẫn. Đúng giờ Tý này khởi lễ. Khi cầu các Đấng, phải ráng thủ- lễ. Mãn lễ cũng để nhang đèn như kỳ này vậy.

(Bạch: Xin bà cho biết, có tụng sám-hối hay kinh chi thêm?)

- Đức Đại Tiên-Trưởng cho hay rằng: Ngài đã yêu-cầu Đức Chí-Tôn bữa Đại-lễ giáng đàn. Vậy ngày kế, quý anh, quý chị sẽ đọc kinh cũng như ngày xuân. Song khoản cầu trong kinh cứu khổ, chỗ xưng hô đệ-tử, xin quý anh, quý chị đổi lại "cầu chung cả cho chúng sanh."

Khi Đức Chí-Tôn giáng, chẳng nên mặt-niệm điều chi và chẳng nên chạy qua chạy lại. Đánh chuông phải sắp đặt cho có một vị đứng hầu chung cho sẵn. Đến khi xưng tên thì mới hầu chung.

(Bạch: Xin bà cho biết, lạy rồi mới hầu chung, phải chăng?)

Xưng tên rồi, cơ ngưng sẽ hầu chung. Khi Chí-Tôn thẳng, quý anh, quý chị, cả thầy phải lạy đưa, rồi tái-cầu có Đức Mẹ giáng đàn.

Chư Tiên, chư Phật hầu lễ tại Điện-tiền, cật em thay mặt trao lời cầu-chúc ngày xuân cho quý anh, quý chị. Xin quý anh, quý chị ráng nắm gốc cây cho chắc, kéo gió lớn thổi bay đa! Ví dầu có thổi thế nào

thì em xin quý anh, quý chị ráng bịn gốc lại nghe.

Em xin dâng cho quý anh cùng quý chị thêm một tuổi nữa.

Em xin kiếu.

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn dạy: Tu là khổ hạnh đặng chớ mừng, thất chớ buồn.

Saigon, ngày 12 Septembre 1926 (mồng 6 tháng 8 Bính-Dần)

Thầy

Mừng mấy con,

Đặng một việc chi, chớ vội mừng, thất một việc chi, chớ vội buồn; vì sự buồn vui và buồn-tủi, thường pha-lẫn kế-cận nhau; còn sự gì phải đến cho con, ấy là tại nó phải vậy; chớ cưỡng-cầu mà nghịch Thánh-ý Thầy. Hãy dò theo đây mà day-trở trong bước đường Đạo.

Mối Đạo từ đây ráng vẹn gìn,

Tu là khổ-hạnh khá đình-ninh.

Lòng thành một tấm Trời soi-xét,

Gương rạng nghìn thu nguyệt chiếu-minh.

Gai-gốc lần đường công trước gặng,

Thành-thời có lúc buổi sau đành.

Vòng trần chìm nổi từ đây dứt,

Công-quả tua bền độ chúng-sinh.

Thánh-giáo của Chí-Tôn dạy: Phải giữ lễ đối với các Đấng Thiêng-Liêng và phải giữ hạnh ngay thật.

Ngày 30-9-1926

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế

Viết Cao-Đài Giáo-Đạo Nam-Phương

Hỉ chư môn-đệ, chư nhu,

M... N... Không chuyện chi cần, Thầy không muốn làm nhọc chư Tiên và chư Thần, mỗi vị đều có trách-nhiệm riêng, con hiểu à! Xem đó thì các con khá dè-dặt, kính Thần,Thánh cho lắm, vì Thầy là bậc Chí-Tôn, lòng hay quảng-đại mà tha-thứ, chớ Thần-Thánh, hễ các con có lỗi, thì cứ Thiên-điều mà quở phạt các con nghe à!

Con hiểu ý bài Thi này chẳng?

Ấm mà đầu tiên Hạng Trọng-Son,

Chung qui hữu-phước hạnh tao-phùng.

Hậu lai mạt tín đa phi-thị,

Hữu ngoại thành tâm tái vận cung.

Sao? Nói cho Thầy nghe.

Chư nhu đặng tọa vị hầu Thầy.

(M... N... cắt nghĩa sái Thánh-ý).

Không đâu con! Con có hiểu hai câu này chẳng?

Hơn Lưu-Khoan trách dân Bồ-Tiên thị nhục,

Hạng Trọng-Son khiết kỷ ấm mã đầu tiên.

Nghĩa là: Đời Hơn, người Lưu-khoan làm quan, hễ dân có tội thì đánh bằng roi lát, cho biết nhục vậy thôi, còn nước Hạng, người Trọng- Son, sạch mình cho đến đỗi, cho ngựa uống nước rồi vãi tiền xuống sông mà trả; trong sạch đến đỗi của Trời Đất cũng không nhơ-bợn, con hiểu à!

Thầy muốn dạy con, phải ở, và dạy nội gia-quyển con cho chánh-đáng, phải lấy lòng trong sạch đối-đãi với người dầu việc nhỏ mọn cũng vậy. Con

khá đọc Thánh-Ngôn và cắt nghĩa Thánh-ý Thầy cho mọi người biết.

Hạnh ngay thật là nét yêu-dấu của Thầy, con nghe.

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn dạy: Đạo phát trẻ có hại cho nhân-sanh.

Chùa Giác-Hải Sài Gòn, ngày 15 tháng 8 năm Bính-Dần (21 Septembre 1926)

Thích-Ca Mâu-Ni Phật

Viết Cao-Đài Tiên-Ông Đại-Bồ-Tát Ma-Ha-

Tát,

Chuyên Phật-Giáo Nam-Phương

Như-Nhãn, con nghe Thầy:

Khi giảng-trần "Chí-Tôn Phật-Tổ", Thầy dạy rằng có bốn môn-đệ, chúng nó đều chối Thầy.

Khi giảng-lập Đạo Tiên, Thầy có một trò là Nguơn-Thỉ.

Khi lập Đạo Thánh, thì dạy 12 môn-đệ, song đến khi bị bắt và hành-hình, thì chúng nó đều trốn hết, lại còn bán xác Thầy nữa.

Còn nay, Thầy đã sấm sấn môn-đệ cho con cũng đã nhiều, con đừng thối chí. Thầy thường than rằng; Đạo phát trẻ một ngày là một ngày hại nhân-sanh, nên Thầy nôn-nóng, nhưng mà thiên-cơ chẳng nghịch đặng, ma quỷ hằng phá chánh mà giữ tà, chư Tiên Phật trước chưa hề tránh khỏi. Còn cái địa-vị cao-trọng, nó làm cho nơn-tâm ganh- gổ, con phải lấy phật-tâm con mà dùm ngó đám sanh-linh bị phạt, luân- hồi chưa dứt, thì tưởng đến Thầy mà cam chịu

nhục-nhã, lòng từ-bi có vậy mới xứng đáng là tôi con Thầy.

Nếu Thầy dùng quyền-pháp Chí-Tôn thì mất lẽ công-bình thiêng- liêng tạo-hóa. Con cứ lo lập luật để công phổ-độ cho chư Đạo- hữu con hưởng chút ít.

Lâm-thị ái-nữ, nếu Thầy phải đổ tội cho ai thì Thầy phải nói vì con phổ-độ trẻ, con nêu ra sự ngăn-cản ấy, con hiểu tại sao chẳng?

Tại lời dèm pha của phái phụ-nữ mà ra nổi ấy!

Các con phải gắng sức, Thầy hằng ở bên các con, chẳng hề bỏ các con buổi nào, thì tưởng chưa ai phá Đạo đặng.

Như-Nhãn, con nhớ lời tiên-tri của Thầy, đọc Thánh-Ngôn lại.

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn dạy: Không nên thất lễ cùng các Đấng.

Mồng 9 tháng 9 năm Bính-Dần (15 Octobre 1926)

Thầy,

Các con nghe,

Thầy hằng nói với các con rằng: "Thà là các con lỗi với Thầy, thì Thầy vì lòng từ-bi mà tha-thứ, chớ chẳng nên động đến oai-linh chư Thần, Thánh, Tiên, Phật, vì họ chẳng tha-thứ bao giờ."

Thầy lại cũng đã nói: "Mỗi khi Chơn-linh Thầy giảng Đản thì cả vòn-vòn muôn-muôn Thần, Thánh, Tiên, Phật theo hầu hạ." Các con nếu mất phạm thấy đặng, phải khủng-khiếp kinh-sợ vô cùng;

nhưng thấy chẳng đặng, nên tội cũng giảm nhẹ đó chút.

Thất lễ là đại tội trước mắt các Đấng Chơn-linh ấy, Thầy phải "thăng" cho các con khỏi hành-phạt. Thầy chẳng buổi nào chấp trách các con, bởi lòng thương yêu hơn chấp trách rất nhiều; sợ là sợ cho các con mất đức với chư Thần, Thánh, Tiên, Phật.

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn dạy: Phải khổ công thêm nữa mới đắc-vị về sau.

Ngày 7-10 B.D. (11 Novembre 1926

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế

Viết Cao-Đài Giáo-Đạo Nam-Phương

Hỉ chư môn-đệ, chư ái-nữ, chư nhu,

Ng... nghe Thầy:

Nghiệp thành trước đã có ơn trên,

Công-quả độ sanh khá vẹn đền.

Đạo-đức thìn soi gương trí huệ,

Nguồn đào đoạt vị mới hầu nên.

Hai con đã có lòng vun nền đạo-đức; phải khổ tâm thêm nữa, mà giữ cho tròn phận sự. Mùi chung-đỉnh bả vinh-hoa có khác chi ngọn cỏ phơi sương, vùng mây giữa gió, nét hạnh-đức là phương hay để diu-dắt các con bước lên con đường cực-lạc, tránh khỏi đọa tam-đồ. Thầy vì đức háo-sanh, nên chẳng kể bực Chí-Tôn, cầm quyền thế- giái, đến lập Đại-Đạo Tam-Kỳ trong lúc Hạ-Nguơn này mà vớt sanh linh khỏi vòng khổ-hải. Ai biết Đạo tức là có duyên phần, ai vô Đạo tức là số chịu hình-khổ luân-hồi; phải mau chơn, bằng luyện ái sự thế, thì sau ăn

năn rất muộn. Than ôi! Thầy đã là Đấng lập khổ-hình, chiếu theo phép công-bình của Tạo-hóa, nhưng thấy nhơn-sanh càng ngày càng bước vào con đường hắc-ám, để đem số phận buộc vào đó, thì Thầy cũng bắt đầu lòng bỏ phép công vì sanh chúng. Ấy vậy Đại-Đạo Tam-Kỳ chẳng khác chi một trường thi công-quả; nếu biết ăn-năn trở bước lại nơi đường sáng-sủa, gội tâm, trau đức, đặng đến hội-diện cùng Thầy, thì mới đạt đặng địa-vị thanh cao trong buổi chung-qui cho. Chúng-sanh khá nghe và xét mình cho lắm.

Thánh-giáo của Chí-Tôn khai tịch Đạo nữ-phái.

Thánh-Giáo Ngày Khai-Đạo

Ngày 18 Novembre 1926 (14-10 Bính-Dần)

Khai Đạo tại Chùa Gò-Kén Tây-Ninh (Từ-Lâm-Tự)

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế

Viết Cao-Đài Giáo-Đạo Nam-Phương

Hỉ chư môn-đệ, chư ái-nữ,

Nữ phái nghe Thầy khai tịch đạo.

Hương tâm nhứt phiến cận Càn-Khôn,

Huệ đức tu chơn độ dẫn hôn.

Nhứt niệm Quan-Âm thùi bảo mạng,

Thiên niên đặng phái thủ sanh tồn.

Lâm-thị: Phong vị Giáo-Sư, lấy thiên-ân Hương-Thanh.

Ca-thị: Phong vị Phó Giáo-Sư, lấy thiên-ân Hương-Ca.

Đường-thị đã thọ-mạng thiên-sai cứ giữ địa-

vị mình.

Còn cả chư ái-nữ Thầy sẽ lập đại-hội cho đủ mấy vị rồi sẽ phong sắc một lần.

Thầy ban ơn cho các con, cứ hành-lễ theo lời dạy.

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn dạy: Phải yêu thương giúp-đỡ nhau.

Ngày 4-11 Bính-Dần (8-12-1926)

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế

Viết Cao-Đài Giáo-Đạo Nam-Phương

Hỉ chư môn-đệ, chư ái-nữ, chư nhu.

Nghe Thầy:

Dặm dài bước lạ nẻo chưa quen,

Tánh chất dầu trau gấm chẳng hèn.

Bóng trái diêm-dà xuân đọi chúa,

Tiết nồng thơ thới hạ khoe sen.

Nhànng Dương nước rưới tan lòng tục,

Nguồn Thánh Đạo diu lại cõi Tiên.

Phước gặp kỳ ba Trời dẫn-độ,

Mau chơn ráng lướt tới rừng thiên.

Từ đây Thầy là đứng chủ trung, diu-dắt các con trong đường đạo-hạnh; nhứt-nhứt đều tưởng có Thầy bên các con, và đọi nơi Thầy mà thôi. Đường tuy xa, bước đường tuy gai trở, nhưng các con lướt nổi sự hiểm-nguy, đặng đến cùng Thầy trong buổi chung-cuộc. Môn-đệ nhiều đũa lòng vẫn nhẹ tợ lông, thấy sự chi khó thì đã muốn bần-dùng thối bước, Đại-Đạo Tam-Kỳ hoàng-khai tại cõi Nam, đã chiếu theo Thiên-Thơ hội Tam-giáo mà vớt chúng-sanh,

thoát vòng ly khổ, thiệt-thiệt hư-hư, một mảy chi cũng chẳng qua là máy Thiên-cơ mà thôi.

Đạo Trời mở ra cho một nước, tất là ách nạn của nước ấy hầu mãn, phải giồi lòng trong-sạch, lấy sự nhẫn-nhịn làm gương, soi mình hằng-bữa, phải thương-yêu nhau, giúp-đỡ nhau dường như con một nhà, rồi cái thương-yêu, sự giúp lẫn ấy, sẽ diu chung các con vào tận chốn cực-lạc thiêng-liêng, để tránh khỏi nơi khổ-cùng tiêu-tụy, khá biết lấy.

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn khuyên: Dùng thánh-đức trau lòng để thoát tục; và giữ trọn nhơn-luân.

Ngày 7-11 B.D. (11-12-1926)

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế

Viết Cao-Đài Giáo-Đạo Nam-Phương

Hỉ chư môn-đệ, chư ái-nữ, chư nhu.

T... Hiền-đồ nghe Thầy:

Đức tánh tàng thơ vô vị bản,

Lộ hành an bộ Đạo tùy thân.

Tâm trung cảm đắc phù vô giá

Khải chiết mai chi hữu diệt trần.

Con lấy làm hữu-hạnh gặp đặng Thầy diu bước trong nẻo Đạo nhiệm-mầu lúc non chiều bóng xế, Thầy đã có sai chư Thần mách-bảo với con đã lâu, trí thiêng-liêng đem đàng dắt bước con, đặng độ dẫn sanh-linh cho kịp thì-giờ trong buổi chung cuộc của con. Vậy khá bền lòng son-sắt đặng ngày về Thầy, một địa-vị xứng-đáng sẵn chờ con, khá lưu-tâm nghe.

Ngày vui-vẻ của sanh-linh đã mòn, họa

thiên-điều đã cận, càn-khôn thế-giải còn đeo đuổi, dụng thất-đức vô-nhân mà gieo thảm chất sầu trong nhân-loại. Họa Âu tai Á, sẽ lần-lần thay phiên nhau, dụng luật thiên- đình mà diệt phạt người vô Đạo, càn-khôn cũng vì đó mà phải điên-đảo. Thầy lấy đức háo-sanh mở Đạo lần ba mà vớt kẻ hữu- phân, tránh khỏi nơi buộc ràng khổ phạt. Ai hữu phước đặng để chân vào, kẻ vô phần phải bị tà-yêu cám-dỗ.

Than ôi! Chối-với cả muôn triệu giữa dòng, mà Thuyền Bát-nhã độ người không mấy kẻ, đức thừa ít có, mà tài vô-dụng chẳng thiếu chi, phong-hóa khiến suy-tồi, cang thường cang loạn phép. Tài mọn, đức hèn, mượn chước khoe mình, việc kính thành Thánh-Giáo, hư thiệt, thiệt hư, đâu qua máy hành-tàng của tạo-hóa, nhơn-luân giữ trọn, ấy là mối đạo nhân, lo thánh-đức trau lòng, là phương thoát tục. Mấy ai xét-nét thế tình, lắm kẻ kinh-khi nguồn Thánh, chư chúng-sanh khá liệu mình.

Tr... Con nên đọc sơ-lược Thánh-Ngôn mấy lần chót cho chúng-sanh và phải biểu ăn-năn hỏi mình trước khi cầu Thầy.

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn dạy rằng: Sự ăn năn tự-hối là quý-giá.

Ngày 8-11 B.D. (12-12-1926)

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế

Viết Cao-Đài Giáo-Đạo Nam-Phương

Hỉ chư môn-đệ, chư ái-nữ.

T... Hai vợ chồng con có dạ kính thành, vì Thầy đến ngày chung cuộc chẳng?

Nơi trần-khổ này dầu cho bậc chí Thánh, cũng khó tránh sự lỗi- lầm đặng, nhưng sự ăn-năn tự hối là quý báu vô giá. Các Tiên Phật xưa cũng nhiều bậc đứng đặng địa-vị cao-thượng thiêng-liêng, là nhờ có sự cải quá mà nên chánh-quả. Có nhiễm trần, có lẫn-lóc, mới sương chiều gió, có kim-mã ngọc-đàng, có đai-cân rục-rờ, có lẫn- lướt tranh-đua, có ích-kỷ hại nhân, có vui-vẻ với mùi đỉnh-chung lao- lực, mới thấy đặng tỏ-rõ bước đời gai-chông khốn-đốn, mới thấy cuộc nhục-vinh, buồn vui không mấy chốc; chẳng qua là trả vay, vay trả đặng đồng cân, chung cuộc lại, thì mối trái-oan còn nắm; mà cũng vì đó, mới thấy đặng đường hạnh-đức trau mình, trò đời chẳng qua một giấc huỳnh-lương. Thầy có thể dùng hai con đặng đáp vun nền Đạo, cứu-vớt sanh-linh có đặng tròn, sự dày công chịu khó, vì nhơn-sanh biết có đặng bền-bỉ chẳng?

T.. Con, Đạo mở, tức để cứu vớt sanh-linh thoát vòng khổ-hải, ấy là cho kẻ hữu-phần mà thôi.

Nếu nơi thiên-cơ chẳng xảy ra điều trắc-trở. Đạo Thầy chừng một năm đã khắp toàn trong thế-giải, nhưng thiệt hư, hư thiệt, chỉ có đức hạnh của các con lướt qua khỏi mà thôi. Thầy đã lắm lúc nhọc-nhần chịu theo thế mà dẫn bước đường, nhưng nhiều đứa dụng thời thế ở trần này mà phạm thượng đến Thầy, và dẫn-thúc chư môn-đệ và chư chúng-sanh. Nếu Thầy chẳng lấy đại-từ đại-bi mà lập nền đạo, thì số của kẻ đặng vớt khỏi trầm-luân và kẻ chí Thánh đã bị Thầy bôi xoá hết.

Con có ngày giờ suy-nghĩ đã lâu, Thầy cho con xét thêm nữa đặng có đức-tánh hoàn-toàn, chừng

ấy con là ái-nữ của Thầy sẽ dựng làm tay chơn đem rưới giọt lành dương để cứu thoát nhơn-sanh nơi vòng ly khổ từ đây. Thầy có mấy lời cùng hai con sau đây:

*Đi nhau đưa bước lại rừng thung,
Đằng-cát may đưa dựa bóng tùng.
Tác-hiệp sẵn nhờ xây bí-thối,
Thành-song trước định gập thu-hùng.
Ngây thâu bóng xế oanh thưa nhất,
Mắt nhắm đường xa khách thẳng đùn.
Lộc Hồn từ vinh Trương học chước,
Cầm-đường tiếng hạc phải muôn chung.
Khá nghe và suy xét.
Thầy ban ơn cho các con.
Thăng.*

Thánh-giáo của Chí-Tôn dạy rằng: Phải vì chúng-sanh, khổ tâm hành đạo mới đắc vị Thiêng-liêng.

14-12-1926

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế
Viết Cao-Đài Giáo-Đạo Nam-Phương
Hỉ chư môn-đệ, chư ái-nữ, chư nhu.
Th... Nghe Thầy con:

*Thanh-nhàn muốn vẹn buổi chung qui,
Giáo-hóa nhơn-sanh đức phải vì.
Bước thế chịu đây khơi bạch-phát,
Nguồn tiên gắng lướt rạng thanh mi.
Nâu-sông tánh gội dành trăm tuổi,
Chung-đỉnh đường qua trót một thì.
Gương sáng phước trời soi hậu tấn,*

Chờ Xuân khai chiết đức mai chi.

Từ đây, Thầy là đứng cầm quyền thế-giới, đã vì con mà độ- dẫn con lại cảnh thanh-nhàn cực-lạc, vậy rắng giới thánh-đức, lấy đạo- hạnh mà giáo-hóa đám dân-sanh, phần nhiều đã còn mơ-màng trong giấc-mộng. Thầy trông mong nơi con, khá cải-sửa chút-ít phạm tâm, thì đức tánh mới đặng trọn vẹn. Công-quả tuy nhọc-nhàn, nhưng địa-vị cao-thượng cũng chẳng phải dễ đoạt được. Có vì chúng-sanh mà khổ tâm hành đạo, có khó-nhọc, có dãi-dầu sương phơi nắng xé, mà quên bậc-phẩm vô-vị ở cõi trần này, có vầy-vả néo gai-chông lân theo bước đường hạnh-đức, mới có ngày vui-vẻ bất tận, mới có buổi an hưởng địa-vị thiêng-liêng, tránh điều phiền-não, thoát đọa luân-hồi, mới có lúc rảnh nợ phong-trần, nhàn xem sự thế, non cao suối lặng, động mát rừng thanh, lầ làm thang, để bước lên cho cùng tột; khá gắng nghe và hành-trình liệu bước.

Chư nhu cũng tùy đó mà sửa bước, nhơn-sanh phải thiện tâm và hết lòng vì đạo-đức mới đặng Thần Thánh chứng-minh, mới có thấy ngày kết-quả đặng. Thầy vì đức háo-sanh, nên thâu nhập nhiều đũa lương-tâm chưa chánh-đáng, là Thánh ý để cho chúng nó qui chánh cải tà, nhưng thói phạm-tục lung-lãng chẳng dứt, nếu Thầy chẳng lấy đại- từ đại-bi mà lập Đạo, thì đã để cho chư Thần Thánh hành hình nặng-nề chẳng xiết kể. Biền khổ đã lắm nổi chìm, mà hành dương liễu chẳng mau vói-núi, đọa trầm-luân chưa chịu thoát, mà điều tình-tội lại chác thêm, buộc thắm đeo phiền, cũng tự mình tác- tệt, chờ ăn-năn rất muộn về sau, khá hiểu lấy.

Thăng.

**Thánh-giáo của Chí-Tôn than rằng: Đường
Thánh ít kẻ tìm, nẻo tà nhiều người đến.**

Ngày 3 Janvier 1927

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế

Viết Cao-Đài Giáo-Đạo Nam-Phương

Hỉ chư môn-đệ, chư ái-nữ, chư chúng-sanh.

Chư chúng-sanh nghe:

Đại-Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ, chiếu theo luật Thiên-Đình hội Tam- giáo, mở rộng mối Đạo Trời, ấy cốt để diu-dắt nhơn-sanh bước lên con đường cực-lạc, tránh khỏi đọa luân-hồi và dụng Thánh-tâm mà dẫn dân-sanh, làm cho hoàn-toàn trách nhiệm nặng-nề của đứng làm người, về bực nhơn-phẩm ở cõi trần-ai khốn-đốn này.

Than ôi! đường Thánh ít kẻ tìm, mà nẻo tà nhiều người đến. Trò đời lằng-xăng, cõi thế biết bao người chìm-đắm vào biển khổ, mang nặng xác phàm, miếng đỉnh-chung, mồi danh lợi, giành-giựt phân-chia, mà chẳng kể đạo-lý, luân-thường, khiến cho mỗi Đạo quý-báo ngàn năm, đã thành nấc thang để dắt người xuống hang sâu vực thẳm. Nhơn-loại dùng thế-lực mà cắn-xé nhau, giành-giựt nhau, quên lũng cõi trần này, nhơn-sanh lãnh mỗi đứa một vai tuồng đặc-biệt mà trả cho xong căn xưa, quả cũ.

Cần-khôn càng náo-nhiệt, ngày tận-diệt đã hầu-kề. Kẻ hữu phần đặng nắm mối Đạo Trời, dựa chiếc thuyền sen, lần vào non cao suối lạnh, để rửa bớt chút bợn trần, dưỡng tánh tu thân, để nâng lên địa-vị thanh cao, lánh xa đọa luân-hồi trong lúc hồn

lia khỏi xác.

Kẻ vô phước dụng tà tâm làm một món lợi riêng, quên cả điều hành-phạt đã kể bên mình, chơi-với cả muôn triệu giữa dòng, mà chẳng chịu sớm tự hối đặng gỡ lần mối họa sau. Hành-trình dài dằng-dẳng, mà bước tục hãy còn chờ, chẳng sớm biết mình, họa Trời đâu tránh khỏi. Khá biết cho.

Thăng.

**Thánh-giáo của Chí-Tôn dạy rằng: Nếu
Thầy không lấy đức háo-sanh mở Đạo kỳ ba thì
thế-giới sẽ dần-dần tiêu-diệt.**

Ngày 8 Janvier 1927

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế

Viết Cao-Đài Giáo-Đạo Nam-Phương

Hỉ chư môn-đệ, chư ái-nữ, chư nhu.

C... nghe Thầy:

Màu thu cảnh ươm trở về đông,

Đạo-đức soi gương đã vẹn lòng.

Non xé nhành thung oanh nhạc-thúc,

Rừng tà đánh hạc khách trông-mong.

Đường trần dù muốn dừng chơn tục,

Nguồn suối tìm nơi rửa bụi hồng.

Thìn dạ bước diu sanh-chúng đò,

Nương thuyền mới trợn thoát qua sông.

Lòng đạo-đức của con, Thầy đã thấu rõ, nhưng gương khổ-hạnh ráng giới thêm, hầu diu-dắt sanh-linh vào nẻo chánh giáo, mà lánh khỏi đọa luân-hồi, sanh nhằm thời-buổi nhơn-sanh dụng gương bắt đức, mà gieo họa cho bước trần; khiến cho sai-sốt nẻo luân-thường; bển khổ, đường mê vẫn cứ

tim vào, mà làm cho biển trần chẳng biết bao nhiêu chìm-đắm, đạo-đức chẳng rền lòng, mà tội tình càng chác lầy; nếu chẳng có một Đấng Từ-Bi, lấy đức háo sanh mở Đạo Tam-Kỳ, đặng vớt những kẻ hữu căn, thì toàn thế-giới sẽ bị dần- dần tiêu-diệt, ngôi cự-vị ở chốn non thẳm rừng xưa, cũng chẳng có một bực Tiên Thánh đọa trần nào đoạt lại được. Họa Âu, tai Á sẽ vì Thiên-điều mà phạt kẻ bạo-tàn tội-lỗi; Càn-khôn tiêu-tụy, mà bước tục hồi chân-chờ, nếu chẳng buổi ác xé, trắng tà, nước đời cạn bực, thuyền Bát-Nhã đã lướt qua, nhánh dương-liễu hết rơi giọt từ-bi, thì ăn-năn rất muộn. Khá biết lầy, chớ chúng-sanh hãy nghe.

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn dạy rằng: Đạo Trời đã mở để dẫn bước đem kẻ lỗi-làm lánh vòng phiền-nã, nếu chẳng sớm tu thì khó tránh khỏi A-tỳ.

Ngày 21-1-1927

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế

Viết Cao-Đài Giáo-Đạo Nam-Phương

Hỉ chư môn-đệ, chư ái-nữ, chư nhu.

Chư nhu nghe:

Nguồn Tiên, nẻo Phật, từ trước đến giờ, vẫn chờ kẻ hữu phần, hữu-đức, hữu-công, tu-thân, dưỡng-tánh, mà lánh khỏi thói đời mê-muội này. Biển khổ lắm chơi-voi, mà khách phàm hằng đeo-đuối; Đài nghiệt-cảnh rọi chẳng biết bao nhiêu tội-tình, mà chốn tội-tình lắm người đưa chơn tìm đến. Kiếp phù-sanh không mấy chốc, đời mộng-ảo chẳng là bao, sanh đứng nên người, chen vai vào vòng thế cuộc, có

khác chi kẻ bị đày vào biển khổ, để làm xong nhân-sự, đặng chuộc thừa tội tiền-khiên; bao nhiêu tiếng khóc câu cười, thế lộ bước đã mòn, mà giấc mộng trần chưa thức-tỉnh. Cang- thường điên-đảo, phong-hóa suy-vi, những mảng ghét lẫn nhau, giành xé nhau; mỗi Tôn-giáo phân chia, Đạo nước nhà chẳng đoái, chánh tà, tà chánh nan phân, còn chút hơi thở ở ngang chưa chịu dứt, một mai hồn xuống Diêm-đài, khổ A-tỳ, bảo sao không buộc trời.

Đạo Trời khai, dẫn bước lỗi-làm, đem kẻ hữu căn lánh vòng phiền-nã, nếu chẳng bã-bươn nhật-thức bóng thiêu, kiếp phù-sinh qua đường nháy mắt, hãy biết lầy!

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn dạy: Phải gắng làm trách-nhiệm cho hoàn-toàn để nâng mình vào địa-vị cao-thượng về sau.

Ngày 22-1-1927

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế

Viết Cao-Đài Giáo-Đạo Nam-Phương

Tr.. Hiền-đồ. - Trương, Thiên-phục Thầy trấn-thần, con đặng phép mặc hầu Thầy; còn N. đợi y-phục rồi, sẽ trấn-thần luôn.

Th... nghe Thầy:

Gội nhuận đức trước rạng thôn-lân,

Đạo Thánh diu chơn bước khởi lân.

Cội bá chờ khi về cực-lạc,

Màu thiền ấy buổi nhuộm đai cân.

Tranh khoe nguyệt rọi lâu sông Vị,

Mây tỏa sương phơi bạc đảnh Tần.

*Thành dạ trau gương sanh chúng độ,
Thuyền kẻ gió lướt, thoát mê-tân.*

Tr... Thầy rất đẹp lòng, đặng Môn-đệ ái-kính như các con yêu-dấu nơi Thánh-địa này; đường tân-khổ lắm vầy-vò buổi an-nhàn đâu kẻ hưởng, tuồng thế cũng gay-go, mà bước trần càng khốn-đốn.

Sanh ra phận làm người, đã mang vào mình một trách-nhậm đặc-biệt, phải gắng sức làm cho hoàn-toàn, hầu chờ buổi chung-qui, tương-công chiết-tội, tiêu quả tiền-khiên mà nâng mình vào địa-vị cao-thượng hơn phẩm vô-vị chốn sông mê này.

Thấm-thoát ngày tháng thoi đưa, bóng thiêu-quang nhật-thúc, sen tàn cúc rũ, đông mãn xuân về, bước sanh-ly đã lấm nhuộm màu sầu, mà con đường đục-vọng chẳng còn biết đâu là nơi cùng tận. Lợi-danh xạo-xự, chung-đỉnh mơ-màng, cuộc vui-vẻ chẳng là bao, mà chốn đọa-đày chen chẳng mãn. Nỗi đau-thương bề ấm-lạnh, nào tiếng khóc đến câu cười, co-duỗi, duỗi-co, dở bước đến cảnh sầu, thì thấy chẳng lạ chi hơn là mờ hoang cỏ loáng, đồng trống sương gieo, thổ lặn ác tà, khách trần nào ai lánh khỏi! Đọa màu tìm đến, lấy hạnh-đức gội tâm, mượn râu-sông lánh thế, càng dìu sanh-chúng, càng bước, bước càng cao, lên tột mây xanh vệt ngút trông vào cảnh cực-lạc an-nhàn, non chiều hạc gáy, động tối qui châu, ấy là khách Tiên-gia, lánh khỏi đọa luân-hồi nơi cõi bước gắng tìm đường, kéo rùng chiều bóng xế, chúng sanh khá biết cho.

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn dạy rằng: Đem

đạo-đức soi gương thì sẽ thấy cảnh an-nhàn vui-vẻ.

Ngày 20 tháng 12 Bính-Dần (23-1-1927)

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế
Viết Cao-Đài Giáo-Đạo Nam-Phương
Hỉ chư môn-đệ, chư ái-nữ.

Ch... nghe Thầy:

*Hương bay rừng trước nức mùi thung,
Đạo-đức đem về một nẻo chung.
Cõi thế chờ qua đường mấy dặm,
Non thần đợi lóng nhạc năm cung.
Ngày về thức tỉnh Trời trưa sớm,
Non rặng an-vui cảnh bá từng.
Chước lánh tìm Tiên đời để dấu,
Gương soi hậu thế vẹn Nam-trung.*

Thầy để lời cho con rõ, cảnh vui-vẻ về sau của gia-quyến con, Đạo-đức soi gương, đem về chung một nẻo: Dầu cho sang vinh trăm mối, tiền của muôn chung, mấy kẻ đặng tìm đến địa-vị an-nhàn xử áo phồn hoa, để gương soi hậu thế. Một nhà sau gặp-gỡ, ngàn trước vẫn an-vui, ấy là nhứt môn hạnh-phúc vậy.

Thầy ban ơn các con.

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn dạy: Phải gắng công để rồi sẽ rõ đạo-đức làm thang để lên địa-vị thanh-cao.

Ngày 20 tháng 12 Bính-Dần (23-1-1927)

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế
Viết Cao-Đài Giáo-Đạo Nam-Phương
Hỉ chư môn-đệ, chư ái-nữ.

*Rừng thiên ác xé khuất non Tân,
Vây-vã từ đây khỏi nhọc thân.
Bên dạ tua thìn trau Đạo Thánh,
Ra công khá gắng đắp nền nhân.
Gặp chiều nhận trở về rừng trước,
Đợi lúc thuyền nương lánh bến trần.
Mái tóc sương pha thiêu nhật-thúc,
Sanh-linh độ dẫn hương Thiên-ân.*

Chiều thu nguyệt xế, non nhận ngày thâu;
lấn-thẩn ngày tháng qua mau, buổi xuân ngoảnh lại
đà xa lắc. Nếu chẳng bền lòng theo nẻo chánh, mà
thoát lối sông mê, thì căn-quả trả vay, chẳng biết
ngày nào tiêu-tận đặng.

Non cao, suối lặng, tìm đến rửa bụi hồng.
Đạo-đức làm thang, để lên địa vị thanh cao, lánh khỏi
đường tội-lỗi; thường-phạt hai đường gắng công-
trình sẽ rõ.

Thầy ban ơn cho các con.
Thăng.

**Thánh-giáo của Chí-Tôn khuyên: Gắng chịu
khổ giữ lòng đạo- đức mà vẽ bước cho đời sau, lập
công-quả chờ ngày chung cuộc phục-hồi cảnh cũ.**

Ngày 20 tháng 12 Bính-Dần (23-1-1927)

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế

Viết Cao-Đài Giáo-Đạo Nam-Phương

Hỉ chư môn-đệ, chư ái-nữ.

N... nghe Thầy:

*Động-đình trở gót lại ngôi xưa,
Tuổi ấy qui-y nhắm đã vừa.
Sân hoạn cùng đường gương ngọc rạng,*

*Nguồn đào để bước mảnh xuân thua.
Nhân chiều nhạc-thúc đời vay trả,
Non xé quanh-co nẻo lọc-lừa.
Khổ-hạnh để lòng công-quả gắng,
Lánh trần chi nệ nổi cay chua.*

Thầy trước đã có sai chư Tiên Phật, dụng
huyền-diệu mà cho con lòng tín-ngưỡng. Ấy là muốn
điều bước đường đạo-đức, bắc thang mây, để độ dẫn
con trở hồi ngôi cũ. Thiên-cơ Thầy đã thố-lộ nơi Th...
ráng xem lấy đó mà liệu trong lúc sau này.

Hiem chi bậc Thánh bị đày vào chốn trần-ai
khổ-nhọc, chìm đắm nơi bến khổ sông mê, dan-dúu
lấy sự say vui mùi thế-tục, bước đến cảnh kim-mã
ngọc-đàng, mà phui hết lòng đạo-đức, khiến cho ngôi
cựu-vị phải chịu trôi phui dòng sông. Mà vì đó
thuyền bát-nhã khó nương cứu-vớt đặng.

Vậy gắng khổ tâm, giữ lòng đạo-đức, mà vẽ
bước cho đời sau, lập công-quả đặng chờ ngày chung
cuộc, phui nợ trần-ai đem tẩm lòng thiện-niệm đến
Tam-Giáo-đài mà phục hồi cảnh cũ; rừng vắng non
nhàn, suối chảy tòng đưa, lánh chốn đọa-đày đã bấy
lâu ràng- buộc. Cảnh gia-đình phải tiên-liệu, Thầy để
lời con tua gắng chí, chùng sửa luật phải có mặt nơi
Thánh-Thất. Sau này con đặng cầm- quyền trong
bước Đạo, mà dẫn-độ sanh-chúng nơi đây, là nơi
Thầy đã đặng nhiều Môn-đệ yêu-dấu.

Thầy ban ơn cho các con.

Thăng.

**Thánh-giáo của Chí-Tôn dạy: Sớm biết
phương-châm dẫn đàng vào nơi cực-lạc.**

Ngày 20 tháng 12 Bính-Dần (23-1-1927)

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế

Viết Cao-Đài Giáo-Đạo Nam-Phương

Hỉ chư môn-đệ, chư ái-nữ.

H... nghe Thầy:

Thuyền khơi gặp gió cánh buồm trương,

Dù-dắt Đạo mâu nẻo chánh nương.

Mùi thể xưa còn lẫn bụi trược,

Mạch sâu nay rửa bến sông Hương.

Chiều xuân sương tỏa lồng sân hoạn,

Dặm liễu trắng soi rạng bước đường.

Trăm hạnh để lân sanh-chúng dẫn,

Non Thần vệt ngút tới tìm phương.

Đời thắm-thoát, thế gay-go trăm năm thoát qua điều dâu bể, khách trần, hỏi có bao nhiêu kẻ lấy danh-phận đem vào cảnh tuyên-đài, để nâng mình lên địa-vị cao-thượng đặng chẳng?

Ngày xuân gân mơn-mỏi, khá sớm biết trau xuân, ấy là phương châm dẫn đàng khách phồn-hoa vào nơi cực-lạc.

Thầy khen lòng thành-kính của con, ráng độ-dẫn sanh-linh, ngôi cụ- vị ngày sau chẳng mất. Thầy ban ơn cho gia-tộc con.

Thầy ban ơn cả các con.

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn dạy rằng: Thầy lập Đạo nơi cõi Nam này là để ban-thường một nước từ thử chịu lắm cơn thịnh- nộ của Thầy.

Tây-Ninh (Chùa Gò-Kén), 12 tháng Giêng Đinh-Mão (13-Février-1927)

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế

Viết Cao-Đài Giáo-Đạo Nam-Phương

Thầy đã lập Đạo nơi cõi Nam này, là cốt để ban-thường một nước từ thuở đến giờ hằng bị lắm cơn thịnh-nộ của Thầy. Thầy lại tha-thứ, lại còn đến ban thường một cách vinh diệu Từ tạo Thiên lập Địa, chưa nước nào dưới quả địa-cầu 68 này đặng vậy. Cốt để ban thường các con, thì các con hưởng phần hơn đã đáng, lẽ nào Thầy đã để phần nhiều cho các nước khác sao!

Ôi! mà hại thay! thảm thay! đau-đớn thay! "Hòn Ngọc" đẹp để quý-báu dường này, Thầy đến cho các con, các con lại học kiêu-căng, trề-nhún. Thầy đã chán mắt thấy phái nữ hành Đạo thế nào, biết bao phen Thầy buồn, mà buồn rồi lại giận, muốn chẳng lập nữ-phái mà làm gì. Nhưng trai gái cũng đồng con, Thầy không nỡ đành lòng từ bỏ, Thầy lại thương con (1) nên đã lắm phen lấy khảo trừ công cho con trở lại phẩm cũ, bởi một lời đã hứa với Quan-Âm, Thầy mới nhứt- định dành phần công-quả ấy cho con. Con ôi! Thầy thấy con đau-thảm bấy nhiêu, một phen lâm-lỗi lẽ nào bỏ nghiệp muôn năm.

Con coi đó mà coi, Thầy thương con là bao-nhiêu? Thầy giữ nữ-phái lại cũng vì con. Thầy kêu nó không đến, Thầy dạy nó không nghe, muốn phạt cho đáng kiếp mà bụng cũng chẳng đành. Con là chị, Thầy đến lập Tam-kỳ Phổ-Độ, chỉ vụ một chữ "Hòa", con liệu đưa nên, dùng đẹp lòng con, kêu tên cho Thầy phán-đoán. Tr..! con giúp em nghe!

Thăng.

(1) Con, là bà nữ Đầu-Sư Lâm-Hương-Thanh.

**Thánh-giáo của Quan-Thánh Đế-Quân
Quan-Âm và Lý-Thái-Bạch (Thi tứ tuyệt) quán thủ.**

18 tháng Giêng Đinh-Mão (19-2-1927)

Quan-Thánh Đế-Quân

Hỉ chư Đạo-hữu, chư Đạo-muội, chư chúng-sanh,

Quan-minh huệ nhãn chiếu kiên-khôn,

Thánh-đức lưu tâm quốc bảo-tôn.

Đế-Việt san-hà chung hạnh đạt,

Quân-tranh thế-giải Đạo khai môn.

Quan-Âm Giáng-Cơ

Thường-Cư Nam-hải Quan-Âm Như-lai

Hỉ chư Đạo-hữu, chư Đạo-muội, chư chúng-sanh,

Nam-thành Chánh-giáo cứu sanh-linh,

Hải-đức dương chi cải thế tình.

Quan-niệm Thiên-ân tai-ách giải,

Âm-phong nhật tân chiếu đơn-đỉnh.

Lý-Thái-Bạch Giáng-Cơ

Lý-Bạch. - Hỉ chư Đạo-hữu, chư Đạo-muội,

chư chúng-sanh,

Thái-hòa dương thanh Đạo nam khai,

Bạch-tú Thiên-đăng đắc cảm hoài.

Kim-tác liên tâm cơ hậu-thế,

Tinh-thành lộ dẫn chiếu vân-Đài.

Chư chúng-sanh khá đại tịnh đặng tiếp giá
Đức Từ-Bi.

Thánh-giáo của Chí-Tôn khuyên: Để lòng

**lo-liệu chấn-hưng nền Thánh-giáo và muốn chư
môn-đệ thương-yêu giúp lẫn nhau.**

18 tháng Giêng Đinh-Mão (19-2-1927)

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế

Viết Cao-Đài Giáo-Đạo Nam-Phương

Hỉ chư môn-đệ, chư ái-nữ, chư nhu.

Thầy để lời mừng các môn-đệ nơi đây có dạ
kính-thành và lo phận-sự diu-dắt sanh-linh bước vào
nẻo chánh.

Đạo phát trễ một ngày, thì nhân-sanh tội-lỗi
cả muôn-ngàn, vì vậy mà Thầy muốn cho mỗi đứa
đều để lòng lo-liệu chấn- hưng nền Thánh-giáo.

Điều Thầy vui hơn hết, là muốn cho các con
thương-yêu giúp lẫn nhau, như con một nhà, phải
đồng-tâm hiệp-chí, chia vui sớt nhọc cho nhau,
nương-đỡ diu-dắt nhau, đem lên con đường đạo- đức,
tránh khỏi bến trần-ai khốn-đốn này, mà cả muôn
triệu sanh-linh đã chìm-đắm, vì mỗi phú-quí, bả
vinh-hoa.

Thầy trông-mong nơi các con, chớ nên vì
chuyện nhỏ-mọn phạm- tục, mà bứt hẳn mối tương-
thân, tương-ái, thì chẳng phải là đức-tánh của tu-hành
đó.

Thăng.

**Thánh-giáo của Chí-Tôn tiết-lộ: Họa Âu tai
Á, sẽ vì Thiên-thơ mà sát-phạt gieo thảm cho những
giống dân hung-bạo.**

19 tháng Giêng Đinh-Mão (20-2-1927)

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế

Viết Cao-Đài Giáo-Đạo Nam-Phương

Hỉ chư môn-đệ, chư ái-nữ,

Chư chúng sanh nghe:

Đạo Trời khai ba lược, nguồn Thánh độ
muôn người, thìn lòng để bước vào nẻo thẳng đường
ngay, mà kiếm cho thấu-đáo mỗi huyền-vi. Tạo-Hóa
đã sắp-bày độ-dẫn, nhuần-gội ân-huệ cho sanh-linh,
đương buổi hạ-nguơn này.

Ai là khách hữu-phần, ai là người vô-quả,
tánh thiêng-liêng đã vì công-lý mà ra tay tế-độ, vớt kẻ
giữa bến trần, khá biết thời- thế lần vào nương-dựa
bóng Thái-Dương, để bước vào con đường minh-huệ,
tìm suối lặng, non Thần rửa chút bợn nhơ đã vì
phong-trào mê-muội, mà cam chịu lấp kín gót trần.

Ta, vì lấy đức háo sanh, mượn giọt từ-bi, hội
Tam-giáo mà rưới khắp Càn-Khôn, để độ rước những
bậc chí Thánh đọa trần, trước kỳ Thiên-điều hành
phạt.

Họa Âu, tai Á sẽ vì nơi Thiên-thơ mà sát-
phạt, gieo sâu để thâm, cho những giống dân nào, đã
vì hung-bạo mà gây nên điều thán- oán khắp cả Càn-
Khôn này.

Ai mau bước đặng gặp mỗi chánh dẫn-
truyền, mà lần lập công chiết quả, để lánh cả muôn
điều phiền-não về sau. Chúng sanh khá biết cho!

Thăng.

**Thánh-giáo của Chí-Tôn khuyên: Phải
chung lo mà bước đến cảnh-nhàn.**

20 tháng Giêng Đinh-Mão (21-2-1927)

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế

Viết Cao-Đài Giáo-Đạo Nam-Phương

Hỉ chư môn-đệ, chư ái-nữ, chư chúng sanh,

Thầy mừng cho các con có phúc-hạnh mà
biết để ý vào đường Chánh-giáo. Thầy khuyên các
con phải chung lưng đầu cật, mà bước đến cảnh nhàn.
Cảnh ấy, tuy các con không thể thấy đặng, nhưng mà
các con có thể đến đặng, là ngày nào các con rõ đặng
lẽ đạo mà Thầy đã đem chỉ cho tận nơi, nếu các con
phấn-chí về Đạo, thì ngày đạt mục-đích ấy cũng
chẳng xa chi.

Cảnh nhàn chẳng phải đâu xa, chỉ ở nơi địa-
đàng đây, mà vì nhơn-loại không để ý tìm ra, cứ theo
một lối thấp hèn mà quên đàng cao-thượng.

Các con biết trong Trời-Đất, nhơn-sanh là con
quí của Thầy, nên Thầy hằng để ý lo-lường cho chúng
con biết hối-ngộ, hầu chung hưởng phước-lành.

Thầy hỏi: Chú-ý các con có phải vậy chẳng?

Tr..., Con nói cho các em con nghe!

Thăng.

**Thánh-giáo của Thái-Bạch dạy về bản-đồ
Tóa-Thánh.**

**Tây-Ninh (Chùa Gò-Kén), ngày 27 tháng
Giêng Đinh-Mão (28 Février 1927)**

Thái-Bạch

Hỉ chư đạo-hữu, chư đạo-muội.

Bính-Thanh, hình Phật Thích-Ca trước Hiệp-
Thiên-Đài đó phải làm thế nào cho đừng hư gãy, vì
Chí-Tôn đã trấn thần chính nơi tay Người, nghe.

Quả Càn-Khôn cũng vậy khi tháo ra rồi ráp
lại y như vậy, khi tháo ra phải cầu Lão đưa Thần một
đổi, rồi mới đặt tay người vào, nghe à.

Dặn mấy Thánh-Thất mới, phải cầu Chí-Tôn trấn-thần. Lại nữa, Thánh-Thất tạm phải cất ngay miếng đất trống, còn Hiệp- Thiên-Đài tạm phải cất trước Thánh-Thất tạm. Đạo-hữu phải khai phá đám rừng trước miếng đất ấy, như vậy ngay trung tim rừng, cách miếng đất trống chừng ba thước rưỡi, đóng một cây nọc đo Hiệp-Thiên-Đài như vậy: Ngoài Bào-Cà-Na, đo chừng 50 thước đóng một cây nọc, ấy là khuôn-viên Tòa-Thánh. Lão lại dặn, từ cây nọc bên phía miếng đất phải đo vô Bào-Cà-Na 27 thước Langsa, nghe à! Từ vuông 27 thước mỗi góc của Đài Bát- Quái, nghĩa là hình nhà tròn có 8 nóc, cao từ đất lên thêm 9 thước Langsa, làm 9 nóc rộng bao nhiêu tùy, trên diện Bát-Quái bề cao 9 thước, hình nóc tròn mô lên, chỉ có 8 nóc, cho phân minh; trên đầu đài phải để cây làm Chánh-Điện, bề dài 81 thước, bề ngang 27 thước, Lão phải vẽ mới dựng. Hai bên Hiệp-Thiên-Đài bên mặt thì có Lôi-Âm Cổ-Đài, bên tả thì có Bạch-Ngọc Chung-Đài, Lão phải vẽ mới dựng.

Hộ-Pháp, Thượng-Phẩm, nội trưa này phải cắm một cây viết vào đầu cơ, lấy một miếng giấy lớn, vào Điện phò loan cho Lão vẽ.

Bính-Thanh phải có mặt, còn kỳ dư không cho ai vào Điện hết, nghe à!

Phải mua khoảnh đất Bào-Cà-Na làm Động-Đình-Hồ, nghe à!

Thăng.

Thánh-giáo của Thái-Bạch khuyên: Phải bền chí tận tâm xem đạo- đức là trọng mới lướt khỏi lối chông gai.

2-3-1927

Lý-Bạch

Hỉ chư đạo-hữu, chư đạo-muội.

Chư đạo-hữu, lúc này đã đến buổi người hành-khách phải trải qua một lối chông-gai. Muốn bước khỏi, cần phải có bền chí tận tâm, và phải gắng xem Đạo-đức là trọng hơn muôn việc vui thích ở cõi trần này.

Đạo tuy gần thành, nhưng còn phải chịu nhiều việc trắc trở nữa, ấy là lúc các đạo-hữu gặp một trường thi rất khó trong buổi rớt. Sự phổ-độ Thiên-cơ đã định, sức người cũng khó lướt qua. Bần-đạo chỉnh để lời cho các Đạo-hữu rõ dựng lưu tâm mà hành sự, chớ con đường tuy chớ-chở, triền núi vẫn khó qua, song ngọn đèn Trời đã chiếu tỏ mà diu-dắt các đạo-hữu, thì nhiều ít gì rồi sau cũng đến chốn được. Hội-Tam-Giáo đương châu Đức-Từ-Bi định khai Đạo cho khắp nơi khác dựng hiệp theo lẽ Trời cuối kỳ Hạ-Ngươn này.

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn khuyên: Phải chịu nhọc thêm một thí thì sẽ lướt qua các việc trắc-trở.

3-3-1927

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế

Viết Cao-Đài Giáo-Đạo Nam-Phương

Thầy để lời cho các con rằng:

Đường Đạo ngày hôm nay, các con đã tiến nhiều. Trách nhiệm muốn cho hoàn-toàn, cần phải bước qua mấy sự trắc-trở mà đạt được mục-đích cao-thượng.

Phần nhiều trong các con đã chịu lao-tâm tiêu-tứ vì lòng kính- mến Thầy và vì chúng-sanh mà toan độ-rỗi, nhưng cũng có nhiều đứa dụng tà-tâm mà làm cho có sự thán-oán trong nền Đạo của Thầy. Thầy đã lấy lòng từ-bi và đức háo-sanh mà dìu dắt các con thì Thầy chẳng dụng sự khinh-trọng mà làm cho chình lòng các con, chẳng lấy hành-tàng bất-chánh mà làm cho mất điều hòa-nhã. Con một nhà, đái đồng một bực; đứa thua sút, yếu thế, lại đỡ- nâng dìu-dắt nhiều hơn đứa thế trọng, sức nhiều.

Thầy cũng ghe phen muốn phạt những kẻ lấy bực phẩm của phàm mà gây nên rối-rắm trong Đạo, nhưng chẳng nỡ. Chúng nó đã bị Thánh-Thần biên chép, ngày chung cuộc sẽ liệu tội phát lạc mà thôi.

Nơi trần này, thiếu chi bực giả-dối, các con có tin ai cho bằng tin cậy nơi các con? Nhiều kẻ dụng thế để cầu Thầy, chớ kỳ thật là chúng nó muốn tìm cách dòm hành mong các con lầm mà bại-lộ cơ- quan mật-yếu mà thôi.

Cơ màu-nhiệm đã định nơi Thiên-thơ, Đạo mở chú-ý dìu-dắt những kẻ hữu phần, đặng rắng cùng nhau dất lên khỏi con đường trắc-trở, vệt nẻo chông-gai, bước tận đến thang trời hội-hiệp cùng Thầy trong buổi chung-qui. Đặng cùng không do nơi tâm chí của các con!

Thầy chẳng lẽ tỏ việc thiên-cơ cho cùng tận đặng. Tr... T... H... trách-nhậm gần xong, công quả hầu mãn, nên mới xảy ra việc buộc ràng ấy. Nếu chẳng vậy, thì chúng nó chẳng khỏi một họa to đến bên mình. Ấy là Thầy cải cơ Trời mà cứu chúng nó

đó. Sự yên-tĩnh và sự hòa-bình là hai điều Thầy dụng mà gieo mối Đạo. Biết bao lần sanh-linh đã đổ máu vì Đạo! Thế mà có thành được không?

Thầy vì đó mà phải để cho các con chịu phiền-não mà hành đạo cho vẹn-toàn.

M... N... S... Từ đây có đàn như mấy kỳ rồi đây, Thầy cho phép chẳng vụ tất đến, vì đã thất công mà chẳng bổ-ích chi. Các đường nẻo mà các con sẽ đi đến, Thầy đã liệu-biện. Có mau lắm cũng chẳng tới trước, mà chậm lắm cũng không trễ bước đường. Hành-tàng do nơi Thầy mà thôi. Sự trắc-trở chẳng qua là làm cho các con chịu-nhọc thêm một thí mà thôi. Nhưng nếu trong môn-đệ đồng tâm-chí như mấy con đây, thì đường đi của các con sẽ vui-vẻ, tươi-cười, chẳng chi chình lòng nhau đặng... Các con nên suy-nghĩ.

S... Bạch Thầy sự T.M...

Cười! Thầy chẳng khi nào dụng những kẻ ấy vào nền đạo bao giờ. Than ôi! tiền lớn, bạc nhiều, món ngon, vật quý hay xiêu lòng phàm phu. Của bất nghĩa kẻ trần còn chẳng chịu dùng thay!... Người Hàn-Tín xưa, nếu chẳng trở lòng nạp bạn, thì chẳng bị thác vô-cớ. Còn người Trương-Tử-Phòng, nếu chẳng Phạm-Tăng cải trời làm lếu, thì ân-oán đền-trả chẳng mấy hồi. Thầy đã nói các con phải nhọc hơn một thí mà lướt mấy sự ấy có lạ chi. Các con nên hiểu.

Thăng.

**Thánh-giáo của Quan-Âm Như-Lai khuyên:
Nữ-phái chung hiệp nhau để dìu-dắt đàn sau bước tới.**

5-3-1927

Thường-Cư Nam-Hải Quan-Âm Như-Lai
Hỉ chư đạo-hữu, chư đạo-muội, chư chúng-
sanh.

Thiên-phong bình-thân.

Chư Đạo-muội nghe.

Thiếp lấy làm hân-hạnh được trông thấy lòng thành kính của chư đạo-muội. Từ đây khá chung hiệp nhau mà lo điều-dắt đàn sau bước tới; nhiều đạo-muội chẳng để trọn lòng về nền Đạo, phải ráng công thêm nữa, đặng làm cho đáng nét yêu-dấu của đấng Chí-Tôn cho nở mây khách quần-thoa cõi Việt. Đều thăng-thường chẳng mất phần, ngày giờ nhật-thức, nếu diên-trì thì bước đường sau khó theo dấu. Thiếp để lời mừng chư đạo- muội khá chịu nhọc mà làm cho trách-nhậm hoàn-toàn, ấy là điều Thiếp trông-mong nơi các Đạo-muội vậy.

Lâu soi gương hạnh rạng Nam-hoa,

Sau trước rồi đây cũng một nhà.

Liễu yếu đem đường diu liễu yếu,

Tranh xưa thêm rõ cảnh liên-tòa.

Chư Đạo-hữu, chư Đạo-muội, khá lưu tâm.

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn dạy: Phải tương-thân tương-ái mà điều- dắt chúng-sanh, đừng vì phạm tâm mà chia đường phân nẻo, và treo gương bất chánh.

5-3-1927

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế

Viết Cao-Đài Giáo-Đạo Nam-Phương

Hỉ chư môn-đệ, chư ái-nữ, chư nhu.

K... khá nghe Thầy:

Rừng thiên nhật-thức tiếng chuông trua,

Phước gặp về Ta buổi đã vùi.

Nẻo hạnh lâu soi gương nguyệt thám,

Sân ngô rạng về cảnh thu đưa,

Mai tàn tuyết xử đời thay-đổi.

Dữ tận hiền thặng khách lọc lừa,

Mùi Đạo gắng giới lòng thiên-niệm,

Duyên may tìm lại phẩm ngôi xưa.

Màn Trời che lấp dấu trần, Đạo Thánh dắt-dìu bước tục, cuối hạ ngươn biết bao đời thay-đổi. Trái cầu sáu mươi tám này bỗng nhiên có một lần yếng-sáng thiêng-liêng để thức tỉnh khách phàm, chiếu dẫn người hữu căn hầu cứu khỏi họa thiên-điều, sẽ vì hung bạo của sanh-linh mà diệt tận. Chối-với biết bao người giữa lượn sóng trầm luân, mà con đường xô-đẩy khách trần vào chôn đấm chìm hằng vẽ cảnh cùng sâu cho nhân loại. Đường tội phước chẳng biết cân, gương dữ lành không để ý. Triền cao, vực thẳm, rừng trước, non xưa, cảnh vẫn đợi kẻ tìm về, nhưng giọng ai-oán của khách lạc đường chẳng thể vạch trời xanh soi thấu. Nào nhân xưa, nào đức trước, nào sách Thánh, nào lời Hiền, trải qua chưa trăm năm mà cuộc cờ đời đã rửa phai hạnh độ chẳng có mối huyền-vi để nhắc chừng tâm-tánh, sẽ vì mồi danh-lợi, miếng đỉnh- chung, mà cắn-xé, giựt-giành, giết hại lẫn nhau cho đến buổi cùng đường, rồi vì hung bạo ấy mà cõi dinh-hoàn này chẳng còn sót dấu chi của nhân vật cả.

Đạo Trời soi gương rạng, khá biết tỉnh mộng

hồn, kiếp sanh chẳng bao lâu, đừng đợi đến ngày cùng tận. Nơi trường thi công-quả, nên cân lấy phước phần, chẳng sớm trau thân rừng chiều ác xế.

Chúng-sanh ráng biết lấy.

Thầy hằng muốn cho các con hiệp chung nhau, mở đường chánh- giáo, phải biết tương-thân, tương-ái, chia vui sót nhọc cho nhau mà dìu- dắt chúng-sanh. Nếu vì chút phạm tâm mà chia đường phân nẻo, ghét nghịch lẫn nhau, các con sẽ treo gương bất-chánh cho kẻ sau, lại nền Đạo cũng vì đó mà khó mau thành đặng. Các con khá để ý đến, ấy là các con hiến cho Thầy một sự thành kính trọng hậu đó.

Thầy ban ơn cho các con.

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn dạy rằng: Nếu chẳng có Đạo Trời thì sanh-linh sẽ vì hung bạo trả vay, vay trả, biết chừng nào mới trọn hưởng ân-huệ.

Ngày mồng 4 tháng 2 Đ.M. (7-3-1927)

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế

Viết Cao-Đài Giáo-Đạo Nam-Phương

Hỉ chư môn-đệ, chư ái-nữ, chư nhu.

Chư môn-đệ! nghe Thầy:

Trót hơn năm trường, các con đã lắm nhọc-nhàn vì Đạo-đức độ- rồi sanh-linh, phần nhiều đã lao-tâm, tiêu-tứ gắng làm cho chấn-hung nền Đạo của Thầy, đã vì đức háo-sanh mà gieo-truyền, để cứu- vớt những kẻ hữu phần, mà vì tiền-căn hậu-quả, phải bị đắm-chìm nơi bến khổ sông mê này.

Thầy nắm máy huyền-vi, hằng lấy cân

thiên-liêng mà day-trở máy càn-khôn, vì vậy thế-cuộc phải tuần-hườn, bầu nhơn-sự phải luân- chuyển vãn-xây phiêu-linh cho đến buổi nhơn-loại được vẹn-toàn, thế-giải cũng vì đó phải đổi thay, gạn đục lóng trong mà tạo thành miền cực lạc.

Dữ tận, hiền thăng, mạnh tàn, yếu được, nếu chẳng có mối Đạo Trời, thì sanh-linh, vì hung-bạo phải trả trả, vay vay, biết chừng nào cho cảnh Dinh-hoàn này được trọn hưởng ân-huệ, nấc thang thiên-liêng kịp dẫn-độ người phạm tục.

Trường công-quả đã hầu-mãn, các con lại phải đến cảnh gay-go; vó ký ướm ngấp-ngừng, mà cánh hồng toan lướt gió. Phần nhiều hữu- công mà chưa tận chí, không vì sanh-chúng giữ phẩm-hạnh hoàn-toàn, cho đáng nét yêu-đương của Thầy, đã vì các con mà bố-hóa, Thầy đã nói: Thiên-cơ phải do nơi tâm-hạnh của các con, mà xây-đổi máy huyền-vi, vì vậy Thầy phải đổi cơ màu, dụng sự hòa-bình yên-tĩnh để dẫn các con cho vẹn bước trong đường đạo-đức; xưa đã lắm phen nhân-sanh phải khổ-tâm hy-sinh vì nền Đạo, nhưng mà tàn lối ngưỡng trông rồi, thì phân-vân dôi-đổi, tang biến thương dòn, rớt cuộc lại, mối thân-ái của sanh-linh chưa vầy-hiệp đặng.

Thế thì kẻ hung-bạo, luống mượn thế lực phạm-phu để khuấy-rối làm cho bước đường êm-thắm, phải hóa ra gay-trở. Biển đương lặng, trời đương thanh, dễ chi sóng khóa nước nhàn, mây ùng non bạc. Làn tang-thương gần khởi, đường đạo-hạnh chớ dần-dà, công vệt ngút mây xanh của các con, sẽ làm cho sáng-sủa, bạch-minh, cho bước đàng sau này do theo dấu ấy, mà lần đến cõi vô-ưu, để bước khỏi

lối nhọc-nhần ban sơ khai-dẫn. Thầy vì đó mà cải-dẫn bước đường của các con; não phiền thành vui-vẻ, đường gai-gốc hóa ra nẻo êm-đềm, lo lắng phải ra tươi-cười, mỗi-mòn thành phấn-chấn.

Công-trình của các con bớt nhọc, bậc phẩm các con tuy bớt cao, nhưng sự yên-tĩnh ấy, sẽ làm cho khắp cả nhơn-sanh đều được hưởng.

Cơ Tạo-Hóa như thế, các con có hiểu chăng?

Tr... Con ráng kiếm hiểu ý Thầy, chư môn-đệ cũng vậy.

Điều cần nhất, là mỗi đứa đều lưu tâm, ráng lo việc Thánh-Thất cho hoàn-toàn; mỗi đứa để chút-ít gang-tấc vào đó; ấy là nơi bia tạc tên tuổi của các con về sau, để soi gương diu đàng hậu-tấn. Các con khá biết cho.

Tr... chư nhu cầu Đạo đều đặn thâm-nhập, con cũng cho các Đạo-hữu rõ rằng: Tân-luật đã lập thành, Hội-Thánh cứ đó mà ban-hành, đó là hay về đạo-đức và nhân-sự của các con.

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn cho biết cuối tháng 6 này: Thầy ngưng hết cơ bút truyền Đạo, và dạy phải để đến chí-thành mà lập cho hoàn toàn mỗi Đạo.

Ngày 1 Juin 1927 (năm Đinh-Mão) (Đàn tại Phước-Thọ)

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế

Viết Cao-Đài Giáo-Đạo Nam-Phương

Hỉ chư môn-đệ.

T... từ nền Đạo khai-sáng đặn gieo truyền

mối chánh-giáo đến nay, thì phần nhiều môn-đệ đã để trọn tấc thành mà diu-dắt sanh-linh và đắp-vun mối Đạo Trời, ấy là những đứa Thầy đã tin cậy, đặn gia-công dọn lấy chông-gai để mở trống nẻo thiêng-liêng, dẫn lần dân-sanh thoát khỏi sông-mê bến-khổ, tất là cõi trần vô-vị này.

Đạo đã lập thành, gót trần của phần nhiều môn-đệ hầu rửa sạch bợn, nhưng các con phải chịu lắm nỗi gay-go mà gieo mối thương-yêu cho đoàn hậu-tấn, gương sáng đã giời nên, mà con thuyền Bát-Nhã phải tòng nơi máy Thiên-Cơ, mà lắm phen lắt-lẻo đắm chìm biết bao nhiêu khách tục.

Ấy là những môn-đệ vô phần, đã chẳng giữ nét thanh-cao, lại mượn thói vạy-tà để làm bợn nhơ mối Đạo quý-báu của Thầy đã lấy đức háo-sanh mà khai-hóa. Con đã để dạ ưu-tư về mối Đạo, đã lắm lần trơ cay ngậm đắng mà nhuộm nét nâu-sòng, mong trau rạng mảnh gương để soi chung bước đàng sau mà lần đến cảnh tự-toại thung-dung, tránh hết muôn điều phiền-não, ấy là môn-đệ yêu-dấu, khá gìn mực ấy mà đi cho cùng nẻo quanh-co; cần công-quả sẽ vì phần phước mà định buổi chung-qui mỗi đứa. Còn tới cuối kỳ tháng 6 này thì Thầy phải ngưng hết cơ bút truyền Đạo, các con sẽ lấy hết chí-thành đã ụng-đức bấy lâu mà lần-hồi lập cho hoàn-toàn mối Đạo.

Này là lời đình-ninh sau rốt khá lưu tâm, ai vạy tà nấy có phần riêng, ai cứ giữ nẻo thẳng, đường ngay, bước đến thang thiêng-liêng chờ ngày hội-hiệp cùng Thầy, ấy là điều quý-báu đó, Thầy cho con tự-định thân sơ mà cho nhập-môn như các chỗ khác.

Thầy ban ơn cho các con.

Thăng.

Thánh-giáo của Lý-Thái-Bạch dạy: Nên giữ lời Thánh-giáo của Đức Từ-Bi. Hễ ai từng luật định của Hội-Thánh công-đồng, thì đừng phép dâng sớ cho Ngài định đoạt.

Ngày 12 Septembre 1927

Lý-Bạch

Thượng-Trung-Nhật, hiền-hữu có mang trách-nhiệm lớn lao của Đại Từ-Bi định phổ-thông điều-đinh mỗi Đạo, hiệp với Hội-Thánh mà trừ-nghĩ suy-tính cách-thức hành-động về bước đường của chư Thiên-phong và đạo-hữu trong buổi này. Phải lấy nét thẳng đường ngay do nơi tâm-thành mà hành sự tạc-thù, sợ chinh lòng mà để nét bất- bình cho cả chư đạo-hữu. Mỗi việc hành-động đều do nơi Đức Từ-Bi sắp đặt sẵn rồi, duy có để cho chư hiền-hữu bước lần mà đi tới.

Những đạo-hữu nào không vì hạnh-đức mà chung-hiệp nhau lo hành chánh-giáo, thì đã có Thần, Thánh lãnh lĩnh biên ghi vào sổ công-quả, đợi ngày chung-qui định đem vào cân Thiên-điều mà phán-đoán. Hiền-hữu cũng nên giữ lời Thánh-Giáo của Đức Từ-Bi, hễ ai biết phục theo luật định của Hội-Thánh công-đồng, thì đừng phép dâng sớ cho Lão định-đoạt. Nhiều kẻ lại tư-lịnh; muốn mở riêng đường khác, đừng diu nhọn-sanh vào lối quanh-co, hại thay! mà cũng tiếc thay! căn xưa quả trước chẳng chịu lo đền-bồi, lại tự dẫn mình vào nơi hang thẳm, sau kết cuộc ra thế nào sẽ thấy.

Hiền-hữu tua lo về phần thuyết đạo cho

chúng, Bàn-Tri-Sự đã có sắp đặt đủ tư-cách và mỗi đạo-hữu đều có tư-cách riêng, mỗi tháng nhóm một lần, là đêm rằm mà bàn-tính việc Đạo, xem-xét coi sự nào trong Đạo nên hủy vì sai nhọn-tâm sự nào nên thi-hành, thì hiệp lòng sanh-chúng, gắng lo chung nhau mà làm cho Đạo đặng có phẩm-giá tối-cao, tối-trọng, thì thế nào mà chư hiền-hữu chẳng vui lòng bước tới.

Mỗi lần nhóm Bàn-Tri-Sự, ba vị Đầu-Sự phải có mặt, ba vị Chức-Sắc Hiệp-Thiên-Đài chứng sự, mỗi việc nghị-định đều biên-chép để lại dành-rành, sau khỏi điều dị-nghị.

Trong cả chư Đạo-hữu, Lão cho hiền-hữu biết rằng nữ-phái phần nhiều chưa thông-hiểu về Đạo cho lắm.

Hiền-hữu mỗi đàn-lệ, cần phải buộc nữ-phái tới mà nghe thuyết đạo chung với nam-phái, sau này chừng Lão liệu có đạo-muội nào đáng công tìm học đạo-lý, thì sẽ cho thuyết-đạo riêng về nữ-phái.

Tr... bạch; Xin nhóm Đàn tại Chợ-Lớn mỗi tháng.

Hiền-hữu đừng tự-liệu.

Từ đây để H... vào Hiệp-Thiên-Đài nghe.

Lão để lời khuyên chung và gắng vì Đạo mà tỏ nét kính thành Đấng Chí-Tôn.

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn dạy rằng: Thầy dụng hòa-bình êm-tĩnh mà dẫn các con trong đường Đạo. Vậy phải lưu tâm lo cho bước đạo-đức. Nếu vì áo mũ hơn vì đạo thì tội chất bằng hai.

Ngày 17 Septembre 1927

Thầy,

Các con.

Thầy đã nói dụng hòa-bình êm-tịnh mà dẫn các con trong đường đạo. Các con cũng nên lưu-tâm, để hết công-trình trí não lo-lắng thì bước đường càng bữa càng tới, chẳng điều chi cản đặng; duy có một điều là chư môn-đệ và tín-đồ xa khuất lời Thánh-Giáo, nên phần nhiều để thì giờ mà chăm-nom về nhơn-sự. Các Giáo-Hữu phải lo-lắng về phần thuyết đạo cho kịp và mỗi đàn lệ, phải trích ra một bài Thánh-Ngôn dạy về đạo-đức và đọc cho chúng-sanh nghe, như vậy thì lời Thánh-Giáo như còn vắng bên tai các môn-đệ, để giục bước đường của chúng nó chẳng sứt-sè vậy.

Tr... và L... Th... ái-nữ cũng do theo đó mà hành sự nghe!

Tr... bạch: Con có ra đề hồi hôm nơi đàn Cầu-Kho cho các Giáo- Hữu làm bài thuyết đạo.

Phải! Như các Giáo-Hữu nào bê trễ về phận-sự và không quản đến lời Thầy, thì con hội chư Thánh, dâng sớ lên cho Lý-Bạch phân đoán nghe!

Th... bạch: về việc in Thánh-Ngôn.

Được, nhưng Thánh-Ngôn và văn-thi đều phải trích-lục cho kỹ-càng, phải có Hội-Thánh phê-nhận, rồi sẽ in, thì khỏi điều sơ-sốt quan-hệ.

Các con! phần nhiều chư môn-đệ ham muốn phong tịch, nhưng chưa hiểu Thiên-phong là gì? Thầy để lời cho các con biết rằng: nhiều Thánh, Tiên, Phật xuống phạm, nếu căn-quả tiên-khiên không mấy trọng- hệ, nghĩa là kiếp trần-duyên không chi phải

nhơ-bợn nhiều, thì dầu không Thiên-phong, hễ gắng tâm thiện-niệm, thì địa-vị cũng đạt hồi đặng.

Thiên-phong là để cho các bậc Thánh, Tiên, Phật lia trần phải lấm dầy công cùng sanh-chúng mới trông-mong hồi cựu-phẩm đặng. Các con nên nhớ, Thầy lấy Từ-Bi phong-tịch, nhưng các Chức-sắc, nếu vì áo- mào hơn đạo-đức, thì tội chất bằng hai.

Tr... L... Th... ái-nữ, ba con.

Thầy vì lòng Từ-Bi hay thương môn-đệ, phong-tịch lần này là chót vì Tân-Luật đã hoàn-toàn, nếu chẳng do theo đó thì Lý-Bạch hằng kêu- nài, Quan-Thánh và Quan-Âm cũng hiệp sức mà dâng sớ kêu về sự ấy. Vậy sau này có ai đáng thì do Tân-Luật mà công-cử, còn về phong- tịch, thì có Lý-Giáo-Tông tiến-cử. Thầy mới nhậm phong nghe.

Tr...! con gắng công thêm và liệu cách đối-đãi với Chánh-Phủ, có chư Thần giúp sức, khá an tâm.

Thầy ban ơn cho các con.

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn dạy rằng: Thầy đã ung-đúc chí Thánh cho mỗi đứa là cố ý giao trọn quyền cho các con để diu đất phổ thông mới Đạo. Thành bại hay đắc thất Thầy chỉ đợi hành tàng của mỗi đứa.

Ngày 1-10 Đinh-Mão (1927)

Thầy, các con

Các con, kỳ ngưng cơ phổ-độ đến nay, chưa được bao lâu, mà nền Đạo xảy ra lấm điều trắc-trở. Thầy đã ung-đúc chí Thánh cho mỗi đứa, Thánh-ý đã giao trọn quyền cho các con chung lo hiệp trí nhau,

mà diu-dắt, phổ thông mỗi Đạo cho đến tận cùng bước đường. Thiên-cơ dĩ định cho nền Đạo sáng-lập đặng cứu-vớt sanh linh. Ngày này, tháng này mà nền Đạo chưa tròn thành, thì năm nào tháng nào? Các con có đặng thành công-quả cùng chăng, mà đến hội-hiệp cùng Thầy nhiều hay ít? Thầy đã có lộ một ít về việc ấy. Khá kiếm hiểu cho đích-xác, chớ tưởng lầm rằng dầu hạnh-chất của các con đường-bao, Đạo cũng thanh-hành mà diu-dắt các con đến tận chốn được.

Thành cùng không, đặng hay thất, Thầy cũng chỉ ngưng cân thăng- liêng mà đợi cuộc hành-tàng của mỗi đứa trong các con mà thôi. Trường nào-nhiệt Thầy đã định và nói trước, nay đã khởi đầu loạn lộn ra, nếu trí các con chẳng lanh-lẹ, hạnh các con chẳng hoàn-toàn, cách cư-xử các con chưa hòa-hiệp, đường Đạo các con chưa liệu chung, nét khiêm-cung các con chưa trọn vẹn, cách đối-đãi các con chưa ôn-hòa, thì nền Đạo sau này e khi phải vì đó mà để một trò cười; dầu đức từ-bi của Thầy cũng khó gỡ rối-rắm được.

Các con trước đã vì Thiên-mạng, phải bỏ các ngôi cao đặng đem mình vào nơi khổ-não, Thầy chỉ đường vẽ bước dạy từ nét, dẫn từ dặm đường, mà đem các con về chốn cực-lạc xưa, các con chẳng chịu vầy-hiệp nhau cho đặng bền, cho thân-ái đặng tiến bước đường, thì Thầy cũng lắm nỗi thương-đau mà nắm cân công-bình ngó xem một phần trong các con sa nơi u-hiêm.

Vậy thì các con nên hiểu lấy mà làm bổn-phận. Nếu Thầy quá thương, diu dẫn cho các con

khỏi chốn khó-khẩn ấy, thì các con phải đem mình trở xuống mấy lần như vầy nữa, mới được công-quả hoàn- toàn hầu trở về ngôi-vị đặng.

Thói vạy-tà của nhiều đứa ấy, chẳng qua là những bầy của Tòa Tam-Giáo để cho các con lơ-lửng mà phải vương chơn lúc hành-trình đó; liệu mà bước, lo mà ngừa, thế nào cho vuông tròn đặng. Thà bỏ một hai đứa mà vớt cả muôn triệu, các con nên biết.

Tr... phận sự của con nơi đó chẳng ít, phải chăm nom mà liệu chừng với các đạo-hữu nghe.

Tr... Con có biết, nội môn-đệ, Thầy tin-cậy ai hơn chẳng?

(Bạch.....)

Còn đứa nào nghe Thánh-Giáo trước chẳng?

Trừ H.T., con là môn-đệ của Thầy đã sai chư Thần, Tiên độ trước, và năng gần Thầy trong lúc phổ-độ. Con có lẽ hiểu cách-thức của Thầy dùng mà lập Đại-Đạo Tam-Kỳ, sao con lại sai-lầm mà chẳng hiểu sự cảm-dỗ của tà-quái?

Thầy chẳng dùng sự chi mà thế-gian gọi là tà-quái dị-đoan mà nếu xảy ra có một ít dị-đoan trong Đạo đã dùng lỗ, thì ấy là tại nơi tâm của vài môn-đệ đó, nếu chẳng giữ theo lẽ chánh mà hành Đạo, và bày-biện nhiều sự vô lối, thì trong ít năm sau đây, sẽ trở nên một mối Tà-đạo, mà các con đã từng thấy.

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn dạy rằng: Xưa sanh linh đã lắm lần hy- sinh vì Đạo, song chẳng đặng hưởng ân-tử như các con ngày nay. Thầy mong ước các con biết thương yêu nhau trong thánh đức của

Thầy. Thương yêu là chìa khoá mở Tam-Thập Lục Thiên Cực Lạc Thế-Giới và Bạch Ngọc Kinh.

27-10-1927

Thầy, các con

Xưa sanh linh đã lắm lần hy-sinh vì Đạo, song chẳng đặng ân-tứ cho bằng các Môn-đệ Thầy ngày nay, các con còn chi hơn nữa mà ngán lòng dừng bước.

Càng khổ-hạnh, càng thương-tâm, thì lòng càng nôn-nóng. Khổ-hạnh vì mấy chục triệu sanh-linh, thì cái khổ ấy có nên tiếc chẳng?

Thầy đã dạy, Thầy chỉ một lòng mơ-ước cho các con biết thương yêu nhau trong Thánh-đức của Thầy. Sự thương yêu là chìa khoá mở Tam-Thập-Lục Thiên, Cực-Lạc Thế-Giới và Bạch-Ngọc-Kinh. Kẻ nào ghét sự thương-yêu, thì chẳng hề qua khỏi cửa luân-hồi. Có câu này nữa! " Mọi sự khó-khăn Thầy gánh-vác, chỉ cậy các con thương-yêu gắng công độ-rồi."

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn quả rằng: Trước khi ngưng cơ, Thầy đã cho lệnh mà không ban hành nên có sự chác lỗi vào mình.

Chợ-Lớn, ngày 29 Novembre 1927

Thầy, các con

Tr... Thầy đã nhiều phen để lời khuyên-như các môn-đệ về việc dùng công-tâm, hòa-thuận, mà hành Đạo cho vuông-tròn phận-sự, mà Thầy những buồn trông thấy các con chưa gì mà vội phân tay chia nẻo! Mỗi đứa điều lấy háo-danh cầu tiến mà quên cả nghĩa-vụ xứng-đáng của Thầy đã lắm phen phú-thác.

Thầy dẫn các con đến khỏi mấy nơi khốn-cùng rồi, mà các con chưa để hết tác lòng chung lo đặng ngăn ngừa những sự gay-trở sẽ đến sau này nữa, thì nên Đạo lo thế nào lập thành cho kịp ngày giờ mà vớt muôn ngàn sanh chúng.

Một đứa vun-quén, mười đứa cản-ngăn, lớn nhỏ chẳng phân-minh, xem thiên-trước của Thầy ban đường như một chức vô-vị ở cõi trần, lấy thế-lớn, lực to mà ép-đè hạnh nhiều đứa.

Than ôi! Các con xa Thầy chưa mấy ngày, thì mối Đạo lớn-lao đã thành một bàn hội vô giá-trị ở cõi trần-thế này, mấy đứa mong chác sự phá-hoại ấy, lại là mấy ngọn đèn của Tòa Tam-Giáo khêu lên để diu đường cho cả chúng-sanh, thì con phải nghĩ đến hành-trình của Đạo phải đến thế nào? Công chỉ-dẫn của Thầy phải lừng-đứng theo giọt thủy-triều, mà rồi rớt cuộc lại, bển khổ cũng chưa xa, ngôi xưa còn lánh mãi, thảm thay! tiếc thay!

Thầy đã nói bày hổ-lang, lũ quỉ-mị đã sẵn bên mình của mỗi đứa, mà con lớn nhỏ gì cũng chẳng để ý đến, Thầy nắm cân thiêng-liêng, há để để tay sửa nét công-bình sao?

Nhiều đứa lại chẳng kể đến lời Thầy là gì? Ôi! con ngộ-nghịch trách sao chẳng vương thiên-điều khổ-nạn. Chúng nó đã gieo ác-cảm lừng đến Tam-Giáo-Đài, thế thì bước đường sau này Thầy khó cứu-rồi được. Con đã để hết tác thành vào Đạo, thế mà cũng khó gỡ sự rối-rắm ấy được, buộc Thầy phú-rủi-may của chúng nó cho Tòa-Tam-Giáo định liệu. Còn sự tự hối của mỗi đứa, sau này ra sao, thì tăng tội, phước, cũng vì đó mà châm-chế.

Trước khi ngưng cơ, Thầy đã cho lệnh dùng cơ-bút thế nào. Thầy tưởng mỗi Thiên-phong đều đặn Thánh-ngôn của con đã ban-hành, sao còn có ra việc bất-minh ấy: là con chẳng nói tắt cho mỗi Thiên-phong rõ và ban-hành Thánh-ý, để cho chúng nó chác lấy vào mình, thì con cũng không khỏi chia một phần trong ấy.

Còn nữ-phái, chưa có vẻ gì gọi là Đạo: một hai đũa hành Đạo, cả trăm đũa câu vui, thế nào Đạo thành con. Thầy đã nói giao hết chúng nó nơi đây cho con, thì mỗi mỗi đều ghé mắt đến mà cải-sửa cho kịp giờ mới là khỏi sơ-thất lớn-lao.

Từ đây mỗi lần nhóm Ban-Chủ-Sự đăng liệu tính việc chi, thì con phải có mặt và y theo lời đã dạy. Phải có ba Chức-Sắc Hiệp-Thiên- Đài có trách-nhệm xứng-đáng, thì những việc bàn-tính mới tiện thi-hành.

N..., nó ở xa không thể giúp con mà đi hội thường đặn. Còn L... thì cũng chẳng dứt nét phàm.

Ồi! con phải cam-lòng gánh-vác sự khó-khăn, nhứt là trong lúc này. Con nên biểu C... nó lấy lời Thầy dạy làm trọng, những sự tranh-tụng là những nét của phàm-tâm, chẳng đủ chi lay-động chí của các Đấng chân-thành vì Đạo.

Thầy ban ơn cho các con.

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn quả rằng: Thầy đã lắm công trình diu dắt, mà hằng ngày còn thấy những việc bất bình, thì biết ngày nào nên đặn.

Tây-Ninh, cuối năm Đinh-Mão (1927)

Thầy, các con

Thầy đã lắm công-trình diu-dắt các con vào đường đạo-đức, mà mỗi ngày Thầy hằng thấy những việc bất bình thì biết ngày nào các con làm nên đặn? Thầy đã lắm phen để lời khuyên-dỗ, các con chẳng kể ra chi nên mới có điều trở-ngại như lúc này.

Các con có thấy, có nghe chẳng? Nếu Thầy không vì Tam-Kỳ Phổ- Độ này, thì Thầy đã y tấu lời xin của Giáo-Tông mà hủy trường công-quả của các con hết thảy. Vậy nay Thầy cũng lấy lòng nhơn mà để vào trí-não các con ít lời thêm cho rõ việc thi-hành chánh-sách của Đạo.

Các con phải biết, Đạo tại lòng bác-ái và chí-thành.

Bác-ái là hay thương-xót sanh-linh hơn thân mình, cho nên kẻ có lòng bác-ái coi mình nhẹ hơn mảy lông mà coi thiên-hạ trọng bằng Trời-Đất.

Còn chí-thành là mỗi việc lấy lòng thành-thật mà đối-đãi trong đời và trong đạo; dù kẻ phú-quí đến bậc nào đi nữa mà không có lòng bác-ái và lòng chí-thành thì không làm chi nên việc.

Vậy nên Thầy khuyên các con trước hết phải ở sao cho ra vẻ đạo, đừng để ý gì về việc công-quả mà nêu danh nơi cõi tạm này. Các con phải mở rộng tâm-chí ra mà hành Đạo mới nên cho, chớ đừng mờ-hồ rằng: Đạo thành thì mình được làm đặn một vị xứng đáng và đại-ích trong Đạo, điều đó lẽ thì các con không cần Thầy nhắc đến mới phải, nhưng vì còn nhiều đũa háo-danh và ham làm một vị chủ-tướng trong Đạo, nên cần phải nói cho mà xét mình. Nếu các con thật lòng vì Đạo thì đâu có chậm trễ như vậy.

Ngày Thầy khai Đạo, Thầy cũng có lời để lại cho các con hiểu rằng: lũ ma-hồn qui-xác nó cứ theo phá-khuấy các con là nó muốn phá Đạo đó, lại cũng vì các con không thoát tục đó chớ; các con mà có sức chống-chỏi, thì lũ ấy phải xa và Tòa-Thánh hôm may đã thành một nơi đô-hội, mà các con cũng dựng sum-vầy một cửa, anh lớn, em nhỏ, một lòng, một dạ, lấy Đạo làm gốc mà lập nên một tiểu Thiên-Địa, há chẳng hơn giàu sang bốn biển sao? Há chẳng phải một điều phước-hạnh lớn-lao hơn mọi sự sao? Há chẳng phải là một nơi giải- thoát chung cho nhơn-quần xã-hội sao? Các con hiểu chăng? Nếu các con hiểu đúng ý Thầy thì rất may cho Đạo đó.

Thầy hỏi các con vậy chớ Chức-sắc của Thầy ban cho các con để làm gì?

Nếu các con phải trần-thế mà lo cho Đạo thì sao Tòa-Thánh còn thiếu tay giúp Đạo, để cho đến đổi càng ngày càng tiêu-tụy, mà ra một cảnh điêu-tàn.

Nếu các con biết Đạo thì hiệp nhau về Tòa-Thánh mà chung lo cho xong, đừng quyến-luyến hồng trần nữa, nghe à!

Thăng.

Thánh-giáo của Nhân-Âm Đạo-Trưởng dạy:

Cần trau đạo-đức nơi tâm.

Mậu-Thìn - 1928

Nhân-Âm Đạo-Trưởng

Chư Đạo-hữu biết trước, muốn rèn lòng đạo-đức phải khởi nơi đâu cho chắc bước đường chăng?

Đạo-đức cần trau nơi tâm là chỗ chẳng ai thấy được. Rèn trau cho thuần-tâm mỹ-tánh, rồi mới lần đến bề ngoài, trọn hết cả ngoài trong, thì chừng ấy thân-hình tâm-trí chắc khư, nào ai chuyển lay cho được. Lo ngoài quên trong, che bề trong trau bề ngoài, ấy là cách-thức của Hớn Lưu-Bang đối-đãi với tướng-sĩ đó, cũng như có xác không hồn chuộng hữu-hình mà quên các huyền-bí chơn-truyền. Than ôi! có hình-thể, xương-thịt mà chơn-hồn phưởng-phất nơi xa, thì cái thân vô-dụng ấy tro-tro như khối đá dựa đường, như khúc cây bên trũng. Có đèn dầu đầy mà thiếu hơi lửa nhen lên, thì cũng phải mờ- mịt thâm-u, trông chi soi sáng.

Ấy vậy, nên biết mà rằng mình, cái tâm là vật người không thấy được, khá giới-trau nó trước, nếu bỏ tâm kia ra ngoài, mà rèn hình- thể, thì chẳng khác chi qui đọc kinh, đèn đốt đỏ hừng, mà thiếu Bức Thiên-Nhân trên Điện vậy. Hồn ma bóng quế cũng lên ngòi, mà ngạ qui vô-thường cũng xản-bản, đó là phương đem đường cho qui- vương chẳng một ai tránh được nghe.

Nên hiểu kỹ lời, bằng chẳng thấu thì tu có ích chi.

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn dạy rằng: Sự gì mà vừa lòng cả Chức- sắc và chư tín-đồ ấy là hiệp thiên-ý. Thầy cấm chẳng nên lấp lửng cầu cơ hay chấp bút (Cơ-bút).

3-2-1928

Thầy, các con

Thầy lấy làm đẹp lòng mà trông thấy bước đường các con đã sớm cải-sửa, để chung lo vun đắp nền Đạo. Các con cũng tự biết rằng: Sự hành-tàng nào về Đạo, mà vừa lòng trong cả chư Chức-sắc và chư Tín-đồ, ấy là hiệp thiên-ý. Còn điều nào mà phần nhiều Môn-đệ của Thầy chẳng khứng chịu theo, ấy là bất hiệp thiên-ý đó.

Đạo một ngày một nên, bước đường của các con một ngày một thêm trở-gay khó-nhọc, nhưng nếu các con chẳng dụng quyền hơn dụng đức, biết thương sanh-chúng hơn thân mình, vì Đạo hơn vì danh-vọng theo thói đời, thì các con thế nào cũng được vững con đường mà đi cho cùng bước Đạo.

Đời cũng vậy, mà Đạo cũng vậy, hễ chác danh cao, quyền lớn, bực quý phẩm Tiên, thì phải dày chịu gian-nguy, nặng đeo sầu-thảm. Các con hãy suy đó mà gìn tròn phẩm-hạnh, vẹn giữ bước đường, chậm-rãi từ năm từ hồi, thì tự-nhiên được lương-tâm yên-tĩnh. Còn những đứa choán phẩm ham quyền, cũng có lúc gặp điều hành-phạt Thiêng-liêng, mà nêu gương cho đoàn sau soi lấy. Các con đã từng nghe lời Thầy khuyên nhủ về chuyện ngừa cơ-bút, thế mà một phần chẳng chịu sửa cải đường ngay cho khỏi lâm vào nẻo tà-mị, đã vi lệnh Thầy mà diu-dắt các con lạc bước. Thầy cũng đại lụy mà ngó xem một phần môn-đệ xứng-đáng của Thầy phải sa vào vực-thẳm. Các con nên ghi nhớ mà coi chừng đường lối sau này.

Thầy đã chỉ rõ quanh-co, thì khá liệu chừng mà bước tới, tâm bền dạ vững, kính mến Thầy, là yêu-dấu Thầy đó, nên nghe à.

T..., T..., C.... Từ nay nên liệu chừng nhau mà

điều-đình gánh Đạo, điều nào mà theo Tân-luật, do Thánh-ý, hiệp lòng chư đạo-hữu, bổ- ích cho nền Đạo thì các con nên thung-dung liệu nhau mà thi-hành, chẳng cần phải đợi cầu hỏi.

Các con được tin-cậy nhau, diu-dắt nhau, nâng- đỡ nhau, mà phải hết sự hiềm-nghi nhau theo thế-tình, ấy là các con hiến cho Thầy một sự vui- vẻ, lớn-lao hơn hết đó. Còn kẻ phản bạn trở lòng, luật Thiên-điều cũng có buổi trừng-răn cách xứng-đáng vậy.

C..., Thầy cấm từ đây chẳng nên lấp-lửng cầu-cơ hay chấp-bút chi, vì là một sự hại lớn-lao cho Đạo. Đả phá đức tín-ngưỡng của chúng-sanh, lại làm cho nhơn-sanh bị nhơ-trược.

T..., Thầy cũng lấy từ-bi dung cho, bằng tái-phạm sẽ bị Tòa Tam-giáo trục-xuất. Con nên biết, cứ ai lo phần nấy, đừng lỗi phạm-sự thì được thanh-lặng yên-vui. Các con khá lưu-tâm.

Thầy ban ơn cho các con.

Thăng.

Thánh-giáo của Thái-Bạch cắt nghĩa: Phẩm vị chức sắc, nếu có nhượng cho ai thì chỉ được ngồi nơi địa vị mình, chớ chẳng hề có hai vị một lượt bao giờ.

Ngày 19 tháng 3 năm 1928

Thái-Bạch

... Đại-hỉ, Đại-hỉ...

Cười... Lão cũng nên cắt nghĩa phẩm-vị của chư hiền-hữu. Tỷ như ngôi của Thượng-Đầu-Sư, Ngọc-Đầu-Sư, Thái-Đầu-Sư, Hộ-Pháp, Thượng-Phẩm,

Thượng-Sanh, hay là Giáo-Tông của Lão đi nữa, đầu ngày sau có nhượng cho ai, thì họ ngồi địa-vị của mình, chớ chẳng hề ở thế này có hai Thái-Bạch, hai Thượng-Trung-Nhật, hai Ngọc-Lịch-Nguyệt, hai Thái-Nương-Tinh, hai Hộ-Pháp, hai Thượng-Phẩm, hai Thượng-Sanh bao giờ, hiểu à.

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn dạy rằng: Cuộc đời khó khăn như bài thi. Mà càng khó thì đậu càng cao, mới có giá trị.

Tòa-Thánh, ngày 10 tháng 3 năm Mậu-Thìn (1928)

Thầy, các con

C.H... Thầy thấy hai con chịu nhiều điều sâu-thẳm, Thầy mừng, mà cái mừng ấy, đổ ra chứa-chan giọt-lụy.

Đường đời khúc-mắc chông-gai là lẽ Thiên-cơ đã định vậy, cái nơi để cho cả chư Thần, Thánh, Tiên, Phật đến kiến công lập-vị. Người đời chẳng khác con buôn trong buổi chợ; cả sức-lực, cả trí- não, tinh-thần đều bị tiêu-tán nơi ấy, vì vậy mới hoại chơn-linh, thất ngôi diệt-vị.

Bởi vậy cho nên, nhiều bậc Thần, Thánh, Tiên, Phật cam lòng thủ phận, chẳng dám vọng-cầu, đem thân vào cảnh đọa, nhưng mà chẳng tái kiếp, thì như nhu-sĩ trốn thi; thế nào giữ vững địa-vị cao-thượng?

Cuộc đời khó-khăn tở như bài thi, nếu dễ, thì ai thi cũng đậu, cuộc thi có ý vị gì đâu? Hễ bài càng khó thì đậu càng cao, đậu cao mới ra có giá; Thầy

tưởng như nơi thế-gian này có đứa con nào Thầy cưng trọng hơn hết thì là các con, nhưng mà chẳng lẽ Thầy làm Giám-khảo lại cấp-nấp bài thi, lên cho mỗi đứa, thì cái đậu của các con có ra chi?

Lại nữa, Thầy biết trước rằng: không cần giúp các con cũng dư sức đậu đặng, thì đường ấy, nếu Thầy giúp, tức hại thể-diện các con, chớ không giờ phút nào Thầy xa các con.

Các con chịu khổ-hạnh là Thầy muốn vậy.

Nhà nghèo, hạnh-tốt, ấy là gương treo dạy đời, các con khá bền lòng son-sắt, cái hạnh tốt là thang vạch ngút mây xanh; tâm thành là để giới trau tánh tục; lòng đạo-đức quý hơn là miếng đỉnh chung; tố bản-hàn tùy mình mà hành đạo, thì công quả ấy trôi hơn hạng thượng-lưu đó các con.

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn dạy rằng: Các con trước khi lãnh mạng xuống với chúng sanh lúc Tam-Kỳ Phổ-Độ này, đều có cam đoan nên mỗi đứa mang một phần trọng-trách nơi mình. Nếu Đạo chẳng thành thì phần phạt thiêng-liêng sẽ định đoạt do căn tội phúc.

2-4-1928

Thầy, các con

Thầy cho L... vào hầu Thầy, phải giữ chừng theo lời hứa với Hiệp-Thiên-Đài nghe các con. Thầy đã cho chư Tiên lộ một hai điều cần-yếu của Đạo cho các con rõ trước; thế thì việc bất-bình đương ở trong Đạo đã có định, mà các con cũng chẳng thể chi ngăn-ngừa. Các con phải hiểu rằng; mỗi đứa có trách-

nhậm lớn-lao về Đạo. Trước khi lãnh-mạng Tam-Giáo-Tòa, xuống chịu mình với chúng-sanh lúc Tam-Kỳ Phổ-Độ này, đều có cam-đoan hứa làm tròn phận-sự. Thầy là đấng Chí-Tôn chủ trương khai-sáng nền Đạo, cũng buộc mình cam-đoan mà lãnh các con, thế thì mỗi đứa đều mang nặng nơi mình một phần trách-cứ chẳng nhỏ. Nếu Đạo chẳng thành thì phần phạt Thiêng-Liêng, vì cân tội-phước mà định đoạt.

Quý-vương lại thừa dịp hành-tàng bất-chánh của nhiều đứa trong Đạo, mà giựt-giành chia-xẻ các con với Thầy. Nó lại tùy theo hạnh-đức của mỗi đứa mà dất lần ra cho khỏi đường chánh-giáo. Thầy bảo-lãnh các con, ung-đức chí Thánh của các con, đã mãi kỳ phải giao quyền lại cho Tòa-Tam-Giáo được phép lấy mực công-bình mà chuẩn-phê các cử-chỉ của mỗi đứa. Than ôi! Xa Thầy chưa bao lâu, mà vì lợi-lộc ham muốn của thế-tính, nhiều đứa phải chịu để xác cho tà-quái xung nhập. Thầy cũng thương-hại mà khó thể cứu-rỗi được. Đứa nào chánh, thì được nghe lời Thầy dạy-dỗ; đứa nào tà, phải bị lời quý- mị dẫn đường. Các con nếu biết chánh-tà, thì nên vì Thầy, vì chúng-sanh mà dìu-dắt cho nhau, chớ phé hết, mà trễ ngày giờ, chẳng thể chi trì lại với sự là con hiểu à!...

C..., T..., S..., ba con đã lãnh mạng-lệnh lớn-lao vệt đường tâm-tối trong buổi ban-sơ, Thầy lại khiến cả ba đứa phải liên-hiệp nhau, mới có thể xây-đắp nền Đạo cho đến cùng.

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn khuyên: Gắng công phổ-độ chúng sanh cho tròn nhiệm vụ của

Thầy giao phó.

15-4-1928 (Mậu-Thìn)

Thầy, các con

Cười... ừ hự, con đưa thì vậy, đưa thì khác, thăm, thăm, thăm, T chính có một lòng mơ-ước cho các con biết yêu-thương, trọng Thánh- Đức của Thầy. Chẳng lẽ ngôi Tiên, phẩm Phật là địa-vị tối-trọng của các chơn-linh mà Thầy đành bất-công, tự-nhiên đem các con mà để trên đó. Thầy lại hằng gánh-vác sự khó khăn, chỉ cậy các con là một lòng yêu-thương sanh chúng, gắng công phổ-độ. Thầy đã gầy phương-thế cho các con đủ quyền-hành lập Đạo, chờ các con nên thể-thống, chi-chi từ-thử cũng một tay Thầy. Thầy để rộng quyền cho các con thay mặt Thầy mà dìu-dắt lấy nguyên-nhon, đã chịu nạn luân-hồi nơi khổ-cảnh. Thầy đã định, thì dầu cho ai cũng chưa qua phép đặng. Con coi cái vinh-diệu của Thầy đã giao cho mỗi đứa một quyền-hành, thì Thầy cũng tưởng rằng các con biết trọng phẩm-giá thiêng-liêng, mà bớt tánh phạm chút ít, nào dè nhiều đứa lại coi thế trọng hơn Thầy, coi Thầy dường như kẻ vô-hình vô-ảnh, cái mạng-lệnh tom- góp con cái Thầy lại một nhà, đã xa như lời nói phỏng, nhơn sanh phàn- nản, thì Đạo nào nên đặng đó con.

Sự Thầy đã dạy, nếu sai hết, Thầy tưởng chẳng cần nói, nếu ai là đạo-đức, đọc đến cách lập pháp của Thầy mà chẳng mừng dùm cho nhơn-loại. Thầy buộc mình hứa cùng Ngọc-Hư-Cung rằng: Nếu Đạo còn, thì Thầy cũng theo gìn các con. Các con coi lời Thầy trọng-hệ là dường nào, như biết coi Đạo trọng, thì cả tinh-thần các con cũng nên tom-góp vào

mỗi điều đó mà trông-cậy nơi Thầy lập pháp. Hiệp-Thiên-Đài còn chưa muốn nhìn, thì Đạo một ngày kia cũng sẽ bị chối. Thầy tìm phương sửa-cải cũng đáng đó chút. Nhưng cũng bởi chư Thần, Thánh, Tiên, Phật muốn cho rõ cơ Đạo của thế-gian này, nên Thầy không giáng cơ mà phân-giải lại nữa. Các con đã chịu một trách-nhậm nơi mình, nếu Thầy chẳng để cho các con học-tập, mà lập nên địa-vị mình trước mặt chúng xứng-đáng, thì Đạo cũng chưa ra vẻ Đạo. Vì vậy Thầy chịu ép lòng để cho các con hằng nhớ rằng: Chẳng giờ phút nào Thầy xa các con hết, Nghe à!

*Cậy kẻ dạy con cũng lẽ thường,
Cho roi cho vọt mới là thương.
Nhơn-tình ví chẳng mưu thâm phục,
Thế-giới mong chi độ phép lường.
Nhỏ dạy Thầy nuôi mùi Đạo-hạnh,
Lớn khôn bày xứng mặt hiền-lương.
Vinh hoa phẩm cũ ngôi xưa đó,
Khổ cực các con chớ bỏ trường.*

Thầy ban ân cho các con.

T..., chi chi cũng ẩn-nhân đợi lệnh Thầy, nghe con.

Thăng.

**Thánh-giáo của Chí-Tôn dạy: Đãi cả môn-đệ
Thầy đồng một mực, bất luận bậc phẩm.**

16-4-1928

Thầy, các con

Thầy đã nói: Đãi cả môn-đệ Thầy đồng một mực, bất luận bậc phẩm, kẻ nào cần nhiều quả nặng, thì Thầy giao trách-nhậm lớn- lao; kẻ nào cần ít, quả

thiệt-thời, thì lãnh phần trách-nhậm nhỏ nhen; cả thầy đều con của Thầy, trừ ra tôn-ti thượng-hạ nơi việc hành-chánh, thì đồng một bậc cả, chẳng ai đặng vì quyền mà lấn-lướt, chẳng ai đặng vì mạng-linh mà đè ép, xua đuổi ai, ấy là tôn chỉ bề ngoài của Đạo, chẳng giữ cho trọn, phương chi khỏi gây-rối được?

Thầy là bậc Chí-Tôn và các địa-vị Chơn-Phật xưa, nhiều lúc phải xuất chơn-linh để mình vào trần-thế đặng diu-dắt chúng-sanh; nếu chẳng nhờ lấy công ấy, thì ngày nay đâu có tên tuổi của nhiều Tôn- giáo mà cả nhơn-sanh chia ra sùng-bái? Con nên để ý nhiều vào lời Thầy dạy-dỗ, và cũng có nhiều Thánh-Ngôn của chư Tiên vì thương con, chỉ-vẽ mà con chẳng để ý vào đó.

Thăng.

**Thánh-giáo của Thanh-Tâm cắt nghĩa mấy
câu: "Lộ vô nhơn hành, điền vô nhơn canh, Đạo vô
nhơn thức. Ta hồ tận chúng sanh."**

23-4-1928

Thanh Tâm

Mừng mấy anh:

.....

Đạo mở rộng, giống Đạo gieo đã trót hai thu, mà người thiệt vì Đạo chẳng có bao nhiêu, thế nên hồi chưa mở rộng nền Đạo, Đức Thích-Ca dòm vào thế cuộc mà than rằng:

Lộ vô nhơn hành, điền vô nhơn canh,

Đạo vô nhơn thức, ta hồ tận chúng-sanh!

Ba anh có hiểu chẳng?

Sao gọi lộ vô nhơn hành, anh M... N...?

Đường có người đi nhiều, mà không ai là người phải, đường đi dập-dìu thiên-hạ, mà toàn là ma hồn quỷ xác, tâm giả-dối, hạnh hung- bạo, mật chứa đầy tà-khí, thế nào gọi là người.

Còn điền vô nhơn canh là sao? anh N....?

Ruộng đây, là tỷ với tâm, tâm không ai giới-trau Đạo nơi tâm, thì tâm ví như điền, có điền mà chẳng có cày-bừa, đặng đem hột lúa gieo vào, cho đặng trở bông đơm hột, thì ruộng tất phải bỏ hoang; bỏ hoang thì sâu-bọ rần-rít xen vào ẩn trú; người mà có tâm như vậy ra thế nào? Ruộng sẵn, giống sẵn, cày-bừa sẵn, duy có ra công làm cho đất phì nhiêu, đặng cho buổi gặt hưởng nhờ, mà không chịu làm thế thì phải diệt tận chơn-linh.

Hai câu sau là kết cuộc.

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn dạy rằng: Thầy không vui trong sự phân chia.

Tòa-Thánh Tây-Ninh, ngày 5-5 Mậu-Thìn (22-6--1928)

Thầy,

Các con, mỗi đứa đã tự mở một con đường, thì Thầy vẫn không vui được trong sự phân-chia, nên hay hư, phải hay là quấy, Thầy chỉnh để cho tâm các con liệu lấy. Tâm cứng cõi, Đạo điều-hòa, thì cứ bước tới Thầy, tâm-trí bất-định, đạo-hạnh không hoàn-toàn, thì con đường hám lợi xu-danh tới hang sâu vực thẳm đó, vì sức các con đã rã-rời thì tài nào níu-kéo đỡ-nâng khuyên-nhủ nhau được.

Con đường vô-tư để tìm cứu-khổ cho chúng-

sanh là con đường đạo-đức. Ngọn đèn thiêng-liêng sẽ chực soi tỏ bước của các con; khác với con đường ấy là đường của quỷ-vương đem lối.

Vậy nên nhớ mấy lời Thầy, chẳng phải đọc sơ qua mà coi làm chơi, cần chiêm-nghiệm kỹ-lưỡng mà hiểu nghe. Hại thay! đã nhiều lần các con chẳng hiểu ý, Thầy cũng đau lòng mà thấy các con đi sai bước. Nhưng than ôi! cơ thử-thách chỉ dùng với những đứa tâm phạm lẫn chất Thánh.

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn dạy: Làm đường cát trắng để ví với khổ-hạnh.

Tòa-Thánh, ngày 11 tháng 5 Mậu-Thìn (28 Juin 1928)

Thầy, các con

H...! con nghe Thầy nói chuyện làm đường cát trắng, con.

Thầy đó con biết làm sao cho đường đen ra trắng?

(H...H... bạch: Bạch Thầy, con không biết).

Nghe con, đây làm theo:

Đổ đường đen vào một cái hũ, thọc lủng đít, rồi định chùng cho vừa hai phần hũ đường, còn một phần hũ thì đổ bùn non cho tới miệng, đem phơi nắng chùng một tuần, thì đường trở nên trắng, gạt lớp bùn đi thì con đặng một thứ đường trắng phau-phau rất ngon, rất đẹp đó con.

Cái khổ-hạnh của con giống như đường đó, con à, con có biết Thầy khóc như con vậy chẳng con?!

Nếu con không vậy, làm sao đáng con-cái

của Thầy. Con chỉ nhớ rằng Thầy thương con là đủ. Đặng thế-gian yêu-mến ắt Thầy phải ghét mà Thầy ghét con thì còn chi con, con khá nhớ!

C..., Ch... lo Tịnh-Thất với em nghe!

T... đã đổ biếng ra rồi đa nghe!

C..., kêu hai anh lớn vào châu Thầy, phò Đại-Ngọc-Cơ, kéo nó nghi-ngờ nữa, nghe con!

Thăng.

**Thánh-giáo của Tiêu-Son Đạo-Sĩ khuyên:
Rán cẩn-thận và biết điều bước theo thế thời, thì
công-trình khởi trôi theo dòng bích.**

Ngày 4 tháng 6 năm Mậu-Thìn (1928)

Đầu giang phong ngộ đả thuyên trì,

Tự khốn tân cơ tự mạng trì.

Khải tịch nhược hoài thiên tứ cổ,

Chung minh bán điểm khản Tì-bi.

Tiêu-Son Đạo-Sĩ

Nền Đạo vừa khỏi lối chông gai, lại còn gặp nổi u-hiểm, ráng cẩn-thận và biết điều bước theo thế thời thì công-trình khởi phải trôi theo dòng-bích. Biết mình, biết Đạo, biết thế-thời, thì cũng gắng biết nên hư; biết người, biết phải chẳng, biết chánh-tà mà day-trở trong đường đạo-đức.

Đạo chưa yên là tại người hành Đạo kém bề hạnh-đức, kẻ được hạnh mất phần minh-mẫn, người thông hiểu Đạo kém đức, thiếu khiêm-cung, kẻ trọn tâm-thành, mạnh phần ham danh-lợi. Lao-nhao, lố-nhố, cũng thì một con đường, cũng thì về một chỗ, mà kẻ đi xe ép người đi bộ, người thông-hiểu nẻo lộ, gạt-gẫm đũa khạo- khờ, kẻ côi-thế chịu bơ-vơ, người

quá ham đi mà sa hố, rớt lại cũng quạnh-quẽ con đường. Mấy ai hiểu thấu.

Những kẻ nào đã vì tà-tâm mà để cho nhờn chơn-linh, cho lũ tà khuấy rối thì chẳng khi nào được trọn tinh-thần ngay thật như xưa mà dừ-dắt ai cho chánh-đáng. Phải kể như không có những kẻ ấy trong nền Đạo, và coi đó mà gìn bước đường của mình.

Chư đạo-hữu đã thấy phần nhiều chư Chức-sắc cũng vì phạm- tâm mà chẳng chịu chung kết liên-hiệp nhau, Hiệp-Thiên-Đài là cơ màu-nhiệm quý-hóa, mà đã vì lỗi của một hai kẻ mà đã ra như một phần vô-dụng, bảo sao Đạo chẳng rối được. Hiệp-Thiên-Đài là gốc Đạo, mà chẳng trọn phần cho chư chúng-sanh tin cậy, thì Đạo một ngày kia thế cũng chẳng bền ở nơi tâm-trí của cả người hành đạo, mạnh được yếu thua, khác nào một trò đời vô-vị. Nên khéo tính cho lắm.

Hiệp-Thiên-Đài có Đức Chí-Tôn là chủ quản. Quyền thưởng- phạt nơi Ngài mà thôi. Tân-Luật lập còn thiếu sót nhiều, bởi Chư- Sắc Hiệp-Thiên-Đài chẳng để mắt đến, quyền-hành thưởng-phạt lộn-xộn, nên phải chịu dưới quyền Tòa Tam-Giáo Cửu-Trùng-Đài. Sau sẽ có Thánh-Lệnh dạy lại. Còn chưa phân-minh nhiều chỗ.

Nếu chư đạo-hữu biết quyền phạt mình, nên giữ dưng cho phạm đến danh-dự chung, ấy là giữ cơ màu-nhiệm của Đạo cho ngày sau đó.

Lỗi ai nấy mang, công ai nấy hưởng, địa-vị khá biết gìn. Nên kiếm hiểu rõ lời Bản-Đạo.

Thăng.

**Thánh-giáo của Chơn-Cực Lão-Sư nói về:
Vận nên hư của nền Đạo.**

18-7-1928

Chơn-Cực Lão-Sư

Hỉ chư Đạo-hữu.

Chư Đạo-hữu đã có nghe lời Thánh-Giáo về vận-mạng nên hư của nền Đạo. Vậy có hiểu rõ tôn-chỉ chánh-đăng của Đạo là sao chưa? M.N. nói thử.

Ấy là hành-chánh, còn tôn-chỉ là sao? Hiệp đặng chi? Kết dây thân- ái đặng chi? Hiểu nhưng chưa cạn đó.

Chư Đạo-hữu phải biết rằng: Đạo trước khi gieo-truyền cho ngoại- quốc, phải diu-dắt kết chặt dân sanh nơi vùng Nam này, đặng cùng nhau chung hợp trên con đường hòa-bình, chậm rãi lần ra khỏi lối khốn- khổ lao-lung nơi cõi trần này, rồi tự-tại ngâm câu thái-bình. Chùng ấy chim về cội, cá về sông, hớn-hở trau về thiện-niệm mà bước lên nấc thang Thiêng-liêng mới đặng.

Ngày nào Đạo nơi đây chưa hòa, người nơi đây chưa đủ sức kèm-chế lấy nhau; và chưa đủ tinh-thần ngay chánh, chỉ nẻo dẫn đàng, người Đạo chưa phé được tham danh chác lợi, thì ngày ấy Đạo nơi đây chưa gọi là trọn thành, thì cũng chưa một ai mong khởi công mà tầm địa-vị Thiêng-liêng được.

Chư Đạo-hữu phải lọc-lừa lại, tìm người có tâm-chí, kết liên thân-ái, chung hiệp nhau, bỏ sự lãng-phí, dựng đồng tài nơi giọt mờ- hôi, được tích thiếu thành đa, gầy dựng một cái nhà chung, để ngày phong-vô nương dựa được thung-dung, ngồi ngắm thế-sự và chấn- hưng mỗi Đạo quý-hóa; ấy là không

làm mà no; không đất mà ẩm-cúng đó. Phương chi ràng buộc hình hài, thần hao trí mệt cả ngày, rốt lại còn chi tráng-kien mà xa lo rộng nghĩ?

Đạo chẳng phải một hội để lo chôn thây, cũng chẳng phải mối hàng để nhóng giá, mà chư Đạo-hữu hiện thời đã thấy Đạo có ích về hai sự ấy mà thôi.

Buồn! người Đạo đã bơ thờ như gái mới về nhà chồng ban sơ, ruột trống-lỗng như thùng không, trí-não chưa thấy xa hơn gối. Nhóm lại nghịch lẫn nhau, dèm-siểm nhau, lo đứng trên người khác, nhưng lại không tài liệu-biện cho có ích chi cả.

Đấng Chí-Tôn, vì thương dân tình nơi đây, đã khổ tâm nên gieo Đạo, đem chiếc thuyền cận bên để diu-dắt vào chỗ bình-địa đặng tự-tại thung-dung, mà vì chưa hiểu thấu căn-nguyên, khổ bao giờ trông thoát?

Đạo sắp tàn, nổi Đạo phân chia, chư Đạo-hữu phải lo níu-kéo lại một mớ, người nào hay người nấy, rồi đây, mỗi chỗ mỗi dựng riêng ra chư Đạo-hữu mới tùy thế đó mà tom góp lại...

M...N... Hành-lễ do Thánh-giáo lúc nơi Đàn Cầu-Kho. Chẳng nên, bày vẽ nhiều.

(Văn-Pháp bạch.....)

Được, nhưng còn sơ-sốt, món nào liệu chẳng có ích, thì nên chế- giảm, trừ ra Nhạc phải giữ cho toàn, đi Lễ cho có vẻ nghiêm-nghị, ấy là hai món đại-khái đó.

Nhạc còn chưa đủ thể cách, đờn để rước chư Tiên-Thánh không phải vậy là đủ, người Nhạc-công phải ăn mặc tinh-khiết. Sắp-đặt vào khởi Nhạc phải

có thứ lớp phân-minh, chớ chẳng phải muốn đờn bài chi cũng đặng, ấy là trái Thánh-ý đó. Phải sắp-đặt lại nghe à!

Nơi Đền nào mà khác hơn Thánh-Giáo và bày-biện nhiều trái cách, thì Đạo-hữu không phép tham-dự.

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn khuyên: Thúc-tĩnh tâm-hồn mà sửa- cải bước đường sai trước kia.

Chợ-Lớn, ngày 28 Juillet 1928 (Mậu-Thìn)

Thầy, các con

Các con xa Thánh-Giáo của Thầy đã lâu, tưởng lòng cũng hằng ước-mơ hoài-vọng, mà Thầy lâu đến để lời tâm-huyết chỉ-giáo cho các con, Thầy cũng buồn lòng mà thấy bây con lao-nhao lổ-nhổ lộn-hụp chìm-đắm giữa cõi hư-sanh này.

Các con ôi! Thầy lấy đức háo-sanh, mà diu-dắt các con, chẳng khác nào như kẻ làm cha nung-niu dạy-dỗ một trẻ bé, trông nom cho nó mau trưởng-thành, hầu lưu danh truyền nghiệp, cho có tên tuổi với đời. Sự nên hư của tôn-chỉ nền Đạo có một phần ảnh-hưởng rất lớn- lao với quyền-thế của Thầy, danh-vọng của Thầy và luôn đến ngôi-vị của Thầy nữa, con nên thì Thầy vui, con buồn thì Thầy buồn; mà con đau-đớn tức Thầy đau-đớn.

Vậy trong đời này, sự buồn vui; vinh-nhục, phước-họa cũng chẳng khác nào mấy ngọn sông, mấy hòn núi của Thầy lấy luật thiêng-liêng mà tạo; sông có thể thành ruộng, núi có thể diệt tiêu mà làm biển cả, cũng như sự buồn lắm lúc hóa ra vui, sự vinh

thành nên nhục, cái phước đổi cái họa vậy.

Thầy thương phần nhiều các con dám xả-diệt thể-trần, trông-mong nơi chí của Thầy mà diu-dắt đoàn em dại. Nhưng than ôi! bây quỉ rất hung-hăng, một con sâu làm rầu cả mùa-màng, vì vậy mà con đường của các con bị linh-chinh vì nơi hành-động của một hai kẻ có trách-nhệm xứng-đáng; cái họa lây vạ tràn kia, nhiều khi phải bôi-xóa đến công-trình xứng-đáng của mỗi con và nhận chìm luôn đến con thuyền Bát-Nhã, có lẽ mỗi con cũng hiểu thấu.

Các con ôi! Thầy thương đến tâm-thành chánh-trực đạo-đức khiêm-cung cũng như Thầy xóa kẻ xảo-trá gian-tà cầu danh chắc lợi.

Ôi! Thầy cực-nhọc bao phen, mà nay con đường ngó lại còn dài thăm- thăm, Thầy chỉ mong mỗi con tỉnh hồn, thức-trí ngó lại bước đường sai trước kia, mà lập tâm làm việc chánh-đáng, theo lần Thầy, thì sự may-mắn ấy không còn chi cho Thầy vui hơn nữa.

Tr...! con chớ phiền-muộn lo buồn chi, địa vị mỗi con Thầy đã lập thành, cái tai-nạn kia vừa qua, thì có lẽ một ngày Thầy sẽ thấy các con thung-dung mà hiến cho Thầy một sở trông cậy chắc-chắn, quyền Thiêng-liêng của Thầy nơi tay, nếu chẳng phải để dắt các con, chớ cho ai được?

Khá trông-cậy chí cao-thượng anh-phong mà nhìn sự đau-đớn, chính mình Thầy đây không tránh khỏi.

Đời vui tạm sống thừa;

Đạo Thiêng-liêng bất tận.

Nên cân nặng nhẹ, trọng kính mà chịu theo

thời thế và tin tưởng trông-cậy nơi Thầy, thì kiếp phù-sanh của mỗi con và duyên tiền định của mỗi đứa đều nằm trong tay Thầy hết; Tr... con hiểu há?

Tr... con ráng khuyên can bạn con và ráng mà tuân lời Lý-Bạch; ấy là hai chuyện Thầy cậy con.

Thầy ban ơn cho các con.

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn nói về: Bệnh Đạo hiện thời. Mỗi chỗ đều mong độc-lập, phần nhiều trong Đạo hiệp thế riêng mà kinh chống.

Câu-Nhiệm, ngày 19 tháng 6 Mậu-Thìn (5 Aout 1928)

Thầy, các con

Tr..., Th...! hai con đã để công-trình đi đến nhiều chỗ dựng gieo truyền mới đạo của Thầy, nhưng hai con chưa rõ tình thế của mỗi Đạo lúc này ra sao?

Đạo hiện giờ cũng chẳng khác chi người bệnh mà lương y coi chưa ra chứng, bề ngoài coi chẳng có vẻ chi trầm-trọng, nhưng một ngày kia nếu chẳng rõ mà chế cái thì xuất tại trong mà loáng ra ngoài, thế mạnh như núi đè cây, biển tràn bờ, chẳng thế chi ngăn chống nổi; ấy là lúc bệnh xung trong ngũ-tạng lục-phủ, nhập đến cao-hoang, thì người bệnh dầu số Trời cứu cũng không qua dựng.

Các con dòm nền Đạo bề ngoài coi diềm-dà sung-túc mà chẳng thấy rõ cái mạch bệnh trong tâm, chẳng khác chi thế Sở chế bạo Tần, ham cái mạnh bề ngoài, biết cái sợ nơi mặt chớ chẳng rõ lòng người ra sao, mà không độ cái mạnh cấp-thời đó sẽ dần dần tan như giá mà độ ra yếu-hèn thấp-nhược; mỗi chỗ

đều mong độc-lập riêng. Người trong đạo phần nhiều mong hiệp thế riêng cho mình mà kinh-chống trở mặt với mỗi con.

Đạo thế chẳng kíp thì chầy sẽ thành ra một mối hàng mà mỗi người trong Đạo, sau khi giành-giữt, cấu-xé nhau, thì sẽ phân-chia tan- tành manh-mún để trò cười về sau đó.

Ấy là tại nơi đâu?

Người hành đạo chẳng đủ quyền chế-cải, kẻ tự cao muốn chiếm vị cầu danh, nghịch tư-cách đối-đãi với thế tình, gây ác cảm mà tạo thù-oán. Hai con phải biết chỗ yếu-nhược của Đạo nơi đó mà kiếm phương, tìm chức, lấy cộng-hòa, hiệp nhơn-ý mà điều-đình sửa- cải cho chóng, làm sao cho mỗi đạo-hữu các con đều ngó về Tòa-Thánh mà xung-tụng ân-huệ của mỗi con có trách-nhiệm xứng-đáng; và làm sao cho dứt mối hiềm thù riêng của mỗi đứa, hiệp đồng trí-thức mà làm cho người ngoài dòm vào, nhìn nhận mới Đạo quý-hóa và thấy đều sùng-bái cử-chỉ cao-thượng của các con. Chừng ấy các con dầu không mạnh cũng ra mạnh, không đông cũng nên đông, mà việc phổ- độ nhơn-sanh chẳng còn điều chi trắc-trở.

Đạo trễ một ngày thì hại cho chúng-sanh một ngày, mà mỗi đứa đều gây ác-cảm làm cho mỗi Đạo thành ra bánh vẽ, thì chừng nào Đạo trọn thành nơi đây? Chừng nào cho Đạo truyền ra ngoại quốc!

Trong còn mơ-màng như người say chưa tỉnh, thì ngoài thế nào được đầm-ấm mà gieo lần ra, các con biết xưa những chi chi mà trái cả nhơn- tâm thì khó bền vững; chánh-sách cộng-hòa yên tịnh là

chánh-sách của các con đặng dùng lập Đạo mà thôi.

Kiều-hãnh thái-thậm, vào muốn có người trình, ra muốn có kẻ cúi, khoát-nạt, đê-ép, biết mình mà chẳng màng đến người, hay ý sức mà chẳng dòm xem thời thế chẳng thấu-phục nhân-tâm, chẳng biết dùng khiêm-từ mà đãi khách, là những nét của bậc Vương-Bá xưa dùng mà phải tan-tành vũ-trụ đó. Nay các con lập Đạo cũng chẳng khác chi lập một nước, phận sự lại còn khó-khăn hơn, liệu mà sửa-cải, liệu mà điều-định, mới có thể chống-ngăn sự tàn hại mà làm cho nền Đạo được vững, người được hòa, tâm được hiệp, ngoài được mạnh, trong được thung-dung, gieo giống quý-màu thì công ấy chẳng chi sánh được.

Thầy vì thương chúng-sanh, tưởng công-lao của mỗi đứa, nên chẳng nỡ để cho mỗi Đạo điều tàn; nhưng nếu trong các con chẳng có đứa nào lãnh phần chế-biến làm cho hòa-thuận chung vui, để cho đến đổi hiềm thù oán-ghét nhau mà để trò cười muôn thuở, uống công dìu-dắt của Thầy bấy lâu, thì biển khổ sông mê là nơi các con chịu đời-đời kiếp-kiếp đó.

Thương chẳng đặng thấy nên, thì dẫu cho các con càng đông, lại càng thêm nhiều người làm rối, thêm mỗi hận, để chờ dịp cắn-xé nhau chớ chẳng ích chi, nên biết nghe!

Thầy ban ơn cho các con.

Thăng.

**Thánh-giáo của Chí-Tôn nói về: Bất sát sanh
(ngũ giới cấm)**

Năm Mậu-Thìn (1928)

Thầy, các con

Bất sát-sanh

Thầy đã nói với các con rằng: Khi chưa có chi trong càn-khôn Thế- Giới thì khí Hư-Vô sanh ra có một Thầy và ngôi của Thầy là Thái-Cực.

Thầy phân Thái-Cực ra Lương-Nghi, Lương-Nghi phân ra Tứ- Tượng, Tứ-Tượng biến Bát-Quái, Bát-quái biến-hóa vô cùng, mới lập ra Càn-Khôn Thế-Giới. Thầy lại phân tánh Thầy mà sanh ra vạn-vật là: vật-chất, thảo-mộc, côn-trùng, thú-cầm, gọi là chúng-sanh.

Các con đủ hiểu rằng:

Chi-chi hữu-sanh cũng do bởi chơn-linh Thầy mà ra, hễ có sống, ắt có Thầy. Thầy là cha của sự sống, vì vậy mà lòng háo-sanh của Thầy không cùng tận.

Cái sống của cả chúng-sanh, Thầy phân-phát khắp Càn-Khôn Thế- Giới, chẳng khác nào như một nhánh hoa trong cội, nó phải đủ ngày giờ Thầy nhứt định mới trở bông và sanh trái đặng trồng nữa, biến hóa ra thêm; nếu như ai bẻ hoa ấy nửa chừng thì là sát một kiếp sanh không cho biến-hóa.

Mỗi mạng sống đều hữu căn hữu kiếp, dẫu nguyên-sanh hay hóa- sanh cũng vậy, đến thế này lâu lâu đều định trước, nếu ai giết mạng sống, đều chịu quả-báo không sai; biết đâu là cái kiếp sanh ấy chẳng phải là Tiên, Phật bị đọa luân-hồi mà ra đến đời ấy.

Cái mạng sống là Thầy, mà giết Thầy thì không phải dễ, các con gắng dạy nhơn-sanh điều ấy.

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn nói về: Bất du đạo

(ngũ giới cấm).

Năm Mậu-Thìn (1928)

Thầy, các con

Bất du-đạo

Ôi! Thầy sanh các con thì phải yêu-trọng các con chẳng cùng, mà Thầy cho các con đến Thế-giới này với một thánh-thể thiêng-liêng, y như hình ảnh của Thầy, không ăn mà sống, không mặc mà lành, các con lại không chịu, nghe điều cấm-dỗ mê-luyến hồng-trần, ăn cho phải bị đọa, dâm cho phải bị đày, nên chịu nạn áo cơm, đục quyền cầu lợi.

Lợi, Thầy cũng đã dành cho các con chung hưởng cùng nhau mà cũng vì tham, đũa chừa nhiều, đũa chịu đói.

Quyền, Thầy cũng ban cho các con in như Thầy đã ban cho chư Thần, Thánh, Tiên, Phật, hầu cho đủ thể kiềm-thúc lấy nhau đặng giữ-ven thánh chất yêu sanh của Thầy, mà quyền ấy trở nên một cơ thể buộc trói nhơn-sanh trong vòng tội mọi. Ôi! thảm thay! Cái thất-vọng của Thầy nên ghê-gớm, các con có hiểu vì sao mà cả nhơn-sanh gian-tham chẳng?

Thì cũng muốn cho nhiều sanh-mạng chịu phục dưới quyền-thể lợi-lộc đó, vậy sự yếu-trọng của con người là nạn cơm áo, nắm chặt quyền phân-phát cơm-áo, thì chưa ai đã chịu thọ-sanh nơi thế này lánh khỏi.

Muốn cho đặng quyền-hành ấy thì làm thế nào?

Dùng hết mưu-chước quỷ-quyệt, thâm-đoạt cho đặng lợi-lộc quyền-thể cho nhiều, vì vậy mà đời trở nên trường hỗn-độn, tranh-tranh, đấu-đấu, giết-

giết, giành-giành, gây nên mối loạn, nhơn-loại nghịch lẫn nhau giúp cho phép tà-quyền mạnh hơn, yếu-thiệt, mất phép công-bình thiêng-liêng tạo-hóa; cái trường thảm-khổ của thế-gian cũng do nơi đó mà ra.

Vậy gian-tham đã thâm-nhập vào lòng, thì lòng hết đạo-đức.

Tham-gian đã nhập vào nhà, thì nhà không chánh-giáo.

Tham-gian đã nhập vào nước, thì nước hết chơn-trị.

Tham-gian đã lộng toàn thế-giới, thì thế-giới hết Thánh-Thần, Thầy không cần nói sự gian-tham có thể giết các con lỗi Đạo cùng Thầy mà bị lăm điều tội-lỗi. Ấy vậy gian-tham là trọng tội.

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn nói về: Bất tà dâm (ngũ giới cấm).

Năm Mậu-Thìn (1928)

Bất tà-dâm

Vì sao "tà-dâm" là trọng tội?

Phạm xác thân con người tuy mắt phạm coi thân hình như một, chớ kỳ trung nơi bốn thân vốn một khối chất-chứa vàn-vàn, muôn-muôn, sanh- vật.

Những sanh-vật ấy cấu-kết nhau mà thành khối vật-chất có tánh-linh, vì vật-chất nuôi-nấng nó cũng đều là sanh vật, tỷ như: rau, cỏ, cây, trái, lúa gạo, mọi lương-vật đều cũng có chất sanh.

Nếu không có chất sanh, thì thế nào tươi-tắn đặng mà chứa sự sống, như nó khô-rũ thì là nó chết,

mà các con nào ăn vật khô héo bao giờ. Còn như nhờ lửa mà nấu thì là phương-pháp tẩy trừ đó thôi, chứ sanh-vật bị nấu chưa hề phải chết.

Các vật-thực vào tỳ-vị lại biến ra khí, khí mới biến ra huyết, chẳng cần nói, các con cũng biết cái chơn-linh khí-huyết là thế nào? Nó có thể hườn ra nhơn-hình mới có sanh sanh, tử tử, của kiếp nhơn-loại.

Vì vậy mà một giọt máu là một khối chơn-linh, như các con dâm quá độ, thì sát mạng chơn-linh ấy.

Khi các con thoát xác, thì nó đến tại Nguyệt-Cảnh-Đài mà kiện các con, các con chẳng hề chội tội đặng. Phải giữ-gìn giới-cấm ấy cho lắm.

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn nói về: Bất ảm-tửu (ngũ giới cấm).

Năm Mậu-Thìn (1928)

Bất ảm-tửu

Vì sao phải "Giái-Tửu"

Thầy đã dạy rằng: thân-thể con người là một khối chơn-linh cấu-kết, những chơn-linh ấy là đều hằng-sống, phải hiểu rằng: ngũ-tạng, lục-phủ, cũng là khối sinh-vật mà thành ra, nhưng phận-sự chúng nó làm, thăng hiểu biết hay không hiểu biết, đều do mạng lệnh Thầy đã phán dạy.

Vậy Thầy lấy hình-chất xác phàm các con mà giảng dạy. Trước Thầy nói vì có nào rượu làm hại cho thân-thể con người về phân xác. Hình-chất con người vẫn là thú, phải ăn uống mới nuôi sự sống, như rượu

vào tỳ-vị, nó chạy vào ngũ-tạng lục-phủ hết, thì trái tim con người chẳng khác nào như cái máy chánh để trừ sự sống, cũng phải bị thâm-nhập vào làm cho sự lao-động, quá chùng-đồi thiên-nhiên đã định, thói-thức huyết-mạch phải vận-động một cách vô chùng, mà làm cho sanh-khí nơi phổi chẳng đủ ngày giờ nhuận huyết tinh sạch cho đặng, trừ huyết ấy thổi lại cùng trong thân-thể, để vật-chất ô-trược vào trong sanh-vật, mỗi khối ăn nhấm phải bịnh, một ngày thêm một chút, hết cường-tráng, cốt-tủy lần-lần phải chết, thì thân-thể các con phải chết.

Nhiều kẻ phải bị chết nửa thân mình vì rượu, nên ra đến đỗi.

Thầy dạy về cái hại của phần hồn các con:

Thầy nói cái chơn-thần là nhị xác-thân các con, là khí-chất (le sperme), nó bao-bọc thân-thể các con như khuôn bọc vậy, nơi trung-tim của nó là óc, nơi cửa xuất nhập của nó là mỏ ác, gọi tiếng chữ là Vi-Hộ, nơi ấy Hộ-Pháp hằng đứng mà gìn-giữ chơn-linh các con. Khi luyện thành Đạo đặng hiệp một với khí, rồi mới đưa thấu đến chơn-thần, hiệp một mà siêu phàm nhập thánh.

Vậy thì óc là nguồn cội của khí, mà óc cũng bị huyết vận-động vô chùng, làm cho đến đỗi loạn tán đi, thì chơn-thần thế nào đặng an-tĩnh điều-khiển, thân-thể phải ra ngây-dại, trở lại chất thú-hình, mất phẩm nhơn-loại rồi, còn mong chi đặng phẩm Thần, Thánh, Tiên, Phật. Lại nữa buổi loạn thần ấy để cửa trống cho tà-mị xung-đột vào, giục các con làm việc tội-tình mà phải chịu phạt luân-hồi muôn kiếp.

Vậy Thầy cấm các con uống rượu, nghe à!

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn nói về: Bất vọng-ngữ (ngữ giới cấm).

Năm Mậu-Thìn (1928)

Bất vọng-ngữ

Vì sao cấm "Vọng-Ngữ"?

Thầy đã nói rằng nơi thân phàm các con, mỗi đứa Thầy đều cho một chơn-linh gìn-giữ cái chơn-mạng sanh-tồn. Thầy tưởng chẳng cần nói, các con cũng hiểu rõ rằng: đáng chơn-linh ấy vốn vô-tư, mà lại đặng phép giao-thông cùng cả chư Thần, Thánh, Tiên, Phật và các Đấng trợn-lành nơi Ngọc-Hư-Cung, nhứt-nhứt điều lành và việc dữ đều ghi chép không sai, đặng dâng vào Tòa phán-xét, bởi vậy nên một mảy không qua, dữ lành đều có trả; lại nữa, các chơn-linh ấy, tánh Thánh nơi mình đã chẳng phải giữ-gìn các con mà thôi, mà còn dạy- dỗ các con, thường nghe đời gọi là "lộn lương-tâm" là đó.

Bởi vậy chư Hiền, chư Thánh Nho nói rằng:

"Khi nhơn tức khi tâm."

"Hoạch tội ư thiên, vô sở đảo dã."

Như các con nói dối, trước chưa dối với người, thì các con đã nói dối với lương-tâm, tức là chơn-linh.

Thầy đã nói chơn-linh ấy đem nạp vào Tòa phán-xét từ lời nói của các con, dầu những lời nói ấy không thiệt hành mặc dầu, chớ tội hình cũng đồng một thể.

Nơi Tòa phán-xét, chẳng một lời nói vô-ích mà bỏ, nên Thầy dạy các con phải cẩn-ngôn, cẩn-

hạnh, thà là các con làm tội mà chịu tội cho đành, hơn là các con nói tội mà phải mang trọng hình đồng thể.

Các con khá nhớ.

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn quở: Chư môn-đệ nét đạo còn kém, đức chưa thêm, e nền Đạo phải ngửa-nghiêng.

Năm Kỷ-Ty. (10-2-1929)

Thầy, các con

Ngày tháng vẫn mỗi mòn, mà đường Đạo nhắm còn dài đặng- đặng, một xuân qua là một dặm đường phải bước tới, mà Thầy ngảnh lại bước đường của môn-đệ Thầy vẫn thấy sứt-sè, chớ chưa thấy chi có mùi tấn-phát. Dân qua Mẹo lại, Thìn đến Ty về, xuân đổi lại xuân thay, năm kè rồi năm măn. Ôi! tất bóng quang-âm nhật- thúc, mà xem lại tâm-hạnh của mỗi con của Thầy, thì nét Đạo vẫn kém hơn, đức chưa thêm được, tâm-chí mòn-mỏi lối đường ngay, mà nấu-nung về nẻo vạy, e cho nền tảng thiêng-liêng đồ-sộ phải nghiêng- ngửa. Rồi đây các con cũng chưa chắc hết tranh-cạnh giành-xé nhau, mà làm cho nền Đạo phải chia tan-tành.

Đạo còn chứa tà-vạy, người còn say mỗi lợi-danh, thì phương chi cứu-chữa bệnh Đạo cho hết. Thầy cũng lắm đau-thương, nhưng cũng chẳng cải-sửa chi đặng. Thầy đã giao trách-nhậm lớn-lao cho mỗi đứa đáng tin-cậy; chúng nó chẳng biết điều-đình, thì phú mặc tà-quái xâm-phạm mà thôi.

Ôi! Xuân tàn xuân đến, cái xuân của người đã sắp lụn-hao, mà rồi cái xuân của Trời-Đất, nước non

cũng chưa chắc là vô cùng vô tận. Các con, nếu biết đời khổ tâm, biết vầy-vò tình-thế, biết chịu kém-sút trong nẻo lợi đường danh, biết thiệt mình mà đặng cho kẻ khác, biết đồ lụy cho kẻ vui cười, biết nhọc-nhằn trong kế sinh-nhai, biết giữ tâm-chí cho thanh-bạch, đừng nhơ-bợn của chẳng nên dùng; biết động mối thương tâm, thương người hơn kẻ mình, thì là các con được tắm-gội hồn trong, mà về cùng Thầy đó. Nét nào chưa vẹn, khá biết sửa lần chớ nên trì-hưỡn. Đạo suy, đức kém, tà quái lừng hơi, các con gắng chung-tâm xua-trục hết lũ vầy-tà, thì hiến-công lớn cho Thầy đó.

Thầy ban ơn cho các con.

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn dạy: Về việc Thượng-Phẩm qui-vị.

Tòa-Thánh Tây-Ninh , ngày 16 Āril 1929 (nhằm ngày 7-3- giờ Tý)

Thầy, các con

M... Ng... kêu mấy anh con, kêu nữ-phái, vì chúng nó vái ở dưới tội- nghiệp.

Thầy đã nói rõ rằng: Thượng-Phẩm phải về Thầy trước các con, nhưng mà hại thay vì biếng-nhác, các con không đọc Thánh-Ngôn của Thầy mà kiếm hiểu.

T..! con có nhớ lời Thầy nói với các con rằng: Đạo vốn vô-vi, nếu Thượng-Phẩm không trở lại thiêng-liêng chi-vị thì ai đem các chơn- hồn vào cửa Thiên giùm cho các con , lại nữa các con vốn là kẻ dẫn đường cho cả chúng-sanh thay mặt Thầy nơi thế này

về phần đời, còn phần Đạo cũng phải có đôi đũa con mới đặng cho, cười!

Th..! Con phải xây cái Tháp của Thượng-Phẩm phía trước cây ba nhánh, phải day mặt về đông, giống như ngó vào điện mà hầu Thầy vậy. Song, ba từng phải lợp ngói như nóc chùa của Đường-Nhon vậy nghe.

Đừng làm như cái tháp của Bảo-Đạo, vì hai đũa phẩm-vị khác nhau, chung-quanh Bát-Quái-Đài phải làm như hình có cột, tại chính giữa Tháp phải có một lỗ cho Nhựt-Quang rọi tới Liên-Đài.

Các con sẽ bị Thái-Bạch quở-phạt, liệu lấy mà sửa mình phải tùy theo lệnh dạy của nó, đặng nó giảm nợ chút ít nghe!

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn khuyên: Phải thương-yêu nhơn-loại bằng không đủ sức thương-yêu thì cấm chẳng đặng ghét.

Ngày 11 tháng 1 năm 1930 (12-12- Kỷ-Ty)

Thầy, các con

Thầy thường nói với các con rằng: Các con là cơ-thể của sự thương-yêu, mà các con không còn hiểu sự thương-yêu là gì, bởi nơi nào đó? T.. kiểm coi.

(T.. bạch.....)

Không con. Sự thương-yêu là giềng bảo-sanh của Càn-khôn Thế- giới. Có thương-yêu, nhơn-loại mới hòa-bình, Càn-khôn mới an-tịnh. Đặng an-tịnh mới không thù-nghịch lẫn nhau, mới giữ bền cơ sanh-hóa.

Còn nghịch cơ sanh-hóa là ai, các con có biết

không? T... kiểm coi.

(T... bạch.....)

Không con. Con nói đó là nói dối cho tà-quái, chớ thiệt là cho Quỷ- vương. Quỷ-vương là tay diệt hóa. Cũng như có sống của Thầy, ắt có chết của Quỷ-vương vậy. Vậy thì các con coi Quỷ-vương lấy cơ-thể nào mà toan hại các con?

(T... bạch: Quỷ-vương xúi-giục người không đem lòng bác-ái mà gây rối lương-sanh).

Sao con không dùng tiếng chết mà tỏ lý cao-sâu? Vì có ghét nhau, vạ loại mới khi nhau; khi lẫn nhau mới tàn hại lẫn nhau, mà tàn hại lẫn nhau, là cơ diệt thế.

Vậy Thầy cấm các con từ đây, nếu không đủ sức thương-yêu nhau, thì cũng chẳng đặng ghét nhau, nghe à.

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn dạy rằng: Tu-hành phải khác thế-tục mới gần ánh thiêng-liêng chớ chẳng phải vừa tu vừa theo thế-tục.

Tây-Ninh, ngày 7-2-1930 (9-1- Canh-Ngo)

Thầy,

Các con, Thầy quyết lấy đức háo-sanh mở đạo, cứu-rỗi sanh-linh cho kịp trước kỳ Hạ-ngươn này, nhưng Đạo chẳng hoàn-toàn, con đường đi chưa cùng bước, là vì tại nơi lòng nhiều đũa, chưa để hết tín-ngưỡng mà nghe lời Thánh-giáo, cho nên lần hồi, nèn Đạo phải ra tan-tành manh-mún.

Kẻ hữu-đức buồn lòng thối bước, đũa chơn-thành không vui nắm tay theo; ma hồn quỷ xác loạn

vào; kẻ đức thiếu nín đũa không nhân; thành ra nhơn kém đức suy, cứ thẳng một đường tà dung-ruổi.

Cơ lập Đạo là nhiệm-mầu vô giá; biết Đạo, biết ta, biết người, biết thế, biết thời, biết vinh-hur, biết tồn-vong ưu-liệt, rồi mới có biết hổ mặt thẹn lòng, biết sự thế là trò chơi, biết tuồng đời là bể khổ; biết thân nô-lệ dẫn kiếp sống thừa; biết nhục-vinh mà day-trở trên con đường tấn-thối. Có đâu đường đời còn lắm giành-xé, hại lẫn nhau, mong chi đặng tâm Tiên noi Phật.

Công Thầy bố-hóa, bị lũ học-trò tham-lam ngu-xuẩn, đục lợi cầu danh làm cho tà-quái lẫn vào, diu-dắt vào chốn hang sâu vực thẳm; thế mà hồn Đạo phải chịu ngàn năm phùng-phất.

Thầy thấy nhiều đũa xả-thân cầu Đạo, diệt tục xử phàm, để mình làm hương-đạo. Hỏi vậy có ai xứng-đáng chưa? M... Ng...?

M... Ng... bạch:.....

Ồi! Thầy vì mấy chục ức nguyên-nhân, không nỡ để cho ngôi phẩm tan-tành, chớ lấy luật Thiên-thơ thì không một ai dự vào Kim- Bảng.

Tu-hành vẫn trái với thế-tục, mà trái với thế-tục mới đặng gần ánh thiêng-liêng. Thầy thấy nhiều, tu cũng muốn tu mà thế-tục cũng không muốn chừa bỏ. Thế-tục là nét diu-dắt cho mắt tánh thiêng-liêng, phải lấy nghị-lực cang-tâm mà kèm-chế, thì cái lối diệt-vong, mới chẳng làm uống công-phu hành-đạo cho.

Áo dà cũng muốn mặc, giày đạo cũng muốn mang, muốn đứng trước cả nhân-sinh, để cho họ biết mình hương-đạo. Đường Tiên cũng lấp-lùng, nguồn

Thánh cũng toan vào, mà thấy bạc rơi cũng chẳng bỏ, lợi mún chẳng từ, mượn danh Đạo mà tạo danh mình, vô Thánh- Điện mà hơi tà còn phường-phát. Muốn cho nhà thiết cao, áo thiết tốt, mượn lột cộp dọa cáo bày, bụng trống lỗng, túi thâu đầy toan làm thầy lũ đại.

Ồi! lột Đạo, lột Đạo, Thầy buồn cho trẻ ngây, chẳng còn biết làm sao đem Thánh-Giáo vào tay chúng nó được.

Thầy nhớ xưa, kẻ mộ Đạo, chịu ngàn cay muôn đắng, biết có người mà chẳng biết nhọc mình; giày gai áo bả, đội nguyệt, mang sao, gió trước lọt chời tranh, mưa sau hư giậu lá, bần hàn chẳng quản, tay trắng dìu người, một mảy không bợn-nhơ, mới có thể lập ngôi cho mình đặng, có đầu lấy của lán nhân, mượn quyền xưa đức, kẻ chân-thành lánh mặt, đưa tà-mị áp vào, rồi cúm-núm mang hơi tà, lại đua nói rằng thờ chánh-giáo.

Thầy hỏi: ai chúng cho?

Lễ-Nhạc chẳng hoàn-toàn, nhiều đũa cậy tài học giỏi lượm-lặt sách xả rác hủ nhỏ; mong bài bác đặng vinh mặt. Thầy bây giờ chính để phú Thiên-điều hành luật, ai biết nguồn cội, vội sửa mình; mới mong tránh khỏi lũ tà-ma, mà đi cho cùng bước Đạo.

Uổng thay! nền Đạo chẳng phải hư, ngày nay không phương tái lập. Thầy giao cho mấy đũa, vì Đạo vì đời khá hiệp trí chung lo, họa may mới vớt người đặng muôn một.

M... N... con được phép cho mấy anh Tr..., Tr..., coi Thánh-Giáo của Thầy. Thầy cho các con hay rằng: Đại-lễ Tòa-Thánh chẳng hoàn-toàn theo cách-

thức dạy trước đây thì khá biết rằng, có tà-quái chúng mà thôi nghe!

Thầy khuyên các con:

*Bước Đạo lần chơn một dạ thành,
Xử trần chớ luyến lợi cùng danh.
Nâu-sông nhuộm áo pha màu khổ,
Tránh mối oan-khiên chớ buộc mình.*

Thầy ban ơn cho các con.

Thăng.

**Thánh-giáo của Nhân-Âm Đạo-Trưởng:
Giải-thích hai câu "Lung kê hữu mễ than oa cận, Giải hạc vô lương thiên địa khoan.**

12-4-1930 (17-3- Canh-Ngo)

Nhân-Âm Đạo-Trưởng

Hỉ chư Đạo-hữu.

Đã lâu, Bần-Đạo không được giáp mặt chư Đạo-hữu, để luận một vài câu chuyện về đạo-đức. Hôm nay, Bần-Đạo cũng để dạ khen một ít Hiền-hữu, đã để hết tâm chí trau-giồi thánh- chất, mà cũng buồn nhiều Đạo-hữu còn chăm-nom bước thế hơn đường tu. Đức Chí-Tôn đã lấy Từ-bi mà châm-chế, mong ngày Đạo được hòa-bình. Vậy khá chung-trí hiệp tâm mà tái diu mối Đạo. Ấy là phương chuộc lỗi sửa mình mà trở về ngôi cũ đó. Phải khá lo xa.

H... Hiền-hữu lúc này chuyên về văn-chương quốc-âm nhiều lắm há?

Nhiều Đạo-hữu khác đã từng được Thánh-Giáo và học-hỏi đã thông, vậy Bần-Đạo xin giải giùm bài thi nôm này:

Đường về chớ nệ bước non sông,

Lần đến tìm nơi cảnh bá tòng.

Bụng trống thành-thời con hạc nội, (1)

Lúa đầy tưng-thiếu phận gà lồng. (2)

Cô-phần ngành lại đầ bao tuổi, (3)

Sô-diện xem qua khỏi mấy dòng. (4)

Một điểm quanh-co lên một nấc,

Lần-lần ngày tháng ắt qua đông.

(Nhiều người giải 4 câu trên, qua đến điển-tích và cặp luận thì không ai hiểu hết, nên Ngài giải-nghĩa). Giải:

(1, 2) Lý- Bạch viết:

Lung kê hữu mẽ than oa cận,

Giả hạc vô lương thiên địa khoan.

Thích nôm: Gà-lồng có lúa đầy bụng hằng ngày, mà nòi nước sôi hằng cận bên, không biết phải bị giết ngày nào. Còn con hạc-nội, tuy bữa đói bữa no, nhưng Trời-Đất rộng thênh, mặc tình cao bay xa liêng.

Tóm lại, thà cực mà được thông-thả, còn hơn sướng mà phải chịu nguy-hiểm. Có mỗi Đạo diu mình được tự-do thiêng-liêng, mà cái tự-do thiêng-liêng ấy, ta hãy làm con hạc-nội mới mong chiếm được.

(3) Cô phần là mả hoang.

(4) Sô diện là nhãn mặt.

Nghĩa giải riêng "Luận nhứt và luận nhì" chớ không phải chung-nghĩa. Giải:

Ta nhìn mấy cái mồ hoang, mả lạnh, nếu tìm mà hỏi cho rõ tông-tích, thì toàn là những kẻ thiếu-niên nằm nơi đó, thế thì đời người như bọt nước, như mây bay; nếu chẳng lo tu cho sớm, chừng khuất bóng rồi, té ra mình chưa gặp Đạo.

Đức Thích-Ca nói:

Mạc đãi lão lai phương học Đạo.

Cô phần tận thị thiếu niên nhơn.

Nghĩa là: Chớ có đợi lúc già mới học Đạo, những mồ hoang ấy toàn là của kẻ còn trai-trẻ.

Chư Đạo-hữu hiểu rõ chưa?

(4) Dòng đây là dòng nước, nước mà bị gió thổi, có con sông nào khỏi nhãn mặt, nước bị gió thổi như người bị cường-quyền, nếu chẳng thoát ra quyền ấy, thì chưa dễ chắc còn thân. Đạo là phương diu người khỏi quyền ấy mà thôi.

Cổ Nho có câu:

Thanh sơn nguyên bất lão, vị tuyết bạch đầu,

Lục thủy bốn vô sâu, nhơn phong sô diện!

Nghĩa là: Núi kia chẳng phải già, mà bị tuyết đóng nên bạc đầu. Nước kia chẳng phải sâu mà bị gió thổi nên nhãn mặt.

Phải tìm cao xa mà hiểu.

Còn hai câu chót ai cũng hiểu. Vậy chư Đạo-hữu ráng học đạo, nghe.

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn dạy: Gắng trau dồi đạo-đức để thắng tà-quyền.

Giờ Sửu 23-3 Canh Ngọ (21-4-1930)

Tái cầu:

Thầy, các con

Tr...! Thầy lập nền Đạo này ra, là do nơi Thiên-thơ, lại cũng có lòng Từ-Bi, để vớt cả mấy chục triệu ức nguyên-nhân lớn-lao, trở hồi cựu-vị. Thầy biết có những chơn-linh, vì lãnh mạng tá phạm, mà

điều-dắt các con của Thầy, nên chẳng nại công lao-nhọc, yêu cầu cùng Tam-giáo nói tay cho Thầy cứu rỗi các con.

Than ôi! Công-trình Thầy và các Đấng Thiêng-liêng thì nhiều, mà tác thành của mỗi con, thì không đáng mấy; nhiều phen sóng khổ, muốn chìm đắm các con, mà Thầy phải sợ cho đến nhăn mày khổ-lụy. Thấy vậy, chẳng đành, Thầy phải sửa-cải Thiên-cơ, mà để cho mỗi đứa được có ngày giờ, và thế-lực mà điều-dắt nhau, cho tròn phận sự; nhưng rồi lại, tà quyền cũng lấn-lướt chất Thánh, bước tục dần chon phàm; Thầy rất đau lòng mà dòm thấy con cái liếu-xiếu, bị lâm vào đường tà-quái.

Đứa thì bị mê-tài, đứa thì ham cận sắc, đứa bị biếm vào lối lợi- quyền, đứa bị xô vào nơi thất-đức. Mỗi đứa mỗi nẻo, đều quăng sạch chất thiêng-liêng, lâm-lũì đưa tay theo mấy mươi động.

Hại nữa, là các con lại bị nó tàng-ẩn, xô cho dang nhau, bứt nghiêng tình đoàn-thể, chặt lia dây liên-lạc; giành xé cắn-rứt nhau, như kẻ khác nhà, gà riêng ổ; cho đừng có thế-lực chi, mà kinh-chống với chúng nó; rồi rớt cuộc lại, thì các con lần lần bị manh-mún phân chia, sa vào hang sâu vực-thẳm.

Thầy tưởng để cho các con lo-liệu giành-giữ, đương cự với chúng nó; nhưng dòm Thiên-thơ, thì tám phần mười, đã sa ngay vào chơn của quỷ-vương vày-đạp; mà phân đông, các con là bậc phẩm- cao, chức trách trọng-hậu; Thầy phải ép lòng chịu tư-vị với các con, mà thối-lộ một ít. Vậy nên biết mà kiểm-sửa bước đường, đặt cứu-chữa căn bệnh cho nhau, và ngăn-ngừa bước đường cho những đứa sẽ đến.

Tà đã thắng chánh, thì con làm thế nào mà đương cự cho kham. Con là đứa Thầy đã tin-cậy hồi mới ban-sơ; tuy bước đường cũng lắm lúc sai-lầm, nhưng nhờ các Đấng Thiêng-liêng thương mà chỉ-dẫn; nên bước vừa trở tới, kịp lúc trở ra. Thương hại thay cho nhiều đứa khác, quyền chưa từng nắm, của chưa đặt cầm, sắc chưa từng gần, lợi chưa từng thấy; bị lũ quái tùy Thiên-thơ, đem treo trước mắt, mà phải lâm-lũì bước đường; chơn-linh quý-hóa kia mắc lẫn với xác phàm, mà phải chịu muôn đời chìm-đắm.

Đạo tuy cao, song nên biết sức quý, cũng chẳng hèn; nếu không ngăn- ngừa, dẫn lửa nóng trong tâm, thì lửa Tam-muội của Quỷ-vương đốt cháy. Con khá hiểu lời Thầy, và nên biết rằng, nếu con chẳng dụng quyền-lực của Thầy, ban cho con, mà đương-cự điều-dắt các em, thì một ngày kia, nó dẫn đi lần hồi hết; rồi còn một mình; như chim lẻ bạn, như phụng lạc bầy; gặp cơn giông-tổ kia, cũng chẳng sức gì đờm-đương cho khỏi xa nơi hắc-ám. Chùng ấy thì Thế-giải phải tạo- lập lại, sụt các con cho đến địa cầu bảy mươi hai, đặt chờ lúc thiên- niên đày vào nghiệt-cảnh. Nên biết trách-nhậm rất nặng-nề, nếu chẳng kham, thì con đường thiêng-liêng kia, đâu an-vị được.

B...! Thầy đã lấy ân-huệ ban cho con, rất xứng-đáng; cái ân-huệ ấy, là tám sát hộ tâm; sao chẳng giữ-gìn trọng-trách, làm cho chinh lòng nhau. Chương-Đạo Kiên-Biên lãnh mạng Thầy mà điều-dắt; hễ có một bực trởi hơn, thì con đường phải gay-trở thêm. Nếu cái nhẫn kia chẳng đặt để đứng đầu, làm cho nó phiền trả chức lại, cũng như Lý-Bạch ngày nọ

thì mong chi đi cho cùng bước.

Thầy thấy Thiên-thơ mà đau lòng, nên mấy lời này là lời chót thiết-yếu chung; nơi đây cũng vậy, mà Kim-Biên cũng vậy, khá chung lo mà gỡ rối, nghe!

Thầy ban ơn cho các con.

Thăng.

**Thánh-giáo của Quan-Thánh Đế-Quân
khuyên: Cải tà qui chánh.**

Ngày 12-5 Canh-Ngọ (8-6-1930)

Quan-Thánh Đế-Quân

Hỉ chư Đạo-hữu,

Nền Đạo chưa lập thành, mà bên trong, thì người biến trau thánh- chất, nơi ngoài, người lại muốn kêu-nài so-đo với các Đấng Thiêng- liêng, đặng làm cho rõ mình là thấy xa hiểu rộng.

Thời thế đã đổi-dời, họa Thiên-điều hầu kề cận; từ Nam chí Bắc, khắp Đông qua Tây, thịnh-thoảng trường náo-nhiệt khởi động, diệt tàn kẻ vô Đạo. Xác phàm mất thịt, nếu đã sẵn ánh Thiêng-liêng, mà không sớm tỉnh-hồn, thì mảnh tro-bụi kia, chẳng khỏi chịu hình đòi lúc. Than ôi! Trời cao minh soi xét, mà người vẫn mê-muội ám-mờ, đem mảnh trí cón-con kia, chống kinh với khuôn-linh Tạo-hóa. Muốn học mùi Đạo, mà lại kéo-nài giao-kết, thì dầu cho bậc phẩm nào đi nữa, cái ân đức từ-bi cũng khó chịu theo được.

Các Đấng Thiêng-liêng xưa kia khổ-hạnh, công-cán thế nào mới được về ngôi cao phẩm quý, há chẳng phải là gương tín-thành đáng noi dấu hay sao?

Đòi mộng-ảo này, sự còn mất như bọt nước

mây bay, khá qui chánh cải tà, nắm giữ lòng thiện-niệm, thì một may mới tránh khỏi bầy vô-thường của quỷ-vương đương giành xé. Tánh kiêu-căng tự đại, là hang thẳm chôn lấp trọn thân-hình hồn-phách đó; nên ghi nhớ mà lập tâm sửa mình. Khá gắng nhớ bài này:

Khuôn đời chưa dễ tạo nên hình,

Tóc bạc còn mờ lối nhục vinh.

Hòn ngọc khó đem trau thánh-chất,

Cân vàng khôn lấy nện chày kinh.

Phước Trời gieo sẵn còn giao kết,

Lợi thế chưa nên xúm giết-giành.

Thời cuộc tuần hườn tai-ách khởi,

Liệu mà xông-lướt liệu đua tranh.

Các Đạo-hữu Thiên-phong nên giảng bài này cho chúng-sanh.

Thăng.

**Thánh-giáo của Nhân-Âm Đạo-Trưởng
khuyên: Sớm tỉnh- ngộ, giữ vững tinh-thần để tránh
khỏi nạn diệt vong.**

Ngày 12-5 Canh-Ngọ (8-6-1930)

Nhân-Âm Đạo-Trưởng

Hỉ chư Đạo-hữu, chư Đạo-muội,

Bần-Đạo vâng Đức Chí-Tôn đến tỏ cùng chư Đạo-hữu yêu- dấu ít lời.

Bần-Đạo rất buồn cho nhơn-sanh, chưa kịp nương bóng Đạo, để đến đổi ngày nay Thiên-điều đã cận, nên biến khổ phải chịu đắm-chìm, khó mong siêu-rỗi đặng. Cũng nơi Thiên-tai, ách nước, nhưng rất đau lòng, dòm thấy muôn ngàn nhơn-loại lặn-hụp

chối-với nơi vực thẳm hang sâu kia, mà con thuyền Bát-Nhã cũng còn sóng dập gió dồi, linh-đỉnh trên biển khổ, sông mê, khó vớt người bị đắm.

Nền Đạo thung-dung được đứng sừng trên cõi Việt, mà đùm- bọc che-chở những kẻ hữu-phước, hữu-phần, nếu dần-dà chẳng tỉnh-ngộ, mà ung-đúc cho cứng như khối tinh-thần, để nay trở bước, mai đổi đường, thì mảnh xác phàm-tục kia, tránh sao khỏi lối tan-tành ra tro bụi.

Bần-Đạo khuyên khá hết dạ kính-thành, mà vọng-ngưỡng nơi Đấng Chí-Tôn, thì con đường được thung-dung đầm ấm, chí ư đem họa cón-con biến đổi trong gia-đình, mà so-sánh trành-tròn với đức hảo-sanh của Tạo-hóa, thì đường đạo-đức minh-quang, thể nào trông trở bước tới nữa, mà vệt ngút mây xanh trông vào cảnh tự-tại.

Vào nơi đạo-đức rồi, dầu cho phải cắt ái ly gia, chia tình xẻ nghĩa, máu thịt đoạn ly, mà làm cho tròn trách nhiệm xứng-đáng của mình, để hiến-thân chuộc sanh-mạng cho muôn ngàn kẻ đồng-bào, thì cái đau- đớn thường-tình, sự khổ tâm ở thế kia, đau-khổ nào có tiếc. Ấy là cử-chỉ của bậc Thánh trước, tìm mỗi chơn đạo như thế, chư Đạo-hữu nên ghi.

Thăng.

Thánh-giáo của Lý-Bạch dạy rằng: Đạo chẳng phải món hàng để cầu nài người này kẻ khác.

Ngày 5 tháng 5 Canh-Ngọ (10-6-1930)

Lý-Bạch

Hỉ chư Đạo-hữu,

..... Đạo chẳng phải một món hàng mà

nay đem cầu người này, mai đem nài kẻ kia, cho họ biết mà nhìn nhận, thật nên nhục thể Đạo quá! Đấng Chí-Tôn đã gieo giống quý-hóa rồi, thì cần phải vun-trồng cho cội sỏn-sơ. Cội sỏn-sơ mới có đâm chồi trở tược nhánh lá sum-sê, hoa đơm sắc-sảo, rồi mới đến trái oằn sai mà thành kết-quả xứng-đáng. Chừng hương nực mùi, hoa đơm trái rồi, ngàn dặm cũng tìm đến hưởng nhờ giống quý, nhọc chi phải hạ mình mà làm cho nhẹ-nhàng phẩm-giá.

Các Đạo-hữu cứ đường ngay thẳng tới, chung lưng đầu cật mà lo việc mình, thì muôn việc đều nơi Chí-Tôn sắp-đặt nghe.

Tr... Hiền-hữu rõ chưa? Đã làm nhiều rồi đó. Danh Đạo đã bán một lần rồi, ráng mà chuộc lại. Tòa-Thánh là cội nguồn, ngày nào được sùng-sựng đứng-vững nêu trên miền Tây-Vực này, ấy là ngày họ cầu-thỉnh các Đạo-hữu đó. Nên biết mà lo.

.....

Thăng.

Thánh-giáo của Lý-Giáo-Tông dạy rằng: Chư Đạo-hữu vì mang nặng thi-phàm nên phải chịu cường-quyền đè-nén, còn Ngài thì chưa ai phạm đến đặng. Vậy Ngài đem cặp nhãn thiêng-liêng để thấy giùm mọi điều.

Tòa-Thánh, ngày 24 Décembre 1930 (Canh-Ngọ)

Đại-Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ

Lý-Giáo-Tông

Hỉ chư Hiền-hữu, chư Hiền-muội.

Lão đã mang một cảm tình rất nặng cùng chư

Hiền-hữu, Hiền- muội rồi đó; Lão là người ngoài vòng thế-sự hèn lâu, nên đòi phen bợ-ngợ, phải tiềmtàng, lượng trí-lý mỗi người, ôi! nghĩ nên rất khó! Vì khi này, Lão thấy con cái Chí-Tôn đông-đảo dường ấy, may là một nước Việt-Nam chưa đủ trọn, mà dường này, ngày nào Đạo đã truyền bá toàn trong nhơn-loại, trọn khắp ngũ-châu, mới sao nữa!

Ngán thay cho cái trách-nhậm nặng-nề, vì trót đã hứa cùng Từ-bi ra tế-độ, hễ trách-phận đàn anh, tuy nhiên lấy oai-quyền khuyến-nhủ trừng trị lấy em mặc-dầu, chớ cũng nên hiểu tâm của mỗi đấng. Lão chỉ sợ một điều là Lão không phương gần kẻ tà-tâm, toan dạy- dỗ. Còn như gần kẻ đạo-đức chơn-thành thì rất dễ, song chẳng cần ích, tâm Thánh là ngôi vị của Đấng Thiêng-liêng, không lo trau-giồi thì cũng còn tự-nhiên vì vẻ đẹp, còn vẻ đẹp thiên-nhiên đã mang nặng thi hài nơi khổ-cảnh này mà không mất thì đoạt vị đã đặng rồi, lại cần ai nâng-đỡ; ấy vậy, Lão đến mà gieo hạt Thánh cốc nơi lòng của kẻ tà-tâm, mong cho đơm bông kết-quả, đặng liệu thế hồi tâm, chớ chẳng phải đến rước người hiền ngộ.

Lão đây cũng vậy, mà chư Hiền-hữu cũng vậy, chúng ta đã đến tạo thế sửa đời vẫn là phận-sự chúng ta đã hẳn, hãy phải biết phận mình mới an tâm, liệu thế chuyển xây, đã có khó ắt có hay, đã có gay thì có thuận, bèn chí xem mây-mún cơ Đời. Chư Hiền-hữu, chư Hiền- muội, xem trong năm khai Đạo, biết bao khổ-não truân-chuyên, Lão vì đã thấy rõ, nên không nỡ ngồi an xem cơ thắng-bại, Lão nhứt định đứng chung vai đầu cột cùng chư Hiền-hữu, chư Hiền- muội mà chia bớt khổ-tâm.

Lão chẳng phải sợ, vì chưa có quyền-hành hữu-vi nào mà phạm đến Lão đặng, chỉ sợ giùm cho chư Hiền-hữu, chư Hiền- muội mang nặng thi phạm mà chịu cường quyền đè nén. Chư Hiền-hữu, chư Hiền- muội, có đạt được phép tiên-tri như vậy đâu mà mong tránh khỏi.

Lão nghĩ như thế, nên nhứt định tái-thủ quyền-hành, đem cặp nhãn thiêng-liêng thay vì cặp nhãn của Thầy đặng thấy giùm mọi điều cho chư Hiền-hữu, chư Hiền- muội, đặng quyết thắng chúng-sanh trong kỳ khai đạo này, thì Lão tưởng khi lão chưa phải là người vô-dụng vậy.

Lão nặng mang tình nghĩa cùng một bạn thiêng-liêng vì đời lãnh mạng, tạo Đạo đặng cứu chúng-sanh mà phải chịu mông trần vào cảnh đọa. Lão nên nói rằng: cơ thưởng phạt của Thiên-Thơ thì lắm điều trái hẳn với trí người tưởng-tượng, có nhiều khi thưởng hữu- hình mà làm hình phạt vô-vi, mà cũng có khi thấy hình-phạt hữu-vi mà thưởng thiêng-liêng công-nghiệp.

Vậy cái thưởng và cái phạt của Lão dùng điều-đình Thánh-Giáo, nhiều khi chư Hiền-hữu, chư Hiền- muội không phương thấy lý đặng. Nên khá dè chừng, đừng vội luận nhảm, bàn khùng, mà mang tội thiêng-liêng rất uống, nghe!

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn dạy rằng: Biết thiên-mạng, biết mình biết chúng-sanh, ấy là biết tìm ngọn đuốc sáng-sủa thanh-cao, mà nâng mình khỏi nơi bể khổ.

Mồng 9 tháng 2 Tân-Mùi (26-4-1931)

Ngọc-Hoàng Thượng-Đế Viêt Cao-Đài
Hỉ chư môn-đệ.

Tr...! Nền Đạo chinh-nghiêng, ấy cũng nơi Thiên-định. Nước có trị loạn, đời có hưng vong, thì Đạo tất phải có dùn thẳng, quanh co, rồi mới đến thẳng-rằng đường ngay mà lập nên thể-thống.

Thầy đã vì chúng-sanh mà lập Đạo, nhưng kẻ phạm-tục còn ám- muối, tham danh chác lợi, lẩn tước cầu quyền, thì ấy là tự chúng nó gieo mình nơi vực thẳm; cân thiêng-liêng thế nào, rồi cũng vì tội-tình ấy, mà để cho các con biết sự khinh-trọng lúc kết cuộc ra sao.

Con khá giữ mực thẳng, mà đi cho cùng bước Đạo; ấy là tri thiên- mạng đó.

Cuộc biến-đổi đau-đớn ở thế-tình, chẳng qua là do Thiên-thơ định-đoạt. Rủi may, may rủi khá biết có Thầy, có Đạo; vui lòng thiện- niệ, thì sự lo-lắng mảy mún chi của con, cũng có nơi thiêng-liêng biết đến, nghe!

Chớ nên xao-tâm động-trí, ngộ-ngẩn theo thường tình, thì não-cân được tự-minh, mới có thể ngăn cản tà-mị độn nhập vào mà khuấy- rối; Ấy là lời dặn đĩnh-ninh, nếu chẳng lưu tâm, thì chẳng khỏi sự khổ xảy tới.

Nên biết nghe!

Đ... đến nghe dạy, nghe và kiểm biết.

Cái Đạo càng thường có thể thôi,

Thương sanh giữ vẹn chớ nghiêng dòi.

Nhọc đời chưa dễ công đeo-đuối,

Nâng thế tua trau quả đắp-bồi.

*Chích cánh riêng vui con hạc lánh,
Giữa thuyền còn đợi nhánh tùng rơi.
Đường tơ đã đứt đừng toan nối,
Đạo-đức thì lo trở lại ngôi.*

Căn xưa quả cũ, đã trả vẹn thì con đường đạo-đức, tất là nấc thang diu đến phẩm cũ ngôi xưa. Biết thiên-mạng, biết mình, biết chúng-sanh. Ấy là biết tìm ngọn đuốc sáng-sủa tôn-chủ thanh-cao, mà nâng mình khỏi nơi biển khổ vậy...

Thẳng.

**Thánh-giáo của Lý-Giáo-Tông dạy rằng:
Ngài lãnh việc Giáo-Tông mà lập vị cho đàn em
bước tới, v.v..**

Ngày 1-8-1931 (Tân-Mùi)

Đ..T.K.P.. Lý-Giáo-Tông

Th... Tr... Nh... ngày nay Lão đã nhượng nửa quyền-hành cho đó, là có ý để mắt coi Hiền-hữu đứng phận cùng chẳng? Lão đã hạ mình bỏ quyền Nhứt-Trần, lãnh việc Giáo-Tông mà lập vị cho đoàn em bước tới. Lão đã lăm phen thấy điều khó-khăn mắc-mỏ của phần ấy, nên ra tay giục loạn đặng phân rõ chánh-tà, hầu giúp phương cho Hội-Thánh trừ-khử.

Lão để mắt coi cái công-bình phạm của chư Hiền-hữu giữa Tòa Tam-Giáo là đường nào? Lão lại còn lấy công-bình Thiêng-liêng mà để phương cho mỗi vị tội-nhơn cái lỗi lấy mình, ấy là thể lòng từ-bi của Đức Chí-Tôn. Bằng chẳng, thì Lão đã hạ cơ trực-xuất cả thầy, chư Hiền-hữu đừng tưởng lầm rằng vì Đạo chinh-nghiêng mà buộc Lão từng đời; ấy là lời tuyên-ngôn của Lão đã hứa quyết. Hiền-hữu làm thế

nào cho vừa trách-nhiệm thì làm cho Lão xem thử.

Ng... Tr... Th... Lão để lời ban-khen đó, nên hư của Đạo đều nơi tay Hiền-hữu, Hiền-hữu khá liệu lấy mà giữ-gìn. Lão ở trong thân Hiền-hữu, Hiền-hữu ở trong thân Lão, Lão đủ quyền hành mà xây- chuyển thiên-cơ được cùng chằng cũng do Hiền-hữu. Khá kính lịnh. Chí-Tôn để lời mừng cho Hiền-hữu.

Th... T... Th..., Lão mừng Hiền-hữu đó. Lão vì Chí-Tôn đã hứa mà lo lập vị cho đáng giá, vậy Hiền-hữu cũng phải tận tâm mà chung lo với Lão mới phải.

Ngày nay đã hành-chánh, thì cũng nên lập mình cho đủ tư-cách của một người cầm sanh-mạng của nhân-loại. Chưa có ngôi-vị Đế- vương nào mà sánh với phẩm-vị Thiêng-liêng đặng, khá phân-biệt trọng khinh mà giữ-gìn kéo bị tà-tâm rối-loạn. Hiểu à.

Lão chưa hề thấy ai để trọn tác lòng mà làm nên danh-thể cho Đạo, mà kẻ phá Đạo hư rất nhiều. Hiền-hữu ráng mà trừ tà, diệt mị cùng Lão, kéo ngày sau tránh không qua lời tiên của Lão đa nghe! Phải hiệp-đồng cùng cả chức-sắc Đại-Thiên-Phong mà khử-loạn, bằng chẳng vậy thì Lão nhứt-định không cho ai thăng cấp một người, Hiền-hữu biết rằng trong trận trí-bình này, nếu không đủ tài tình oai- dũng thì chẳng hề thắng đặng. Hiền-hữu đã lãnh trách-nhiệm nặng-nề giáo-hóa, thì khá dạy sanh-chúng biết lẽ chánh-tà mà toan độ rồi, còn mưu-chước của quỷ-quái, tinh-ma là mưu của Lão để phân- biệt chơn-giả, vàng-thau, cho phẩm-giá trọng-khinh. Nếu Hiền-hữu để tai vào lời dối-trá thì là làm binh-khí cho chúng nó hại Đạo đa, nghe!

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn dặn: Làm phận-sự cho vẹn-vẻ cùng Thái- Bạch. Hễ có mạng lịnh chi có đủ Thái-Bạch và Hộ-Pháp hạ truyền thì phải hội đủ nhơn-sanh, Hội-Thánh và Thượng-Hội mà cứu- xét.

Tây-Ninh (Thảo-xá Hiền-Cung), ngày 23 Décembre 1931

Thầy, các con

Thầy lấy làm vui được gặp các con đủ mặt ngày-nay mà hầu Thầy.

Các con nghe lời dặn cần-yếu này, mà làm phận-sự các con cho vẹn vẻ cùng Thái-Bạch.

Các con phải nhớ rằng toàn Thế-giới Càn-khôn, chỉ có hai quyền: trên là quyền-hành Chí-Tôn của Thầy, dưới là quyền-hành của sanh- chúng. Thầy đã lập hình-thể hữu-vi của Thầy, nghĩa là Hội-Thánh của Đại-Đạo ngày nay rồi thì Thầy cũng phải ban quyền-hành trọn- vẹn của Thầy cho hình-thể ấy, đặng đủ phương tận-độ chúng-sanh, còn các con cả thầy đều đứng vào hàng sanh-chúng, dưới quyền-hành chuyển thế của đời, nghĩa là toàn nhơn-loại đồng quyền cùng Thầy, mà tạo-hóa vạn-linh vốn là con-cái của Thầy, vậy thì vạn-linh cũng có thể đoạt-vị vào hàng Thần, Thánh, Tiên, Phật đặng.

Trong quyền-hành ấy có nhiều đẳng-cấp, nên khỏi phải chịu phẩm Người: ấy vậy Người là chủ-quyền của vạn-linh. Thầy nói rõ: Quyền Chí-Tôn là Thầy, quyền Vạn-linh là sanh-chúng, ngày nào quyền- lực Chí-Tôn đặng hiệp một cùng Vạn-linh thì Đạo mới ra thiết- tướng. Thầy đã ban quyền-hành

Chí-Tôn của Thầy cho hai đứa làm đầu Hội-Thánh là Giáo-Tông cùng Hộ-Pháp. Vậy thì quyền-hành Chí-Tôn của Thầy đặng trọn- vẹn khi Giáo-Tông cùng Hộ-Pháp hiệp một. Còn cả nhơn-loại thì là quyền lực Vạn-linh. Quyền-hành Chí-Tôn của Thầy, duy có quyền-hành Vạn-linh đối-phó mà thôi.

Thái-Bạch hằng giận các con rằng: mọi điều chi nó đã hiệp đồng cùng Hộ-Pháp mà ban-hành, thì các con lại còn khi lệnh mà xem rẻ-rúng. Vậy thì từ đây hễ có mạng-linh chi đã đủ hai đứa nó hạ-truyền thì các con phải hội đủ nhơn-sanh Hội-Thánh và Thượng-Hội mà xét nét cho cận-kế phân-minh, đặng thi hành phạt-sự.

Thái-Bạch đã hứa cùng Thầy rằng, qua ngày Tòa Tam-Giáo nữ-phái rồi, thì nó sẽ phong Thánh thêm nữa, Các con ráng mà chịu theo lòng nó nghe.

Thầy ban ơn cho các con.

Thăng.

Thánh-giáo của Nguyệt-Tâm Chơn-Nhơn dạy rằng: Nước Thiên-đường thì ít kẻ, cửa Địa-ngục vẫn nhiều người...

Thánh-Thất Kiêm-Biên, ngày 14 tháng 2 Nhâm-Thân (20 Mars 1932)

Nguyệt-Tâm Chơn-Nhơn

Bần-Đạo chào Quyền Giáo-Tông, Hộ-Pháp, Tiếp-Đạo và Hội-Thánh Ngoại-Giáo.

Nam nữ Thiên-phong xin nghe: nước Thiên-Đường thì ít kẻ, cửa Địa-Ngục vẫn nhiều người, chưa từng thấy hạng nhơn-sanh nào mà tự-trọng thân hình, chẳng hữu-ích chi cho cả cơ Tạo mà đoạt vị Thần,

Thánh, Tiên, Phật. Ngôi vị Thiêng-liêng chẳng phải do nơi sự cầu may mà đoạt đặng.

Bần-Đạo khi đắc lệnh cầm Chưởng-Đạo lập Hội-Thánh giáo đạo tha phương, thì từng lòng bác-ái của Chí-Tôn, mở rộng thế cho nhơn-sanh dấng công đối vị, Bần-Đạo chẳng kể là nguyên-nhân, hóa-nhân hay là quý-nhân, ví biết lập công thì thành Đạo. Bần-Đạo để cho mỗi người tự-do định-phận, lại tùy thế khó-khăn mà gây thành-công- quả: ấy vậy, nếu lấy phép công-bình thì tự-nhiên, nên thì thâu, hư thì bỏ. Bần-Đạo đã chán thấy kẻ bất-lực rất nhiều. Vậy Bần-Đạo để lệnh cho mỗi vị Thiên-phong xét mình khai tội cùng Giáo-Tông và Hộ-Pháp, rồi sau mới định rõ điều thưởng-phạt.

Thăng.

Thánh-giáo của Bát-Nương: Giải thích về âm-quang.

Tòa-Thánh Tây-Ninh, tháng 10 năm (1932)

Bát-Nương Diêu-Trì-Cung

(Giải-thích về Âm-quang)

Âm-quang là khí-chất hỗn-độn sơ-khai, khi Chí-Tôn chưa tạo-hóa; lần âm-khí ấy là Diêu-Trì-Cung chứa để tinh-vi vạn-vật, tỷ như cái âm-quang của phụ-nữ có trứng cho loài người. Khi Chí-Tôn đem dương-quang ấm-áp mà làm cho hóa sanh, thì cái khoảng âm-quang phải thối-trầm làm tinh-đầu là cơ-quan sanh-hóa vạn-linh. Song lần âm-quang ấy có giới hạn, nghĩa là nơi nào ánh linh-quang của Chí-Tôn chưa chiếu giám đến, thì phải còn tối-tăm mịt-mờ, chẳng sanh, chẳng hóa. Vậy thì nơi khiếm ánh

Thiên-liêng là âm-quang, nghĩa là âm-cảnh hay là địa-ngục, Diêm-đình của Chư-Thánh lúc xưa đặt hiệu. Vậy thì chính lời nhiều Tôn-giáo, nơi ấy là những chốn phạt tù những hồn vô căn vô kiếp, nhơn-quả buộc ràng, luân-hồi chuyển thế, nên gọi là âm-quang, đặng sửa chữ phong-đô địa-phủ mê-tín gieo-truyền, chớ kỳ thật là nơi để cho các chơn-hồn giải thân định trí (một nơi trung-gian giữa thiên-đường và địa-ngục hay là mờ-mờ mịt-mịt). Ấy là một cái quan-ải, các chơn-hồn khi qui-thiên, phải đi ngang qua đó. Sự khó-khăn bước khỏi qua đó là đệ-nhứt sợ của các chơn-hồn. Nhưng tâm tu còn lại chút nào nơi xác thịt con người, cũng nhờ cái sợ ấy mà lo tu niệm. Có nhiều hồn chưa qua khỏi đặng, phải chịu ít nữa, đôi trăm năm, tùy chơn-thần thanh trước, Chí-Tôn buộc trường-trai cũng vì cái quan-ải ấy.

Em nói thiệt rằng, mấy anh hiểu thấu, thì kinh-khủng chẳng cùng, nếu để cho chơn-thần ô-trược thì khó mong trở lại cõi thiên-liêng và về cùng Thầy đặng.

Em biết đặng nhiều hồn còn ở lại nơi ấy trót ngàn năm chưa thoát qua cho đặng. Thất-Nương ở đó đặng dạy-dỗ, nâng- đỡ các chơn-hồn, đầu sa-đọa luân-hồi cũng có người giúp- đỡ. Nghe lại coi có phải vậy chăng?

Thăng.

Thánh-giáo của Bát-Nương cho hay Đại-Từ-Phụ trợ pháp về quyền cầm mạng nhơn-sanh và Lục-Nương cho biết về sự chuyển-pháp làm cho các Đấng vui mừng.

Tòa-Thánh (Phạm-Môn) 12 Février 1933

(29-12 Quí-Dậu)

Bát-Nương

*Mâng nhau vì thấy giúp nên nhau,
Mâng Đạo từ đây đẹp về màu.
Mâng xác chí-linh thêm mãnh-lực,
Mâng thân chơn-lý đặng danh cao.
Mâng duyên nhân-loại đường tu vững,
Mâng phước nguyên-hồn chẳng chút hao.
Mâng Đạo từ nay nâng thế-giới,
Mâng nền chánh-giáo trở thanh-cao.*

Em an dạ, từ đây đã quan-kiến sự kết-cuộc của Chí-Tôn đã định trước. Em nhớ lại, khi Ngọc-Hư định cho Hiệp-Thiên-Đài cầm số mạng nhơn-sanh, lập thành chánh-giáo, thì Đại-Từ-Phụ lại trở pháp, giao quyền ấy cho Cửu-Trùng-Đài. Cả Ngọc-Hư chư Thần, Thánh, Tiên, Phật đều ngạc-nhiên sự lạ. Đại-Từ-Phụ phổ-giáo rằng: Hay, hay không lẽ để phạt hèn, ngày sau sẽ rõ thánh-ý Người quyết liệu.

Lục-Nương Diêu-Trì-Cung

Em chào mấy anh, em đương ở Ngự Quan-Cung, Bát-Nương đến cho hay rằng mấy anh đương ngưỡng nghĩa, nên vội-vã đến hầu. Khi mới này em đặng tin lành: Ngọc-Hư lo chuyển pháp. Cả Thiên-thor hủy phá, sửa-cải pháp chơn-truyền. Chư Thần, Thánh, Tiên, Phật vui mừng chẳng xiết, Diêu-Trì Từ-Mẫu đẹp dạ không cùng, nhưng vì cái mừng ấy mà làm cho Người đổ-lụy ngâm bài than này:

*Vú mẹ chưa lia đám trẻ con,
Độ sanh chưa rõ phận vương tròn.
Quyền cao Ngự-Mã là vinh bấy,*

*Phận mỏng Hiệp-Thiên biết giữ còn.
Lọt điểm Thánh tâm trần-tục khảo,
Về tươi bọt thế nét dờ-đon.
Thà xưa ví bằng nay gìn vậy,
Lòng mẹ ngại-ngùng con hồi con!*

Nhị-Ca ôi! bài thi làm cho cả cung Diêu-Tri đều đổ lụy. Mấy anh nên lấy nó làm phép hàng tâm, thì bước vinh-diệu thiêng-liêng không lạc nẻo.

Anh Qu... Th..., lĩnh Quan-Âm dạy anh ăn nhần, đợi Người lo giúp.

Thăng.

Thánh-giáo của Quan-Âm Như-Lai dạy rằng: Đạo quý là tri hòa.

Ngày 17 tháng 3 Quý-Dậu (1933)

Thường Cư Nam-Hải Quan-Âm Như-Lai

Thiếp mừng mấy em, mấy em nghe à.

Đạo quý là tại hòa. Các em nghĩ thử mà coi, tạo Thiên lập Địa cũng bởi âm-dương hòa-hiệp sanh-hóa muôn loài, cũng bởi một chữ hòa, đến đổi như thân của người có tạng có phủ. Tạng-phủ ấy, nếu chẳng hòa, thì con người chẳng hề sống bao giờ. Kịp đến tâm-hồn bất hòa thì thất-tình lục-dục đều phát khởi tranh ngôi với thần lương tâm, nếu kém lục, thì con người ấy duy có sanh-hoạt trong vòng vật-dục chớ chẳng hề biết Thiên-lý là gì?

Các em thử nghĩ cái phẩm-giá của kẻ ấy cao hèn là thế nào, người chẳng có hòa là thế đó.

Còn gia-đình chẳng hòa, thì cha con mịch nhau, chồng vợ lia tan, anh em ly tán.

Còn trong luân-lý chẳng hòa, thì dân-cư bất-

mục, nước chẳng hòa thì sanh ly-loạn.

Còn cả thế-giới bất hòa, thì nhơn-loại đấu-tranh.

Vì vậy thiếp khuyên các em dĩ hòa vi tiên.

Thăng.

Thánh-giáo của Quan-Âm dạy: Phải thể theo đức háo sanh của Đức Từ-Bi mà mở lòng bác-ái thương đến vạn-vật, vì vạn vật cũng do Đức Từ-Bi mà sanh hóa.

Ngày 21 tháng 4 năm 1933 (Quý-Dậu)

Thường Cư Nam-Hải Quan-Âm Như-Lai

Thiếp chào các em. Các em có hiểu vì sao mà phải khai rộng lòng thương cho đến bác-ái chẳng?...

Vì vạn-vật do Đức Từ-Bi mà sanh-hóa trong cả thế-gian, vậy vạn-vật đồng nhưt thể. Tánh háo sanh của Đức Đại-Từ-Bi cũng nhân đó mà vô-biên, vô-giới. Còn chúng ta lại là một loài trong vạn-vật, thì chúng ta cũng ở trong luật hóa-sanh ấy. Vì vậy hễ mà giết một mạng sống thì đau lòng Đức Đại-Từ-Bi, mà hễ đau lòng Đức Đại-Từ-Bi, thì Thiên sâu Địa thảm. Các em thử nghĩ, người tục có dám phạm đến oai Trời chẳng?

Cứ do đó, thì ta đủ rõ rằng: Ta phải mở lòng bác-ái, thương xuống đến các vật yếu-hèn, một là tránh khỏi sa vào luật quả-báo, vì luật Thiên-điều chẳng hề vị ai. Tuy mắt thịt không bao giờ thấy được, chớ kỳ thiệt một mảy lành dữ không qua được. Các em có lẽ hiểu câu: "Thiên võng khôi-khôi, sơ nhi bất lậu" Ấy là một lẽ, còn một lẽ nữa là người sanh trong cõi trần, Đức Đại-Từ-Bi ban cho một tánh tối-linh hơn

vạn-vật, là có ý để thay-thế cho Người mà diu-dắt loài yếu-hèn hơn.

Các em thử xét, ở đời nếu cha phàm mà rũi có một đứa con bất hiếu, thì có phiền chăng? Còn Đức Đại-Từ-Bi mà có con không lòng bác-ái thì thế nào? Mà người có nên trái lòng Trời là Đức Đại-Từ-Phụ chăng?

Thăng.

Thánh-giáo của Quan-Âm dạy: Phải lo cúng kiến thường, để cho chơn-thần sáng-láng, cầu tha-thứ tội-tình, cảm-ứng và mở rộng lòng bác-ái.

Ngày 8 tháng 5 năm 1933 (Quý-Dậu)

Quang minh chánh-đại lập tâm-thành,

Âm chất khả tu Đạo khả minh.

Bồ liễu nhứt thân sanh biến hóa,

Tác thành kim thể đắc trường sanh.

Chào các em. Các em phải lo cúng kiến thường.

- Một là lập cho chơn-thần được gần-gũi các Đấng Thiêng- Liêng cho đặng xán-lạn.

- Hai là cầu khẩn với Đức Đại-Từ-Bi tha thứ tội-tình cho các em và cả chúng-sanh.

- Ba là có tế-lễ thì tâm phải có cảm, cảm rồi mới ứng, ứng là lẽ tự-nhiên.

- Bốn là tâm có cảm thì lòng bác-ái mới mở rộng, mà nhứt là khiếu lương-tri lương-năng của các em cũng nhờ đó mà lần-hồi thành ra mãn-huệ. Các em nhớ à.

Còn việc phổ-độ, các em chớ nên vội quá, mà cũng chớ biếng- nhác quá.

Các em mỗi đứa phải để lòng vào đó thì mới có cảm động đến Đức Đại-Từ-Bi và có để lòng lo thì mới thành. Dầu một việc nhỏ-mọn ở thế-gian này cũng phải vậy. Hướng chi Đại-Đạo là việc cứu-vớt cả chúng-sanh đương chìm-đắm trong biển trầm- luân kia.

Các em ráng noi theo lời Thiếp thì có ngày được vinh-diệu. Cái vinh-hoa ấy, ở thế-gian chẳng hề có đặng.

Thăng.

Thánh-giáo của Chương-Đạo Nguyệt-Tâm dạy rằng: Luật đã lập thành, thì phải tuân luật, Đạo mới thành, còn nghịch thì Đạo diệt.

Hội-Thánh Ngoại-Giáo, Kiêm-Biên đêm mừng 3 tháng 4 năm Quý- Dậu (26 Mai 1933 12g35)

Chương-Đạo Nguyệt-Tâm ou Victor Hugo

Chào chư Đại-Thiên-Phong, chư Hiền-hữu, chư Hiền-muội.

Phàm Pháp-Luật lập thành, đều tùy sử-dụng, buộc kẻ chung công hiệp trí tác thành một cơ-sở vĩ-đại, đông tây tương-thân tương-ái. Bởi có mà Luật-Pháp vẫn nhiều mặt đặc-biệt cùng nhau, tùy theo phương dụng, chẳng thể dùng một mặt Luật-Pháp nào mà thay thế vào một cơ-sở khác hành-vi cho đặng; cần thì mới lập, còn vô-ích thì bỏ. Vậy các Luật-Pháp của Chí-Tôn đã đào- tạo đều hữu-ích cho cơ-quan hành-động cho chánh-giáo của Người, một cái dấu bỏ ra cũng chẳng đặng. Hễ tưng thì Đạo thành, còn nghịch thì Đạo diệt. Cả thầy Hội-Thánh chưa ai đặng quyền ra khỏi ngoại luật. Chúng ta vâng

theo mới đắc thành quyền- hành Hội-Thánh, thảng có một người nghịch thì làm rối loạn chơn- truyền.

Kẻ nghịch cùng Thế-Đạo, thì tội trục ngoại xã-hội hay là diệt tày cho khỏi lưu hại, còn kẻ nghịch cùng Đạo-Pháp thì tội trục-ngoại Thánh-Thể Chí-Tôn hay là có ngày quyền thiêng-liêng diệt thác.

Chúng ta từ đây coi kẻ phạm Pháp-Luật như thù-địch của Đạo, dùng phương trừ-khử. Bần-Đạo đã thọ sắc-lệnh Ngọc-Hư lo chuyển-pháp, thì không phương tha-thứ điều phạm bao giờ. Từ đây Hội-Thánh Ngoại-Giáo giữ nghiêm Pháp-Luật.

Bần-Đạo xin để lời cầu-khẩn cùng Giáo-Tông và Hộ-Pháp cũng để lòng lo phương thế trừ hại, đừng vì bác-ái từ-bi vị-nể.

Thăng.

Thánh-giáo của Thất-Nương giải-thích thêm về âm-quang.

Ngày 9-4 Giáp-Tuất (1934)

Thất-Nương Diêu-Tri-Cung

Tiếc thay, em có dặn trước ngày em đến, đặng hội-hiệp đông đủ cùng nhiều chị, nhưng phò-loan trễ-nải, nên em không phương gặp đặng, nhất là về việc Diêu-Tri-Cung bị mượn danh nơi khác mà đối gạt nhơn-sanh. Cái hại ấy vốn chẳng vừa về phần tín-ngưỡng. Chớ chi thất tại tà-quyền, thì có mấy em trừ-khử, nhưng tại nơi đồng-tử thì mấy em không phương giải nạn cho mấy người mê-tín.

Thưa cùng mấy chị, em xin nhắc-nhở điều này: Ngày hội Ngọc- Hư đặng lo phương tiếp pháp của Tây-Phương Cực-Lạc qua, em đã đặng nghe thấy

những lời của Địa-Tạng-Vương Bồ-Tát than thở rằng: Ngài là Phật, nên khó gằn-gũi các hồn Nữ-phái mà khuyến-giáo cơ giải-thoát mê-đồ. Bởi cơ nơi Âm-Quang, nữ hồn còn bị luyện tội nhiều hơn nam-phái bội phần. Em lại nghe người ước rằng: Chớ chi có một Đấng Nữ-Tiên dám đảm- đương đến phổ-tế mới mong tận-độ chư vong của Phong-Đô thoát-kiếp. Em mới để dạ lo-lường cả lòng lẫn-ái đến đó; em đã chán thấy nhiều tội tình chẳng trọng hệ, song có hồn chịu sâu- thăm lạ thường. Em đã liệu nhiều phương-thế cho từ đây mấy chơn-hồn có bề để tránh khỏi cửa Âm-Quang hãm tội.

Em nên nói rõ Âm-Quang là gì trước đã, rồi thì mấy chị mới hiểu đặng.

Âm-Quang là nơi Thần-Linh-Học gọi là nơi Trường-đình của chư hồn giải thể hay nhập thể. Đại-Từ-Phụ đã định nơi ấy cho Phật gọi là "Tịnh-Tâm-Xá" nghĩa là nơi của chư hồn đến đó đặng tịnh tâm, xét mình coi trong kiếp sanh bao nhiêu phước-tội. Vậy thì nơi ấy là nơi xét mình. Chớ chi cả nhơn-sanh biết xét mình trước khi thoát xác, thì tự nhiên tránh khỏi Âm-Quang. Nói cho cùng nếu trọn kiếp, dầu gây lắm tội-tình, mà phút chót biết ăn-năn tự- hối cầu-khẩn Chí-Tôn độ-rỗi, thì cũng lánh xa khỏi cửa Âm-Quang, lại còn hưởng đặng nhiều ân-huệ của Chí-Tôn, là các chơn-hồn đặng tự-hối hay là đặng giáo-hóa mà hiểu trọn chơn- truyền lập phương tự độ, hay là con cái của các chơn-hồn cầu rỗi.

Ồi! Tuy vâng, hồng-ân của Đại-Từ-Phụ như thế mà vẫn thấy các chơn-hồn sa-đọa hằng-hà, mỗi ngày xem chẳng ngớt, là tại thiếu kém đức tin và lòng

trông cậy nơi Thầy; đó là mấy đạo-hữu tín-đồ bị thất thế. Em trông thấy bắt đau lòng, phái Nữ lại là phần đông hơn hết.

Thăng.

Thánh-giáo của Chí-Tôn trả lời: Về việc cơ bút (đồng mê đồng tỉnh). Cứu bệnh cho non-sanh.

20-7-1934

Thầy, các con

.....

Hồi trước còn ngu-xuẩn, kẻ phò-cơ không đủ tinh-thần như mấy con, vậy nên mỗi khi cầu-cơ, lấy làm khó-nhoc lắm, mới được một vài lời của người khuất mặt: Như đồng thật mê, thì ra thi hay, song khi rồi dần, thì thân của nó phải si. Nếu dùng đồng mê, thì Đạo biết bao giờ phổ-thông đặng.

(Hỏi về việc nhập xác)

Chơn-thần của các con gặp tà khí thì khó-chịu, nên Thầy xuống điển nhiều đặng ngăn tà mị, một đôi khi phải nhập xác vì điển xuống nhiều. Cũng một lẽ ấy, mà mỗi lần lập thế đều có nhập xác.

Thầy, các con

Thầy khen đạo-tâm của hai con. Trước Thầy chỉ biểu hai con cứu bệnh cho trong đạo-hữu mà thôi, là vì Thầy có ý để cho hai con liệu mà đối-đãi với non-quần. Lòng nhân của hai con mà Thầy vốn rõ, rất hợp với tánh háo-sanh của Tạo-hóa. Chẳng những phải cứu-trợ kẻ ngoại Đạo, mà lại cứu kẻ nghịch cùng mình trong cơn nguy nữa.

Thăng.

**Thánh-giáo của Cao-Thượng-Phẩm khuyên:
Đoạn khổ cho người, chớ đừng tạo khổ.**

Ngày 15-7 Giáp-Tuất (1934)

Cao-Thượng-Phẩm

.....

Hồi em còn ở thế, sức giận của em đến đôi, nếu em được Thiêng-liêng vị tức-cấp, thì có lẽ cây quạt của em đã đưa họ trộm vào phong-đô không sót một ai. Nhưng chừng bỏ xác phàm, được nhân huệ-quang rồi, em lại thương đau, thương đốn, dường như sợ cho họ sái đường lạc nẻo, thì phải mất một bạn Thiêng-liêng rất quý-trọng vậy, thành-thử, phải diu-dắt chịu theo tâm phàm họ cao thấp mà sửa từ bước, độ từ chặn. Mà nếu rui diu họ không được, thì phải tận-tụy với trách-nhiệm làm thế nào cho họ đừng sa-đọa phong-đô, để cầu với Tam-Giáo-Tòa, cho tái kiếp mà chuộc căn-quả.

Thế, anh có vì việc nhỏ nhen vô-vị mà nữ ngó Đạo chinh-nghiêng à!

Trách-nhậm là trách-nhậm, cá-nhân là thứ chi, phải biết nguồn-cội là gốc, thì mới tránh khỏi thường-tình đặng.

Các Đấng Thiêng-liêng đã thường nói: "Lợi danh thường tình là nhỏ, danh giá Đạo là trọng. Đãi người một bực, bất kể tên gì, chịu thiệt-thời mà làm phận-sự." Trễ-nải của bước Đạo thế này, thì Thầy có khổ tâm khai Đạo cho chúng ta độ-rỗi sanh-linh đâu. Sự trễ-nải là sự phàm-tâm của ta, anh cũng cần đoạn khổ cho người. Chớ nên tạo khổ cho ai, đường đời là bến sông mê, thoát mê thoát khổ được, ai lại còn mang đeo thăng phược vào mình mà để cho loạn tâm

mệt trí về nơi đó, chẳng uống kiếp sanh lấm ru?
Thăng.

**Thánh-giáo của Thái-Thượng Đạo-Tổ bày tỏ
chút ít điều mật-yếu.**

Ngày 16 tháng 7 Giáp-Tuất (1934)

Thái-Thượng Đạo-Tổ

Hỉ chư Đạo-hữu. Cười...

Có lẽ chư Đạo-hữu vẫn ngạc nhiên vì Bản-Đạo đến thịnh-linh, mà chư Đạo-hữu không để tâm trước đó chẳng?

(M... Ng... bạch: Quả nhiên như lời của Ngài, vì Thượng-Phẩm có để lời trước rằng Chí-Tôn sẽ giảng dạy).

Chí-Tôn đã sở-cậy Bản-Đạo thố-lộ chút ít điều mật-yếu, để dìu bước chư Đạo-hữu trong buổi loạn-lạc trong nền Đạo buổi này.

M... Ng... Hiền-hữu có nhớ những lời Bản-Đạo đã giải-bày lúc trước bằng nhiều cách và lấy danh từ khác nhau mà dìu-dẫn chẳng?

Cơ Trời màu-nhiệm, đối với đời, mà máy Thiên-cơ đối với Đạo, lại càng huyền-vi thậm-trọng hơn nữa, có lẽ tâm phàm dầu cao- kiến đến đâu, cũng chưa đạt thấu được. Những vai tuồng của Chí-Tôn sắp-đặt trên sân khấu Đạo, nếu so-sánh lại cũng chẳng khác chi những bậc nguyên-nhơn lãnh phạm-sự dìu đời từ xưa đến nay mà thôi.

Muốn an tâm tĩnh trí và đè nén lửa lòng, cần phải có một nghị-lực vô-biên, một tâm-trung quảng-đại, thì mới khỏi bực-tức với những trò đã vì mạng-linh Thiên-giêng phô-diễn ở nơi thâm-hiểm nặng- nề

này. Nên biết rằng, mỗi việc chi đều có hạn định, có căn- nguyên, dầu các bậc tiền-bối cũng vậy. Phải lấy nét đạo-đức mà đoán xét, thì mới hiểu thấu sự màu-nhiệm vĩ-đại của Chí-Tôn sắp- đặt.

Xưa Hớn-Bái-Công chưa phải là chánh-đáng một vị Minh-Quân, mà cơ Trời vẫn để cho nghiệp Hớn ba trăm năm quyền-bính. Nào tạt đổ hiền-tài, hữu thi vô chung, nghe lời sàm tấu, giết người lao công hạn mã, nếu chẳng phải chí của Trương-Lương thì không thể nào khỏi xung-tâm oán-trách. Võ-Tắc-Thiên hoang-dâm thái-thậm, Tùy-Dương- Đế lỗi Đạo muôn phần, khi Sở Hạng bạo-ngược vô biên, Tần-Thủy-Hoàng hôn-quân cực-điểm, nhưng, than ôi! Máy Thiên-cơ buổi nọ nếu phải chịu-chuộng một ít vị công-thần bị khép vào vòng những kẻ đã chịu sở bực, thì phải thay-đổi, bôi-xóa sự-nghiệp non-sông của những chúa tể ngu-muội ấy chẳng? cười...

Đời là đời, Đạo cũng vậy, chi chi cũng có định phân mực- thước. Những kẻ chí-sĩ lãnh trách-nhậm nghiêng vai gánh vác cả non- sông, đều làm phạm sự, công nghiệp nhiều ít ấy, tính lời vốn với Tòa Thiên-giêng, hoặc ghi tên tuổi vào thanh-sử thiên-niên, chớ chẳng phải để kể công-trình với chúa-tể ấy.

Than ôi! cái nư giận thường làm đổ-nát những công sáng tạo đã qua, không biết bao nhiêu vĩ-đại.

Hiền-hữu chỉ biết hành-động của người, mà chưa biết đến Thiên-thơ của Đức Chí-Tôn. Có biết thanh-suy, mà chưa chịu biết để công-linh đào-tạo thời-thế, đặng dìu-dắt chúng sanh cho kịp buổi.

Bản-Đạo hỏi bốn Hiền-hữu có ai đã mang sao

đội nguyệt, ăn mật nằm gai, chịu muôn sự khổ-hạnh cõi đời để tạo hạnh-phúc cho nhơn-sanh chưa?

(T... Đ... bạch.....)

Cười... Đối với bực hiền xưa, chưa đặng muôn một nếu Chí- Tôn không lập sớm Đại-Đạo, chờ đôi ba chục năm nữa, e khi các bậc nguyên-nhơn đang vị hiện-thời, đều phải chịu luân-hồi không biết mấy kiếp.

Ngày giờ nhật-thức, sanh chúng đương bơ vơ, chẳng biết đuốc huệ soi về phương nào, mắng nói nói cười. M... Ng... Hiền- hữu có rõ ngày chung cuộc xây-trở về đâu chẳng?

Chắc hẳn không, nhưng Thiêng-liêng vị, xin Hiền-hữu cũng nhớ để công-tâm trí-não vào chúng-sanh với, Hiền-hữu chịu chẳng?

(M... Ng... bạch.....)

Cười... trách nhậm là trách nhậm, muốn làm thì dầu bao nhiêu cũng gọi thiếu, dầu ngày nào cũng gọi chẳng sớm, sớm là sớm nơi cái tâm bất định mà thôi. Chí-Tôn đã vì nỗi con-cái của Ngài mà sửa-chỉnh bước đường, thì Hiền-hữu lại há không vì sự yêu đương quý hóa ấy mà sửa đổi tâm trí cho quảng-đại sao?

Tà-chánh, cười... Bàn-Đạo nói thiệt, cũng chưa dám định-đoạt. Trong cái rủi thường có sự may; trong cái may vẫn khép cầm sự rủi, khó lường được, điều cần là nên làm mà thôi. Nếu luận tà-chánh, thì chưa một ai dám còn mang mất phạm xung tưng mình là chánh. Cái tà, vì thiên-thơ xử-dụng, tà vì cơ thử-thách của Tam-Giáo-Tòa; tà vì những quỷ xác ma hồn lẫn-lộn của quý-vương để làm cho công phu lỡ

dở. Mỗi cái tà có duyên-có ấy, ngày sau đều có sự biến-đổi Thiêng- liêng, hoặc có một kết-quả. Ngày chung qui, chỉ đem về Thầy một chữ tâm và những công-nghiệp đã gây thành cho sanh-chúng. Nền Đại-Đạo đã chia ba, theo lời Bàn-Đạo đã nói, M... Ng... Hiền-hữu muốn lập công nơi nào? Tòa-Thánh, Trung-Uơng, Hậu-Giang?

(M... Ng... bạch... nơi Tòa-Thánh)

Tòa-Thánh là gốc-cội của Đạo, nếu muốn lập công nơi đó, vì Thầy đã dạy, thì nên làm đi, cách xây-đổi phương-lược tùy cơ ứng-biến, ấy là cơ-nghiệp riêng của mỗi Đạo-hữu, Bàn-Đạo không dám dạy, nếu chờ thì phải trễ chẳng? Hiền-hữu nên xét, Đòi khác, Đạo khác, những sự lỗi-làm của mình tạo khổ cho mình mà nguyên-nhơn vẫn cứ huyền-bí, mất thịt tâm phàm chưa để độ đặng, Nên xét cho xa.

Thăng.

Thánh-giáo của Lý-Thái-Bạch: Chúc mừng Hộ-Pháp đã lăm phen nhọc nhằn khổ-não làm cho Đạo ra thiệt tướng.

Hộ-Pháp-Đường, ngày 18 tháng 10 năm Ất-Hợi (13 Novembre 1935)

Lý-Thái-Bạch

Lão chào Hộ-Pháp, chư chức-sắc Hiệp-Thiên, Cửu-Trùng và Hội- Thánh Ngoại-Giáo.

Đội Lão biểu Cao-Thượng-Phẩm nâng loan (buông cơ).

Lão đến tư đường của Hộ-Pháp nên cho miễn lễ, đứng hết.

Hộ-Pháp, hèn lâu Lão không đến chuyện

vãng cùng nhau đặng, một là vì không cơ-bút, hai là vì Thiên-thơ biến-chuyển, Lão có đến cũng chẳng ích gì. Nay vì lễ Đạo-Triều, nên đến chúc-mừng chư Hiền- hữu. Lão để lời cảm ơn Hộ-Pháp đã chịu lắm phen nhọc-nhằn khổ-não làm cho Đạo ngày nay đặng ra thiệt tướng. Lão chính thẹn có một điều là Lão chưa giúp hay vào đó. Lão đa tạ, đa tạ.

(Hộ-Pháp bạch.....)

- Cười, Lão chẳng nói rõ, Hiền-hữu cũng thấy hiển-nhiên rằng từ thử, thẳng Lão có muốn nên cho Đạo đi nữa thì cũng không thi thố chi đặng với một Hội-Thánh hữu -hư, vô-thiệt, như vậy có phải? May thay! Thiên-thơ do một mặt chẳng chi dòi đổi trở ngăn, nên may ra nữa, từ đây Lão có phương cầm quyền trị thế.

(Hộ-Pháp bạch: Thiên-thơ đã đổi, đệ-tử xin giao quyền hành của Quyền-Giáo-Tông lại cho Ngài đặng Ngài đủ oai cầm Thiên-thơ vững chặt).

- Cười, Lão e cho, một là Lão đã cho, không lẽ lấy lại, hai là hành- pháp thì dễ, hành-hình thì khó, không có nửa quyền trị thế của Lão nơi tay thì Hộ-Pháp có thể nào điều hành Hội-Thánh cho đặng. Ấy vậy cứ để y.

Nghe thi này và kiếm hiểu:

*Bát-nhã từ đây vững lái thuyền,
Tuông pha khổ-hải độ nhơn-duyên.
Gay chèo thoát khổ đây linh-cảm,
Rạch nước trờ oan đủ diệu-huyền.
Thổi thẳng cánh buồm thì Lão thử,
Nâng an lòng bản cây Thân-Tiên.
Phong ba mây độ đã qua khỏi,*

*Ném thử Gián-Ma đóng Cửu-tuyền.
Thẳng.*